

BOOM

ခေါင်းဖြတ်သူ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
 အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက်ပျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ၊
 ပြည်တွင်းပြည်ပ အဇ္ဈိကသမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
 အမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှုပိုင်မာရေး
 စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ်ရှင်သန်နိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ စေတီမိတ္တူတို့တက်သော နိုင်ငံတော်သစ်
 တည်ဆောက်ရေး။

စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် ဆောင်ရွက်ပြီး စေတီမိတ်မှုနိုင်ငံ
 ထူထောင်ရေးနှင့် အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုး
 တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ဝိပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
 ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး
 ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
 နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်
 တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓါတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး
 အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊
 အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
 စစ်မှန်သောမျိုးချစ်စိတ်ဓါတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ်
 ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
 တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

မေဝီ

ခေါင်းပြတ်သရ

BURMESE
CLASSIC

Callaghan

၄

အနုပညာ

— १०० —

3085: (c)

လူစုံစရိုက်စုံကာ အမှုအခင်းပေါင်းစုံ ပြဿနာပေါင်းစုံ
 စည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ဒီတော့... ရဲစခန်း၊ စစ်တပ်အပြင်

လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေးအဖွဲ့ရုံးများပါတည်ရှိ၍ အစိုးရရုံးစိုက်ရာ မြို့တော်လည်း ဖြစ်နေသည်။ ကုန်ပွဲစား၊ အလုပ်သမားပွဲစားသာမက လူပွဲစားတွေပါ ခြေချင်းလိမ်အောင် လှုပ်ရှားနေကြသည်။

တရားဝင်ရော . . တရားမဝင်ပါ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။

မြဝတီ၏ အဓိကပင်မရဲစခန်းကတော့ အနည်းငယ် တိတ်ဆိတ်ရှင်းလင်းသောနေရာတွင် တည်ရှိသည်။

ထိုရဲစခန်း၏ သီးသန့်ရုံးခန်းတစ်ခန်းတွင် ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက အမှုတွဲဖိုင်တစ်ခုကို ဖတ်ရှုရင်း စိတ်ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိနေသည်။

သူ့ရှေ့တွင် . . ငယ်ရွယ်ချောမောသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျလျက် ထိုင်နေသည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ဖိုင်ကိုပိတ်လိုက်ပြီးနောက် . . နှိပ်သီးပါသောဘောလံပင်ကို နှိပ်၍ ဖွင့်လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေသည်။

“ချောက်! . . ချောက်! . . ချောက်! . . ”

“ခင်ဗျားကို ဒီအမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး . . အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်တည်းသောသူအနေနဲ့ ခေါ်စစ်ရတာပါ”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ပြောရင်း . . မလှုပ်မယှက် ခေါင်းငုံ့ထားသော သူ့ရှေ့က မိန်းကလေးကို သေချာအကဲခတ်နေသည်။

“ခင်ဗျားကိုထိုင်ကြည့်နေရတာ ကျွန်တော့်အချိန်တွေ အတော်ကုန်နေပြီဗျာ . . ”

ကျော်စိုးပြောလိုက်မှ မိန်းကလေး သူ့ကိုမျက်ခုံးပင့်ကြည့်

သည်။

“အတော်တော့ ထူးဆန်းတယ်၊ ခင်ဗျားတစ်ယောက်တည်း ကျန်နေတယ်ဆိုတာ . . ”

မိန်းကလေး ဘာမှမပြောဘဲ ခေါင်းပြန်ငုံ့သွားသည်။

“ခင်ဗျား အားလုံးကိုအမှန်အတိုင်းဖြေပါ၊ ကဲ . . ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာလဲ . . ”

မိန်းကလေး၏ အတွေးအာရုံထဲတွင် အော်ဟစ်မြူးတူးနေသော သူငယ်ချင်းတစ်စုကို သွားပြေးမြင်လိုက်သည်။

ခုံမှာထိုင်နေတာ ဘယ်လောက်ကြာသွားသည်မသိ သူမရှေ့စားပွဲပေါ်ရှိ ခွက်ထဲကရေခဲတုံးလည်း အရည်ပျော်နေပြီ။

မိန်းကလေး နှုတ်ခမ်းလှုပ်ကာ စကားသံတချို့ စတင်ထွက်ပေါ်လာသည်။

“အကယ်၍ . . ရှင်လည်း ကျွန်မတို့လို သရဲမနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင် . . လောကကြီးထဲက အပြီးတိုင်ထွက်သွားရမှာပါ . . ဒီအဖြစ်အပျက်တွေအားလုံးကို ရှင်သိလိုက်မှာတောင် မဟုတ်ပါဘူး”

မျက်နှာမော့ကာ စူးစူးစူးစူးကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သောကြောင့် ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး အနည်းငယ် ကြောင်အသွားရသည်။

“ကျွန်တော်မေးတာပဲ ဖြေပေးပါ . . မလိုအပ်တာ မပြောပါနဲ့၊ နာမည်က မာယာ . . နော်”

မာယာ ဘာမျှမပြောဘဲ ခေါင်းသာညိတ်ပြလိုက်သည်။

“အသက်(၂၁)နှစ် ဘုရားသုံးဆူက . . .”

သူမ ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မြဝတီကို ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ မာယာ မဖြေလို့ မရတော့ . . .

“ဟိုဘက်ကမ်းမှာ အလုပ်သွားလုပ်မလို့”

“အားလုံး ဘယ်နှယောက်ပါလဲ”

“ခြောက်ယောက် . . .”

ပြောရင်း . . အသံတိမ်ဝင် သွားသည်။ မျက်ရည်ကြည်တို့လည်း ဝေဝေလာ၏။ ကျော်စိုးကတော့ သံသယမျက်လုံးနှင့် ကြည့်ကာ နေလေသည်။

ထို့နောက် မာယာ သူမတို့အကြောင်းကို ထွက်ဆိုချက်ပေးလေတော့သည်။

“ကျွန်မတို့ . . မြဝတီကို ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ပတ် စနေနေ့မနက် ကိုးနာရီလောက်မှာ ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ . . အဲ . . ဒီ . . မှာ . .”

မာယာတို့အုပ်စု သူတို့မရောက်ဖူးသော ဒေသစိမ်းသို့ ခြေချမိသည်နှင့် အားရဝမ်းသာ အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။

“ဝေး . . ဟေး . . ဟေး . . ရောက်ပြီကွ၊ မြဝတီကိုရောက်ပြီ”

သူငယ်ချင်းများကိုကြည့်ကာ မာယာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ သူတို့ခြောက်ယောက်အုပ်စုမှာ ရဲပိုင်နှင့်မာယာ နှစ်ယောက်သာ ဘုရားသုံးဆူမြို့မှဖြစ်ကာ အောင်အောင်၊ ကျော်ကြီးသောထနှင့်

မိုးဝေတို့က သထုံဘက်မှဖြစ်သည်။

မော်လမြိုင်တက္ကသိုလ်တွင် တွေ့ဆုံခင်မင်ခဲ့ကြကာ . . .
ကျောင်းပြီးသည်နှင့် တစ်ဖက်ကမ်းတွင် အလုပ်လုပ်ရန် ထွက်လာခဲ့
ခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံအကြောင်း ပိုသိသော ဘုရားသုံးဆူ
ရွာခံ မိုးဝေနှင့်မာယာတို့၏ အဆက်အသွယ်နှင့် စွန့်စားဖို့ ရောက်လာ
ကြခြင်းဆိုလည်း မမှားပေ။

“ကဲ. . မိုးဝေ၊ တို့. . ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

ကျော်ကြီးက ကျောပိုးအိတ်ထဲက အနွေးထည်ထုတ်ရင်း
မေးလိုက်သည်။

“သုခဘုံ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ညတည်းရမယ်၊ မနက်ဖြန်
တို့ကို လာခေါ်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်သူလာခေါ်မှာလဲ လူကုန်ကူးတဲ့ ပိုက်သားတွေလား”

“မဟုတ်ဘူး ယောက်ျားပြည့်တန်ဆာကုမ္ပဏီက အခြောက်
တွေ. . ”

“အောင်မဇီး. . . ဟား. . ဟား” . .

ကားပေါ်ကဆင်းဆင်းချင်း ရယ်သံတွေ ဆူညံသွားသည်။

“ဘာမှ ပူမနေကြပါနဲ့ဟာ၊ ပန်ချိုင်းဆေးခန်းမှာ သူနာပြု
လုပ်နေတဲ့ ငါ့အဖေကိုယ်တိုင် လာခေါ်မှာ မယ်တော်ဆေးခန်းမှာ
တစ်ညထပ်နေပြီးတာနဲ့ အလုပ်သမားမှတ်ပုံတင်ကိစ္စ လုပ်ကြရမယ်
ပြီးရင် အလုပ်ရပြီလေ”

“သေချာတယ်နော်”

“ဟား. . ဟား. . မပိုင်ရင် နင်တို့ကို လုံးဝ ရောင်းမစားပါ
ဘူး”

မာယာဝင်ပြောသည်ကို သောတက. . .

“ဟားဟားဟား. . အေးပါ. . အေးပါ။ တို့က နင့်မျက်နှာ
တစ်ရွာထင်ပြီး လိုက်လာတာနော်၊ မျက်နှာလွှဲ ခဲပစ်တော့ မလုပ်နဲ့
မာယာ”

သို့နှင့် ကျောပိုးအိတ်ကိုယ်စီ လွယ်ကာ သူတို့ခြောက်
ယောက် ကားဂိတ်ကို ကျောခိုင်းလိုက်ကြသည်။ သုခဘုံတည်းခိုခန်း
ကို သိပ်မစုံစမ်းလိုက်ရ. . . အလွယ်တကူပင် ရှာတွေ့လေသည်။
သုခဘုံ တည်းခိုခန်းသည် သုံးထပ်အဆောက်အအုံဖြစ်ကာ လူအ
လာနည်းသလို ရှင်းလင်းနေသည်။

ခုတင်နှစ်လုံးပါသော အခန်းကျယ်တစ်ခုကို လူပိုကြွေး
ပေး၍ အားလုံးစုနေရန် ယူလိုက်သည်။

ဝိတ်တာလေး သူတို့ကိုဦးဆောင်ကာ သော့ကိုင်ပြီး အပေါ်
ဆုံးထပ်သို့ လှေကားကတက်လေသည်။

“ညီလေး မင်းတို့တည်းခိုခန်းက ဓာတ်လှေကားရှိရဲ့သားနဲ့
ငါတို့ကို ဘာလို့လှေကားက တက်ခိုင်းရတာလဲ”

“ဓာတ်လှေကား ပျက်နေလို့အစ်ကို၊ ဟိုဖက်ကမ်းတိုက်တဲ့
သူကို လှမ်းခေါ်ထားတယ်၊ မလာသေးလို့ပါ အစ်ကိုလေ”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးရောကွာ”

မိုးဝေ ဘာမှဆက်မပြောတော့။

ဝိတ်တာလေးနောက်က သူတို့အားလုံး လိုက်သွားသည်။

မီးသီးအလင်းရောင်လေးသာရှိကာ ရှည်မြောမြော မှုန်ကုပ်
ကုပ် စကြိုလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ အစွန်ဆုံးအခန်း
တံခါးရှေ့တွင် လိုက်ပို့သူဝန်ထမ်းက ခြေစုံရပ်လိုက်သည်။

အခန်းနံပါတ်က. . (၇). . ။

“ဟာ. . လုပ်ကီးပဲ၊ ခုနစ်တဲ့. . ကံကောင်းမယ့်နိမိတ်ပဲ”

ကျော်ကြီးက ဝမ်းသာအားရ ထအော်လိုက်၏။ လိုက်ပို့
သော ဝန်ထမ်းမှာ လက်တုန်နေကာ သော့ပေါက်မတည့်ဘဲ ဖွင့်မရ
ဖြစ်နေသည်။ နောက်ကမိုးဝေ သော့ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။

“ရတယ်ညီလေး အစ်ကိုတို့ပဲ ဖွင့်ဝင်လိုက်တော့မယ်”

“ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကိုတို့ရယ်”

မိုးဝေ သော့ဖွင့်ကာ အခန်းထဲသို့ ဦးအောင်ဝင်သွားသည်။

အခန်းထဲ မီးမဖွင့်ရသေးသဖြင့် မှောင်မဲနေကာ အားလုံးစိတ်ထဲ
တအိုကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

လိုက်ပို့သောဝန်ထမ်းကတော့ အခန်းထဲကို မျက်တောင်မ
ခတ်ကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ထွက်သွားလေသဖြင့်
နံပါတ်တစ်ဆယ်အခန်းမှ အလုပ်ပြီး၍ ထွက်လာသော သန့်ရှင်းရေး
ဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ဝင်တိုက်မိသည်။

“အောင်မလေး. . သရဲ. . သရဲ”

“ဟာ. . ဟေ့ကောင် သောင်းလွင်. . ဘာထဖြစ်တာလဲဟ၊
နောက်ပြန်လမ်းလျှောက်ပြီး ဝင်တိုက်တဲ့သူကပဲ လန့်ရတယ်လို့”

“ဟင်. . မြင့်ဝေ. . ဟာ. . တော်သေးတာပေါ့ကွာ၊ ငါဖြင့်
ဆိုတာမှတ်လို့ အသက်တောင် ထွက်တော့မယ်”

“အဲဒီအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“မပြောလို့မဖြစ်ဘူး၊ အဲဒီအခန်းကို လူရောက်နေပြီ”

“ဟင်. . တကယ်”

“ဟုတ်တယ် ခြောက်ယောက်တောင် တစ်ညပဲတဲ့”

“ဟာကွာ. . . မန့်နေဂျာကလည်း ဘာလို့ အဲဒီအခန်းကို
သေလိုက်ရတာလဲ. . . ပြဿနာတွေ တက်ကုန်တော့မှာပဲ”

“တခြားအခန်းတွေ ဘွတ်ကင်တွေနဲ့ ပြည့်နေလို့ အခန်း
ထွက် မရှိဘူးလေ၊ ပြီးတော့. . သူတို့ကလူများတယ်၊ ဒီမြို့ကလည်း
တော်ဘူး၊ တစ်ညပဲဆိုတော့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ပါဘူးဆိုပြီး ပေး
ဆိုတာတဲ့. . .”

ဝန်ထမ်းနှစ်ယောက် အခန်း(၇)ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်
တာ ထွက်သွားလေသည်။

အခန်းထဲ အထုပ်များ အသီးသီးချကာ သူတို့မျက်နှာတွေ
က မျှော်လင့်ခြင်းကိုယ်စီနှင့် လန်းဆန်းနေသည်။

“မြဝတီမြို့ထဲ လျှောက်ကြည့်မယ်လေကွာ”

အောင်အောင် တင်သွင်းသောအဆိုကို မိုးဝေနှင့်မာယာက
ပြိုင်တူခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

မိုးဝေက လက်ညှိုးနှင့် လက်မကို ဝိုင်းပြလိုက်ရင်း..

“ရေလိုတယ်လေကွာ ရေလိုတယ်.. လိုတဲ့ရေကလည်း
ဘောင်းရင်းမြစ်ရေ ခပ်သုံးလို့မရဘူး၊ ကျောက်ဖယားမြစ်ရေမှ
လန်းတာ”

“ဘာတွေလဲ မိုးဝေရာ၊ လူလိုပြောလေ ဝေဝိုက်မနေနဲ့”

“ဒီလိုအောင်အောင်ရ တို့တွေမှာ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်မပါ
ဘူး ပြီးတော့.. ဒီမှာ အများစုက ဘတ်ငွေပဲ သုံးကြတာ”

“ဟုတ်တယ်.. ပြီးတော့ မာယာအဒေါ်ကိုလည်း အကျိုး
သောင်ခ ပေးရဦးမှာလေ၊ ပိုက်ဆံဖြုန်းလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

သောတ ရေဆာလာသဖြင့် ရေခဲသေတ္တာထဲက ရေသန့်
ပုလင်း ထုတ်ယူလိုက်သည်။ တံဆိပ်ကိုတော့ သူ မကြည့်မိ။

အပေါ်က ထပ်အုပ်ထားသော ပလတ်စတစ်တစ်လွှာကို
ခွဲခွဲပြီး အဖုံးဖွင့်ကာ မော့ချလိုက်သည်။

“ဂလု.. ဂလု..”

မော့သောက်နေရင်း ရေသန့်ပုလင်းကို သူကြည့်မိသည်။

ပုလင်းထဲ ဆံပင်မွေးများ ပြေးလွှားနေ၏။

“ဟာ.. ဖွီး!.. ဖွီး!..”

ပါးစပ်ထဲကရေကို ထွေးထုတ်ရင်း ပုလင်းကို ထပ်ကြည့်မိ
သည်။ ဆံပင်တွေ အထွေးလိုက်။

သောတ ပါးစပ်ထဲယားယံလာရာ အာခေါင်ထဲ လက်ဖြင့်
ဆွဲကြည့်သည်။ လက်ထဲပါလာသည်က ဆံပင်ချည် အထွေးလိုက်
ဖြစ်နေသည်။

လက်ထဲက ဆံပင်ချည်ကို လွှင့်ပစ်ရင်း..

“အား.. အော့.. ထို!.. အတော်ညစ်ပတ်တဲ့ တည်းခိုနံ့
ရသန့်ဘူးက ဆံပင်တောင် ပေါက်နေပြီ”

“ဟာ. . သောတ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟိုမှာလေကွာ. . ရွံစရာကြီး”

“ဘယ်မှာလဲကွ. . ရွံစရာ”

သောတ လှမ်းပစ်လိုက်သော ဆံပင်တွေကို လှမ်းအကြည့်
စောစောက သူ့လက်တွင်ကိုင်ထားခဲ့သော ရေသန့်ဘူးဖြစ်နေသည်။
ဆံပင်ချည်များလည်း မရှိတော့။

“ဟေ့ကောင် သောတ၊ မင်းတစ်ယောက်တည်း ဘာတွေ
ဖြစ်နေတာလဲ၊ အခန်းထဲမှာ လူတွေနေတာကွ တံတွေးလည်းထွေး
သေးတယ်၊ ရေသန့်ဘူးနဲ့လည်း ပစ်ပေါက်သေးတယ်”

မိုးဝေ ဒေါသတကြီးလှမ်းပြောမှ. . . သောတ အူကြောင်
ကြောင် မျက်နှာလေးနှင့် တောင်းပန်ရသည်။

“ငါ ကြောင်တောင်တောင် ဖြစ်သွားလို့ပါကွာ တောင်းပန်ပါ
တယ်၊ မင်းတို့ပျင်းရင် ဖဲရိုက်မယ်လေကွာ ငါ့ဆီမှာ ဖဲထုပ်ပါတယ်”

သောတ ကျောပိုးအိတ်ထဲမှ ဖဲထုပ်ကို နှိုက်ထုတ်နေသည်။
မာယာက သူငယ်ချင်းများအား တစ်ယောက်ချင်း ကြည့်ရှုအကဲခတ်
နေသည်။ ယောက်ျားလေးတွေကို သုံးသပ်ရသလောက် ဘယ်သူမှ
အလေးအနက်မရှိကြဟု မာယာထင်မိသည်။

ဒီလိုသာ ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် ရင်ဆိုင်ကြလျှင် ဘယ်
တော့မှ အောင်မြင်သည့်ဘဝကို ပိုင်ဆိုင်နိုင်မည်မဟုတ်. . . ဟု သူမ
တွေးလိုက်သည်။

မာယာတစ်ယောက်ပဲ ကစားပိုင်းမှာ ဝင်မပါဘဲ သရဲစာစဉ်
ဆိုဖတ်နေလေသည်။ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ကတော့ ဖဲကစား
ရင်း ငြင်းခုံကာ ဆူညံပွက်လောရိုက်နေသည်။ ထိုစဉ်. . .

“ဟင်း. . . အင်း. . . အင်း. . . ဟင်း. . .”

“ဂျလစ်!. . . ဂျစ်!. . . ဂျစ်!. . . ဂျလစ်!. . . ဂျစ်!”

ညည်းသံကြီးနှင့် နံရံကိုကုတ်ခြစ်နေသောအသံများ ကြား
သဖြင့် ဖဲချပ်များကိုကိုင်ရင်း သူတို့အားလုံး ကြောင်သွားကြသည်။

ထိုအခိုက် စူးစူးဝါးဝါး အနံ့ဆိုးတစ်ခု နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်လာ
သည်ကို မာယာ ဦးစွာသတိပြုမိခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘာအပုပ်နံ့လဲဟု
သရုပ်ခွဲကာ မျှဉ်း၍ အသက်ရှူကြည့်မိသည်။

ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်. . .

“ဟာ. . . နံလိုက်တာကွာ၊ ဘာနံ့ကြီးလဲဟ”

“အေးလေ. . . ဒီအခန်းက သန့်ရှင်းရေး သေချာမလုပ်ထား
ဘူးနဲ့တူတယ်”

“ကြွက်ပုပ်နံ့ ဖြစ်မှာပေါ့!”

“ရှာကြစမ်းကွာ”

ကစားတာကိုရပ်ပြီး အားလုံးထရှာကြသည်။ စားပွဲအောက်
ဇွန်အောက် တံခါးကြားမကျန် ရှာကြသည်။ အပုပ်နံ့၏ ဖော်ပြချက်
ဘယ်မှာမှ မတွေ့ပေ။

“ကြွက်သေလည်းမတွေ့၊ ဖားသေလည်းမတွေ့နဲ့ မဟုတ်မှ

လွဲရော ဘဲဥနဲ့စားခဲ့တဲ့ မိုးဝေ ဂက်စလွတ်တာပဲ ဖြစ်မယ်”

“တော်စမ်းပါကွာ. . ငါ အဲသလောက် မယုတ်ပတ်ဘူး”

ဟာသတွေပြောရင်း ဧည့်ခန်းအနံ့ လျှောက်သွားကာ အနံ့ ခံကြည့်နေကြသည်။

အနံ့ခံရင်း အားလုံး တစ်နေရာတည်းမှာ သွားစုမိသည်။ တဖြည်းဖြည်း မော့ကြည့်တော့ မျက်နှာကြက်တစ်နေရာအရောက် လေးထောင့်ကွက် လေထွက်ပေါက်ကို သံဆန်ခါနှင့် ပိတ်ထားတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

သူတို့က အပေါ်ဆုံးထပ်ဖြစ်သဖြင့် အပေါ်တွင် ခေါင်မိုး သာ ရှိတော့သည်။ ခေါင်မိုးနှင့် မျက်နှာကြက်အကြားတွင် လေဟာ နယ် ရှိပုံပေါ်သည်။ မျက်နှာကြက် လေထွက်ပေါက်ကို သေချာစူး စိုက်ကြည့်ရင်း မိုးဝေက. .

“သံဆန်ခါပေါက်က အောက်ကိုထွက်ကျနေတာ အဝတ်စ မဟုတ်လား”

“စကားများမနေကြနဲ့. . ရှာမယ်ဆိုလည်းလုပ် အချိန်ကြာ တယ်. . အပေါ်တက်ကြည့်မယ်”

ကျော်ကြီးက ပြောပြောဆိုဆို ဆက်တီတစ်လုံး ဆွဲမကာ အပေါ်တက် ရပ်လိုက်ပြီး လေထွက်ပေါက်ဆန်ခါကို ဖြုတ်ဖို့ လက် လှမ်းသည်။

“ကျော်ကြီး အဲဒီဆန်ခါကို မဖြုတ်ခင် တန်းလန်းကျနေတဲ့

အဝတ်စကို ဆွဲဖယ်လိုက်ကွာ. . . မျက်စိနောက်လို့”

ကျော်ကြီး အဝတ်စကို လက်နှင့်ထိရုံရှိသေး ခြေထောက်ကို

လှည့်သော်လည်း လာကိုင်လှုပ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရ၍ ဟန်

ချင်ပျက်ကာ ခုံပေါ်ကပြုတ်ကျတော့မလို ယိုင်သွားရသည်။

“အမလေး”

“မင်း ဘာဖြစ်နေတာလဲ ကျော်ကြီး”

မိုးဝေကို ကြည့်တော့ သူနှင့်အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် စိတ်မလုံ သလို ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး. . .

“မင်းတို့ဝင်လာတုန်းကရော ဒီအဝတ်စကို တွေ့မိသေး

တာ”

ကျော်ကြီးမေးလိုက်သည်ကို သောတအနားရောက်လာ တာ အပေါ်ကို အသေအချာမော့ကြည့်ရင်း. . .

“ငါတော့မသိဘူးကွ၊ ဝင်လာတုန်းက သတိမထားမိတာ ထည်းပါမယ်”

“ငါတို့ အခန်းထဲဝင်လာတုန်းက အဲဒီအပေါက်မှာ ဘာမှ မရှိပါဘူး ထင်တာပဲကွ”

မာယာနှင့်ရဲပိုင် အနောက်က ဝင်ပြောလိုက်သဖြင့် သူတို့ အသွင်းချင်း မလှုပ်မယှက် ကြည့်နေကြသည်။

ကျော်ကြီးက အဝတ်စလေးအား ဆွဲဖြုတ်လိုက်သည်။

အဝတ်စက အလွယ်တကူ ပြုတ်မသွားဘဲ အောက်ကိုရည်

ကျလာသည်။

“ဟင်. . . ဘယ်လိုကြီးလဲ”

ကျော်ကြီး ဆွဲထုတ်နေသော အဝတ်စက တစ်ရပ်နီးနီးရှိ သည့်တိုင် ကုန်မသွားသေးပေ။

“အာ. . . ဘာလဲဟ အရှည်ကြီးပါလား”

ခဏအကြာတွင် အဝတ်စက ကြမ်းပြင်ပေါ် အပုံလိုက်ဖြစ် နေပြီ။

“ဒီမျက်နှာကြက်ထဲ ဘယ်သူက ဒီအဝတ်စကို ထည့်ထားရ တာလဲ”

ကျော်ကြီးက အဝတ်စကို မရပ်မနား ဆွဲထုတ်ရင်း တစ် ကိုယ်တည်း ပြောနေသည်။ မိုးဝေနှင့် ရဲပိုင်က ပိတ်စအတန်းလိုက် ကြီးကို ကောက်ယူစူးစမ်းနေသည်။

“အကျီစပဲကွ ပွင့်ရိုက်ဆိုတော့ အမျိုးသမီးဝတ်ပဲဖြစ်မယ်၊ သေချာကို ပိတ်စအရှည်ကြီးလို ဖြစ်အောင်ဆုတ်ဖြုတ်ပြီး ဆက်ချည် ထားတာ”

“ဟင်. . . ဒါ သွေးတွေ. . . သွေးစွန်းနေတာ မဟုတ်လား”

ရဲပိုင် ပြ၍. . . မိုးဝေယူကြည့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက် ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိသည်။ တစ်ယောက်မျက်ဝန်း တစ်ယောက် ဖတ်ရင်း အတွေးတူသွားကာ ရုတ်တရက် ထရပ်လိုက်သည်။

ကျော်ကြီး လက်အန်သေစ အချိန်ရောက်မှ ဆွဲထုတ်နေ

သော ပိတ်စရှည်ကြီး ကုန်သွားသည်။ ကြမ်းပေါ်တွင် များပြားလှ သော ပိတ်စများကိုကြည့်ရင်း မျက်နှာကြက်ပေါ် ပြိုင်တူလှမ်းကြည့် လိုက်ကြသည်။

“ချောက်!”

“ဟာ. . . ဟင်. . . အို. . .”

တစ်ခန်းလုံး အမှောင်က ကြီးစိုးသွားလေပြီ။

စိတ်ထဲအလိုလို ထိတ်လန့်နေသည့်ကြားက မီးပျက်သွား သဖြင့် ပိုဆိုးသွားရသည်။

“အမလေး. . . ဟဲ့. . . မိုးဝေ အနားမှာရှိလား၊ ငါ့ခြေထောက် တို့ လာကိုင်တာ ဘယ်သူလဲ၊ အောက်က ဘယ်သူလဲ”

မာယာ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်နေသည်။

“နင့်ခြေထောက်ကို ငါက ဘာလို့ကိုင်ရမှာလဲ၊ ဟေ့ကောင် တွေ ကျော်ကြီး၊ သောတ၊ ရဲပိုင်၊ အောင်အောင် မင်းတို့နောက်နေ တာလား မာယာကို. . .”

ပြန်ဖြေလိုက်သံက တညီတည်းထွက်လာသည်။

“မကိုင်ဘူး. . . ဟေ့. . .”

“မယ်ယာရယ် အရေးထဲ အမှောင်ထဲမှာ လာနဲ့နေသေး တယ်”

တစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းစိမ့်သလို တုန်ကာ ကြောက်နေသော ရဲပိုင် လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ထိုစဉ်. . .

“ချောက်!”

မီးခလုတ်ဖွင့်သံနှင့် အောင်အောင်ရယ်သံပါ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဟား.. ဟား.. မင်းတို့အားလုံး တယ်လည်း ကြောက်တတ်ကြပါလား.. ငါ မီးခလုတ်ပိတ်လိုက်တာပါကွ၊ မင်းတို့ကို စချင်တာနဲ့.. ဟားဟား”

“အေး.. မင်းစတာလည်း ကြည့်လုပ်အုံး၊ ငါတို့ လန့်ပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်”

ကျော်ကြီး ဒေါသတကြီးပြောပြီး မျက်နှာကြက်က သံဆန်ခါကို ဖြုတ်နေပြန်သည်။

“ကဲ.. ကဲ.. အချိန်ကုန်တယ်ကွာ၊ ငါတို့လည်း ဆက်ဆော့ကြရအောင်၊ ကျော်ကြီး မင်းပဲ လုပ်ထားလိုက်ကွာ၊ ငါ.. မင်းဖဲချပ်ကြည့်ပေးထားမယ်”

သောတာ၊ ရဲပိုင် ၊ အောင်အောင်က ဆော့လက်စဖဲဝိုင်းနေရာ ပြန်သွားလေသည်။ မိုးဝေက ပင်ပန်းလို့လားမသိ မပါတော့ဘဲ ခုတင်ပေါ် ပက်လက်ကြီး လှဲချကာ အိပ်သွားသဖြင့် မာယာလည်း အဝတ်တစ်စုံယူကာ ရေချိုးခန်းထဲ ဝင်သွားလေသည်။

ကျော်ကြီး သံဆန်ခါကို စဖြုတ်သည်။ ကလစ်များ ဖြုတ်ပြီး ထိုကာဗာကို ဘေးကထိုင်ခုံဆိုဖာပေါ် ပစ်တင်လိုက်သည်။

ကျော်ကြီးခြေဖျားထောက်၍ မမီမကမ်းနှင့်အူပေါက်ထဲ

ခေါင်းထိုးထည့်ကာ ကြည့်မိသည်။

ခေါင်မိုး မျက်နှာကြက်တစ်ခုလုံး ရှင်းသန့်နေကာ အပုပ်နဲ့ ထွက်လောက်သော ဘာအသေကောင်ကိုမှ မတွေ့ရပေ။ ကျော်ကြီး အသေအချာ ဖူးစမ်းနေစဉ်မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းအမှောင်ထဲမှ ညည်းညူသံသဲ့သဲ့ ကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟင်း.. အင်း.. အင်း.. ဟင်း..”

ကျော်ကြီးထိုနေရာကို အာရုံစိုက်ပြီးကြည့်လိုက်စဉ်.. မှောင်ရိပ်ကျနေသော ထုပ်တန်းအကွယ်နားဆီက အရိပ်မည်းတစ်ခု ထိုးထွက်လာသည်ကို မြင်ကာ ကြက်သေ၊ သေသွားသည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် မိန်းမတစ်ယောက် သူ့ဆီကို လေးဖက်ထောက်ကာ ထိုးထွက်လာတာ တဖြည်းဖြည်း သဲကွဲစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။ ကြောက်စိတ်ကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး အကြောသေသွားသလို လှုပ်ရှား၍လည်းမရ၊ အော်၍လည်းမရ ဖြစ်နေကာ.. မျက်လုံးပြူးပြီး ထိုမိန်းမကို သတိလက်လွတ် ကြည့်နေမိသည်။

ခဏကြာမှ ကျော်ကြီးအသိဝင်သွားပြီး ဆံပင်များထောင်ထကာ ထိုင်ခုံပေါ်က အမြန်ခုန်ဆင်း လိုက်နိုင်သည်။ ထို့နောက် အသံမထွက်နိုင်တော့ဘဲ ခြေလွတ်လက်လွတ် အခန်းထဲက ထွက်ပြေးသွားလေသည်။

“ဟာ.. ဟေ့ကောင်.. ဘာဖြစ်ပြန်တာလဲဟ”

သူတို့ဘေးမှ ကြောက်လန့်တကြား ပြေးထွက်သွားသော

ကျော်ကြီးကိုကြည့်ကာ သောတတို့သုံးယောက် ဖဲချပ်များကိုင်ပြီး ကြောင်သွားကြသည်။

သောတ၊ ရဲပိုင်၊ အောင်အောင်တို့ ဖဲခိုင်းကထလာကာ ဟောင်းလောင်းပေါက်ဖြစ်နေသော မျက်နှာကြက်အပေါက်ကို မော့ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ အပေါက်ထဲမှ အောက်ကိုဦးကြည့်နေသော မိန်းမခေါင်းတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်ရလေလျှင် . . .

“အား . . . အမလေး . . . သရဲ . . . သရဲ”

သောတတို့သုံးဦးသား အခန်းထဲကပြေးထွက်ကာ လှေကား အတိုင်း အောက်ကိုဆင်းပြီးကြလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မိုးဝေက အိပ်ရာပေါ်တွင် ဟောက်တောင်ဟောက်နေလေပြီ။

မာယာက ရေပန်းအသံကြောင့် အပြင်ကအဖြစ်အပျက်ကို မသိလိုက်ပေ။ ခေါင်းကရေကို မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် ခြောက်အောင် သုတ်ပြီး ရေချိုးခန်းထဲမှာပင် အဝတ်အစားလဲလိုက်သည်။ သူမ ထွက်လာတော့ ခုတင်ပေါ်မှောက်လျက်ကြီး အိပ်နေသော မိုးဝေ မှလွဲ၍ ဘယ်သူမှ မရှိတော့ပေ။

ပွင့်နေသော အခန်းတံခါးကိုပိတ်လိုက်ပြီး အခန်းထဲပြန်ဝင် လာရာ . . . မျက်နှာကြက်အပေါက် အောက်တည့်တည့်အရောက် မာယာတစ်ကိုယ်လုံး ချမ်းတက်လာလေသည်။

မာယာ စိတ်မလုံစွာ အပေါ်ကိုမော့ကြည့်တော့ မျက်နှာ ကြက်အပေါက်ထဲ မည်းမှောင်နေကာ ဘာဆိုဘာမှ မမြင်ရသဖြင့်

အပေါ်က သံဆန်ခါကာဗာကို သူမယူကြည့်မိသည်။ ထိုစဉ် . . .

“ကလင် . . . ကလင် . . . လင် . . . လင် . . .”

အခန်းထဲက ဖုန်းမြည်သံဖြစ်သည်။ ကာဗာလေးချကာ သူမ လှည့်အထွက် ပခုံးပေါ်သို့ သွေးတစ်စက်ကျလာလေသည်။

“ဖောက်!”

သူမ သတိထားလိုက်မိသော်လည်း ဖုန်းကိုအရင်ပြေးကိုင် လိုက်သည်။

“ဟလို”

“မာယာ . . . နင်ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ အောက်ထပ်ကို အမြန် ဆင်းလာတော့လေ . . . မြန်မြန် . . .”

“ဟလို . . . ဟလို . . .”

ဖုန်းလှိုင်း ပျက်တောက်သွားလေပြီ။ တိတိတိ မြည်သံကလွဲ ထို့ဘာသံမှမကြားရတော့။ စောစောက ခံစားလိုက်ရသော ပခုံးပေါ် ကျလာသည့် စိုစွတ်သောအထိအတွေ့တစ်ခုကို သူမကြည့်မိသည်။

သို့သော် ပခုံးပေါ်တွင် ဘာမှရှိမနေတော့ပေ။

ထိုအခိုက် . . .

“ဂျစ် . . . ဂျစ် . . . ကျီ . . .”

နံရံကိုလက်သည်းနှင့် ခြစ်နေသောအသံကို ကြားနေရပြီး ထိုသံနှင့်အတူ အခန်းထဲရှိထိုင်ခုံများအားလုံး နေရာရွှေ့ သွားကြသည်။ မာယာ ကြက်သီးများထလာကာ ထွက်ပြေးရန် ခြေ

လှမ်းလိုက်ပြီးမှ အိပ်နေသောမိုးဝေကို သတိရသွားလေသည်။

“ဟဲ့. . မိုးဝေ. . ထ. . ထပါအုံး”

မိုးဝေအနားသွားကာ လှုပ်နှိုးလိုက်တော့မှ အိပ်ချင်မူးတူးနှင့် ထလာပြီး လက်ကလည်းပါးစပ်ကို အုပ်ရင်း တဝါးဝါးသမ်းနေသေးသည်။ မိုးဝေ ခုတင်ပေါ်ကအထ ခေါင်းအုံးအောက်သို့ သန်စွမ်းနက်မှောင်သော မိန်းမတစ်ယောက်၏ ဆံပင်ရှည်များ ဝင်သွားသည်ကို မာယာမြင်လိုက်ရသည်။

မိုးဝေမျက်လုံးကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်း မျက်နှာကြက်အပေါက်အောက်သို့ ရောက်သွားပြီး အမူမဲ့အပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ မာယာကတော့ ခုတင်နား ချည်းကပ်သွားကာ ခေါင်းအုံးနှင့် အိပ်ရာခင်းတို့ကို ဆွဲလှန်ရှာကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့။

“မိုးဝေ ဒီအခန်းထဲက ငါတို့ အမြန်ထွက်ကြရအောင်”

မိုးဝေ ကျောက်ရုပ်ကြီးလို အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေသဖြင့် သူမလည်း လိုက်ကြည့်မိသည်။

အပေါက်ထဲက လက်နှစ်ဖက်အရင်ထွက်လာပြီး မိန်းမတစ်ယောက်၏ ခေါင်းတစ်လုံးထွက်လာသည်။ ထို့နောက် ပြာနှမ်းနေသော မျက်နှာက အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း တစ်ကိုယ်လုံး အပေါက်ထဲမှ တိုးထွက်လာလေပြီ. . ။

၂၆ ၂၆ ၂၆ ၂၆

“မင်းတို့အားလုံး တွေ့လိုက်တယ်မလား”

တည်းခိုခန်း ဧည့်ခန်းထဲတွင် အားလုံးတိတ်ဆိတ်နေကာ တော်ကြီးအမေးကို ပြန်ဖြေဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့သည်။

“ကျွဲ! . . ကျွဲ! . . ဂျိမ်း! . . ”

ပျက်နေသောဓာတ်လှေကားတံခါး ရုတ်တရက် ပွင့်လာလေသည်။ အထဲတွင်တော့ လူမပါချေ။

ထိုစဉ် လှေကားမှပြေးဆင်းလာသော မာယာနှင့်မိုးဝေကို မြင်ကာ သူတို့အားလုံး အံ့သြပြီး ထရပ်လိုက်ကြသည်။

ပြေးဆင်းလာသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ကာ သူငယ်နှစ်ယောက် အလန်တကြားနောက် ဆုတ်သွားကြသဖြင့် မာယာနှင့်မိုးဝေတို့ လှေကားခြေရင်းတွင် ရပ်လိုက်ကြသည်။

“ဟင်း.. အင်း.. . ဟင်း.. အင်း.. .”

မာယာညည်းတွားသံကြီး ကြားလိုက်ရသဖြင့် နောက်ဘက်ကို ခေါင်းငဲ့ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်ဘက်လှေကားပေါ်တွင် သူမကို ငုံ့မိုးကြည့်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်.. .

ငုံ့မိုးကြည့်နေသော ထိုမိန်းမ၏ဦးခေါင်းကြီးမှာ ပြတ်ကျလာကာ မာယာဘေးမှ လိမ့်သွားပြီး သောတခြေထောက်နား ရောက်သွားလေသည်။

“ဒုတ်!. . ဘုတ်!. .”

“ဟင်.. ဟာ.. အမလေး.. ခေါင်း.. ခေါင်းပြတ်ကြီး”

သောတ ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ရှေ့ဆုံးကထွက်ပြေးလေသည်။ သောတ ဘာကိုမှမမြင်တော့။

သည်နေရာနှင့်ဝေးအောင် ပြေးရမည်ကိုသာ ခေါင်းထဲရှိနေလေသည်။ နောက်ကပြေးလိုက်လာသော သူတို့ခေါ်သံပင် မကြားတော့ ဇွတ်ပြေးနေ၏။ လမ်းမပေါ်သို့ တစ်ဇွတ်ထိုး တက်ပြေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအဖြစ်က သောတအတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ဖြစ်စဉ်သို့ တွန်းပို့လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ထိုသို့ ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ဧည့်သူမှ မျှော်လင့်မထားကြ။

“သောတ.. နေအုံး.. ဟာ.. . ရှေ့မှာ.. ရှေ့မှာ..”

“ဝုန်း.. အား..”

နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။

သောတ အကြောက်လွန်ပြီး ပြေးနေစဉ် သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း အရှိန်တင် မောင်းလာသော ကားတစ်စီးက ဝင်တိုက်လိုက်သည်။ သောတ မြောက်တက်သွားကာ အရှိန်ဖြင့် လမ်းပေါ် ပြန်ပြတ် ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ထင်တာတော့. . ဒါဟာ မတော်တဆ
သောင့်တိုက်မှုတစ်ခုပဲလေ. . မဟုတ်ဘူးလား မမာယာ၊ ခင်ဗျားကော
အယ်လိုမြင်လဲ. . .”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးအမေးကို မဖြေသေးဘဲ အအေးခွက်ကို
ကျော်စိုးခုံပေါ်က မာယာလှမ်းယူလိုက်သည်။ လက်တုန့်နေသဖြင့်
အအေးခွက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပြုတ်ကျသွားလေသည်။

“ခွမ်း!”

ကျော်စိုး မာယာကိုလှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဟေ့... ခင်ဗျား ဘာကိုကြောက်နေတာလဲ”

မျက်လုံးလေးပြူးကာ သူမ ပြန်ဖြေလိုက်သည်က...

“တည်းခိုခန်းက သရဲမ...”

သို့နှင့်... မာယာ ဆက်လက်ထွက်ဆိုလေသည်။

သောတဒဏ်ရာက ပြင်းလှသဖြင့် ဆေးရုံ၏ အရေးပေါ် ကုသဆောင်ကို ပို့လိုက်ရသည်။ သောတအသက်ကို ဆရာဝန်တို့ လုယူနေကြစဉ် သူငယ်ချင်းတစ်စု ဆေးရုံပြင်ပလူနာဆောင် ခုံတန်း များတွင် စိတ်ပူပန်စွာ ထိုင်စောင့်နေကြရသည်။ အထုပ်အဖိုးများနှင့် ဆေးရုံသို့ ခရီးထွက်လာသည့်အလား...

“တို့တွေ ယိုးဒယားကို ဆက်သွားလို့ မဖြစ်တော့ဘူးထင် တယ်”

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး၊ သောတ အိမ်ကို အကြောင်းကြား ပြီးပြီလား... မာယာ”

မာယာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း...

“ဖုန်းခေါ်တာ ကိုင်မယ့်လူ မရှိဘူးဟ... ”

ကျော်စိုးကို ကြည့်တော့လည်း တစ်ကိုယ်လုံး မြင်မကောင်း အောင် သောတသွေးတွေ ပေကုံလျက်ရှိသည်။

“ကျော်စိုး နင့်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ပေနေတာပဲ သွားပြီး ရေဆေးလိုက်ပါလား”

ကျော်စိုး ဆေးရုံရေအိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ထိုင်းနှင့် ကပ် အသော ဒေသမို့လားမသိ၊ ရေအိမ်သန့်ရှင်းမှုက ပြည်တွင်းမှာကဲ့သို့ မသီးလှပေ။ ဘိုထိုင်မဟုတ် ဗမာထိုင်ဖြစ်သည်။

ကျော်စိုး ဘေစင်ရွှေရပ်ရင်း သူ့ရုပ်သူ မှန်ထဲပြန်ကြည့် နေမိသည်။ နာရီပိုင်းအတွင်းမှာပင် သူ့ရုပ် တော်တော်စုတ်ပြတ် သွားတာ သတိပြုမိသည်။

သန့်ရှင်းအောင် ရေများများနှင့် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ မျက်နှာနှင့်လက်တွင် စွန်းထင်းနေသော သွေးစများကို ဆေးကြော သည်။ ရေထိလိုက်၍လားမသိ ညစ်ထေးနေသောစိတ်တို့ အနည်း လေး လန်းဆန်းလာသည်။

သို့သော်... သောတကိုစွနှင့် အဓိကတရားခံ သရဲမအ ကြောင်း တွေးလိုက်သည်နှင့် ခေါင်းပြန်ကိုက်လာသည်။ သောတသာ သေသွားခဲ့လျှင် သူတို့ရည်မှန်းချက်များ ပျက်စီးသွားတော့မည် ဖြစ် သည်။

တွေးရင်း... သရဲမမျက်နှာကို ပြန်မြင်ယောင်လာကာ ကြွက်သီးထသွားသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ခြေထောက်ဘေး ဆောင် ကြောင့်လေး ထိုင်နေသော ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မျက်စိထောင့်က ဆွဲလိုက်ရသဖြင့် ကျော်စိုး ထိတ်လန့်သွားသည်။

ထို့နောက် မျက်နှာကို ခပ်မြန်မြန်သစ်လိုက်ပြီး ပြန်ကြည့် လေသည်။ ထိုင်နေသောကလေး မရှိတော့သဖြင့် ဘေစင်ရွှေရပ်မှ ထွက်

ရန်ပြင်လိုက်သည်။

ဘယ်ခြေလှမ်းပြီး ညာခြေအလှမ်း.. ခြေထောက်ကို တစ်ယောက်ယောက် ခိုစီးထားသလို လေးလံနေမှန်း သူသိလိုက်သည်။ ကျော်ကြီး အတော်တုန်လှုပ်သွား၏။

ညာခြေကိုအားစိုက်ပြီး တရွတ်ဆွဲကာ ကြိုးစားလျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ခြေထောက်ကို တွယ်ကပ်နေတာ ဘာမှန်းမသိ၍.. ကြောက်လန့်မှုက တရိပ်ရိပ် အရှိန်တက်လာသည်။

ရေအိမ်အပြင်ရောက်တော့ သူ့ခြေထောက်ကို အားကုန် ခါထုတ်လိုက်ရာ.. ပေါ့ပါးသွားပြီး ကောင်းစွာ လမ်းပြန်လျှောက်နိုင်သဖြင့် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဟူး.. . တော်ပါသေးရဲ့.. .”

ကျော်ကြီး သူငယ်ချင်းတွေရှိရာဆီ ပြန်လာခဲ့လိုက်သည်။ အကယ်၍.. . ကျော်ကြီးသာ မြင်နိုင်စွမ်းရှိပါက သူ့ခြေထောက်ကို ဖက်တွယ်ခဲ့သောအရာမှာ ဒီဆေးရုံတွင် သေသွားသောကလေး သရဲလေးသာဖြစ်သည်။

ကျော်ကြီး မာယာတို့ထိုင်နေသော နောက်တစ်ခုံကျော်တွင် ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နာပ(စ)မတစ်ယောက် ရေးကြီးသုတ်ပျာနှင့် ရောက်လာကာ.. .

“ကိုသောတရဲ့ လူနာရှင်တွေ ရှိလား.. . .”

“ရှိပါတယ် ကျွန်မတို့ပါ။ သူ သတိရလာပြီလား ဆရာမ”

“အင်း.. . ကိုသောတ ခုလေးတင် ဆုံးသွားပါပြီ၊ အဲဒါ.. .

အကြောင်းကြားတာပါ.. . .”

“ရှင်.. . ဗျာ.. .”

“သောတ.. . သောတ.. . ဆုံးပြီ”

အားလုံးဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွားကာ အရေးပေါ်ခန်းသို့ ပြန်ကြသည်။ အထဲသို့ဝင်ခွင့်မရ.. . ရင်ခွဲစစ်ဆေးဦးမည်ဆို၍ ပြင်ပ သူနာဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

ကျော်ကြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေ နေ၍ ကျိတ်ငိုနေရသည်။ သောတနှင့် အိမ်နီးချင်းလည်းဖြစ်ကာ အိမ်ထဲမှကလည်း ဆယ်စုနှစ်တစ်စုနီးပါး ရှိခဲ့လေပြီ။

ထိုအခိုက်.. . ကျော်ကြီးပခုံးကို နောက်က တစ်ယောက် ထောက်က လှမ်းပုတ်လိုက်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ဘယ်သူမှမရှိသဖြင့်.. . ကျော်ကြီး အငိုတိတ်သွားသည်။ သူငယ်ချင်းတွေအနားသွား၍ ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။

“ငါတော့.. . အိမ်ပြန်ချင်ပြီကွာ”

ကျော်ကြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျကာ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ.. . သောတက တို့သူငယ်ချင်း သူ့ကိုစွဲကို ဆုံးခန်းတိုင်အောင် လုပ်ပေးရဦးမှာပေါ့၊ သောတတော့ အတူတူလာကြပြီး.. . မင်း တာဝန်မဲ့စကား မပြောပါ

နဲ့ကွာ”

အောင်အောင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်သော ကျော်ကြီး စကားကြောင့် ဒေါသထွက်သွားသည်။

“သောတက သေပြီပဲ၊ သူလိုတော့ မသေချင်သေးဘူး၊ ဒါ ကြောင့် ငါပြန်တော့မယ်. . . ထိုင်းမှာ အလုပ်မလုပ်ရရင်လည်း နေ ပါစေတော့ ငါသထုံကိုပဲ ပြန်တော့မယ်”

ထိုအခိုက် ဆယ့်တစ်နှစ်အရွယ် ကောင်မလေးတစ်ယောက် သူတို့နား ရောက်လာပြီး. . .

“သထုံကို ပြန်မလို့ဆိုရင် သမီးလည်းလိုက်ချင်တယ်၊ သမီး နာမည်က မြကြေးရုံပါ၊ သမီးက မော်လမြိုင်မှာနေတာပါ၊ သမီး မြဝတီကိုရောက်နေတာ ကြာပါပြီ၊ သမီး ဦးတို့နဲ့ အိမ်ပြန်လိုက်ချင် တယ်”

“ဟာ. . . ဒီကောင်မလေး ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ. . . စိတ်ညစ်ရတဲ့ကြားထဲ. . .”

ကလေးမလေး မျက်နှာညှိုးသွားကာ ခေါင်းလေးငုံ့သွား ပြီး. . .

“ရပါတယ် ဦးရယ်၊ သမီးကိုခေါ်သွားပေးမယ့် တစ်ယောက် ယောက်ရှိလာတဲ့အထိ သမီးထပ်စောင့်ရတော့မှာပေါ့”

ပြောပြီးထွက်သွားတော့ ရဲပိုင်ရင်ထဲ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွား ရသည်။

“ဟေ့. . . ခဏနေအုံး၊ နင့်အိမ်က ဘယ်မှာလဲ”

ကောင်မလေးက ဟုာဟုာသလဲ ပြန်လှည့်လာကာ သူ့အင်္ကျီ အိတ်ကပ်ထဲမှ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်ပြသည်။

“ဒါ. . . သမီးရဲ့အိမ်ပဲ. . . ဦး”

ဓာတ်ပုံက ဟောင်းနွမ်းနေပြီး သစ်သားအိမ်တစ်လုံးရှေ့ တွင် ကျောင်းဝတ်စုံလေးနှင့် ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ရပ်နေသော ဖြစ်သည်။

ရဲပိုင် ဓာတ်ပုံကိုယူကာ ကြည့်မိသည်။

ဓာတ်ပုံထဲမှ ကလေးမလေးပြီးနေပုံကို အရင်ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှ. . . ဘေးကနောက်တစ်ယောက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ “ဟင်”

ရဲပိုင် ဓာတ်ပုံလေးကိုကိုင်ကာ လက်တွေတုန်လာသည်။ ဘေး တွင် ရပ်နေသော ကောင်မလေးကိုတစ်လှည့်၊ သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်လှည့်၊ ဓာတ်ပုံကိုတစ်လှည့် အကြည့်တွေ ရောက်သွား၏။

ပါးစပ်ကလည်း ဘာပြောရမှန်း မသိခင်မှာပင်. . .

“ခဏပေးကွာ ငါလည်းကြည့်ရအောင်”

မိုးဝေက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ဓာတ်ပုံကိုလှမ်းယူကြည့်လိုက် သည်။ ကောင်မလေးဘေးက အမျိုးသမီးကို မြင်ဖူးသလိုရှိသဖြင့် ဓာတ်ပုံကို မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း ပြူးပြဲကြည့်လေသည်။

ပြီးလျှင် လွန်စွာအံ့သြသွားလေသည်။

နောက်ခံတွင်ထိုင်နေသော ကျော်ကြီးလည်း ယူကြည့်ပြီး တံတွေးတစ်ချက် မျိုချရင်း..

“အတော်တူတယ်နော် မိုးဝေ”

မိုးဝေလည်း ပါးစပ်က ပြန်မဖြေတော့ဘဲ ခေါင်းပဲညိတ်ပြ လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဓာတ်ပုံကို ယူကြည့်လိုက်ကြသည်။

တည်းခိုခန်းတွင် သူတို့ကို လိုက်မြှောက်သော ခေါင်းပြတ် သရဲမ ဖြစ်လေ၏။

မာယာက ဓာတ်ပုံလေးကိုင်ရင်း..

“သမီးဘေးမှာရပ်နေတဲ့သူက ဘယ်သူလဲဟင်”

အသံတိမ်မဝင်သွားအောင် မနည်းထိန်းကာ ပြောလိုက်ရ သည်။

“ဪ.. အဲဒါ သမီးအမ မြကြေးပုံပါ။ ဒီမြို့က သုခဘုံ တည်းခိုခန်းမှာ အလုပ်လုပ်တာလေ.. မမက သမီးကို ဆေးရုံက လာခေါ်မယ်ပြောပြီး ရောက်မလာလို့ သမီးစုံစမ်းကြည့်တော့ မမ အသတ်ခံရတယ်တဲ့..”

သူ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ တည်းခိုခန်းမှာ အသတ်ခံရတာလေ အခန်း(ရ)ရဲ့ ခုတင်အောက်မှာ အထုပ်ထဲထည့်ပြီး ဝှက်ထားတာ၊ နှစ်ရက်လောက်ကြာမှ လာတည်းတဲ့လူ အပုပ်နဲ့ရလို့ ရှာတွေ့တာတဲ့ ဒါပေမယ့် မမရဲ့ခေါင်း မပါတော့ဘူး၊ မမရဲ့ခေါင်းမပါတဲ့

ချိတ်ကို ဒီမြို့ကသူသန်မှာ အခေါင်းသွင်းပြီး မြှုပ်ထားတယ်၊ မမက အရင်းသနားဖို့ ကောင်းပါတယ်”

ကလေးမပြောရင်း မျက်ရည်တွေကျလာ၏။ ကျော်ကြီး ခြက်သီးများထသွားကာ ခုံပေါ်တွင် ဆောင့်ကြောင့်လေး တက်ထိုင် ချိတ်သည်။

“သမီးအမကို သတ်သွားတဲ့ လူသတ်သမားကို မိပြီလား”
မာယာအမေးကို ထိုကလေးမ ပြန်မဖြေဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေ သည်။

“ခဏလေး ငါမေးပရစေအုံး၊ နင့်အမ ခေါင်းပြတ်ကြီးက ဘယ်ရောက်သွားလဲ”

မိုးဝေသိချင်ဇောဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

“လူသတ်သမားက မမရဲ့ခေါင်းကိုဖြတ်ပြီး အဲဒီအခန်းရဲ့ မျက်နှာကြက် လေထွက်ပေါက်ထဲ ထည့်ထားခဲ့တယ်”

“ဒါ.. ဒါဆို အဲဒီခေါင်းကို ဘယ်လိုပြန်ရှာတွေ့လဲ..
သ.. သမီး”

မိုးဝေစကားလုံးတို့ အထစ်သွားရသည်။

“မမခေါင်းက အဲဒီအခန်းမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်”

“ဟင်..”

အားလုံး ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိဘဲ ကြောင်အနေကြငါး ထိုင်စဉ်.. ကျော်ကြီး အလန်တကြား ထအော်လေသည်။

“အား. . . ငါ့အနားမလာနဲ့. . . သွား. . . သွား”

“ကျော်ကြီး ဘာဖြစ်တာလဲ. . . ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ဒီမှာလေ. . . မမြင်ဘူးလား၊ ငါ့နားမှာ. . . ဟိုသရဲမ. . .”

ခေါင်းမပါသော မိန်းမတစ်ယောက် ကျော်ကြီးဘေးတွင်း လာရပ်သဖြင့် ထအော်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ထိုသရဲမက ကျော်ကြီး တစ်ယောက်ကိုသာ ကိုယ်ထင်ပြုနေ၍ ကျန်သူများ မမြင်ရပေ။

ပြင်ပလူနာဆောင်တွင် ကျော်ကြီးတစ်ယောက်တည်း အော်ဟစ်သောင်းကျန်းနေလေတော့သည်။

လူနာဆောင်မှာ ကျော်ကြီး၏ အထိတ်တလန့်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ပွက်လောရိုက်နေသည်။ မာယာတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက်နှင့် အခြားလူနာများသည်လည်း ကျော်ကြီး ကြောက်လန့်နေသည်ကိုသာ မြင်ရ၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ကျော်ကြီး နေရာမှထပြေးကာ ဆေးရုံပထမထပ်သို့ တက်ပြေးလေသည်။

လှေကားအချိုးတွင် ဓာတ်ပုံလာပြသော ကလေးမလေးကို သွေးမရှိသောမျက်နှာနှင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် ကြောက်စရာကောင်းသော မျက်နှာသွင်ပြင် ပြောင်းလဲသွားသောကြောင့်. . .

“အား. . . သရဲ. . . သရဲ”

လှေကားထိပ် ရောက်ပြန်တော့လဲ ဆောင်ကြောင့်လေး ထိုင်နေသော ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကျော်ကြီးခြေထောက်ကို

ခေါ်သဖြင့် ခါထုတ်လိုက်ရပြန်သည်။

ထို့နောက် ပထမထပ်ဆေးရုံ ဝရန်တာတွင် ကျော်ကြီးတစ်ယောက်တည်း အော်ဟစ်ပြေးလွှားနေသည်။

တစ်နေရာအရောက် ပြေးနေသောခြေထောက်တို့ ရပ်သွားရသည်။ ခေါင်းပြတ်မိန်းမကို သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် တွေ့လိုက်ရကာ နောက်မှ ပြေးလိုက်လာသော ကလေးသရဲများကလည်း နီးကပ်လာလေပြီ။

ကျော်ကြီး ကြောက်လွန်းသဖြင့် ဘာမှစဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဆေးရုံဝရန်တာမှ ခုန်ချလိုက်သည်။

“ကျော်ကြီး. . . မလုပ်နဲ့. . . မခုန်ချနဲ့ နေအုံး”

နောက်ကလိုက်လာသော မိုးဝေလှမ်းအော်သံကိုပင် မကြားတော့. . .

“ဝုန်း!”

“အား. . . ”

အောက်သို့ ခေါင်းနှင့်ကျပြီး ဝိညာဉ်အနှုတ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွား၏။

ကျော်ကြီးထံ သူငယ်ချင်းများ ပြေးသွားကြသည်။ ပွေ့ချီလိုက်သည့်အချိန်တွင် နောက်စေ့မှ သွေးများ စီးကျလာသည်။

“ကျော်ကြီး. . . သူငယ်ချင်း၊ လုပ်ကြပါဦးဗျာ. . . ဆရာမ. . . ဆရာမတို့ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းကို ကယ်ပါဦး”

“ပွေ့ချီလာခဲ့လေ... အရေးပေါ်ခန်းကို... မြန်မြန်လုပ်”

ရဲပိုင်နှင့်အောင်အောင်... ကျော်ကြီးကို ပွေ့ချီသယ်မကာ
အရေးပေါ်ခန်းမှ ခုတင်ထက် တင်ပေးသည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်က
နားကြပ်နှင့် နှလုံးခုန်နှုန်းစမ်းသည်။ ဆရာမတစ်ယောက်က ကျော်
ကြီးမျက်ခွံကိုလှန်၍ သူငယ်အိမ်အား ဓာတ်မီးနှင့်ထိုးကြည့်သည်။
တုံ့ပြန်မှုကိုမတွေ့ရ။ ဆရာဝန်လည်း နားကြပ်ဖြုတ်လိုက်၏။

ဆရာဝန်နှင့် သူနာပြုတို့ အကြည့်ချင်းဆုံသည်။

ဆရာဝန်က ခေါင်းယမ်းလိုက်တော့သည်။

မယာရှေ့သို့ အအေးခွက် နောက်တစ်ခွက် လာချယေး
ရင်း...

“ဒီတစ်ခါတော့ သေချာကိုင်ပြီး သောက်ပါဗျာ... ဖန်ခွက်
တွေ ဈေးကြီးလို့”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးပြောရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ပြန်ဆိုင်
လိုက်သည်။

“အဲဒီအချိန်မှာ... ကျော်ကြီး အရက်တွေ အလွန်အကျွံများ
သောက်ထားသလား”

“မသောက်ပါဘူး၊ သူ ဘာမှမသောက်ထားဘူး”

မာယာခေါင်းခါယမ်းကာ ငြင်းလိုက်သည်။

“သေချာတယ်နော်”

ကျော်စိုးထပ်မေးသည်။

မာယာ ခေါင်းညိမ့်ပြတော့မှ... .

“ကျော်ကြီးသေတုန်းက ရဲစစ်ချက်မှာကျတော့ ခင်ဗျားတို့
တစ်မျိုးထွက် ဆိုထားပါလား၊ အရက်မူးပြီးပြုတ်ကျတယ် ဆိုပြီးတော့
အခု... . ခင်ဗျား ကျုပ်ကို ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ... .

ဒါဟာ ပထမစစ်ချက်နဲ့ ပြောင်းပြန်ကြီး ဖြစ်နေတာပဲ... .”

မာယာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့ကာ ကျော်စိုးပြောသမျှ ခေါင်းငုံ့နေရ
သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်သေပါက အပြစ်ရှိကြောင်း၊ သေလျှင်
တောင် လက်ထိပ်တန်းလန်းဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ခံရကာ၊ သေသူ၏ဝိညာဉ်ပါ
ချုပ်နှောင်ခံရမည်စိုးသောကြောင့် မာယာတို့အုပ်စု လိမ်ကာ ထွက်
ဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား အခုထွက်ဆိုချက်က ယုတ္တိမရှိတာပဲ၊ ရော့...
ဒါက သက်သေပဲ”

ကျော်စိုး နဲ့ပေါ်ပစ်တင်လိုက်သောအထုပ်က ဆေးခြောက်
ထုပ် ဖြစ်နေ၏။

မာယာမျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

“ဒါတွေက ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း ကျော်ကြီးရဲ့ ကျောပိုးအိတ်
ထဲက ရွာတွေတာပဲ၊ ဒါတွေအားလုံး ခင်ဗျားတို့ ယိုးဒယားသယ်ဖို့
ထုပ်နေတာမဟုတ်လား၊ ကျော်ကြီး ပြုတ်ကျတာလဲ ဆေးမူးပြီး ပြုတ်
ကျတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

မာယာပါ အမှုတွဲထဲ ပတ်သက်နေလေပြီ။ ဆေးခြောက်ထုပ်
ထိတစ်လှည့်၊ ကျော်စိုးကိုတစ်လှည့် ကြည့်ကာ မာယာခေါင်းငုံ့လိုက်
နည်။

အမှန်တော့ မာယာမှလွဲ၍ ယောက်ျားလေးများအားလုံး
အလုပ်ငန်းပြပြီး ယိုးဒယားဘက် ဆေးခြောက်သယ်သွားကြခြင်းဖြစ်
သည်။

“ကဲ... ဆက်ပြောပါအုံး မမာယာ”

၁၂ ၁၂ ၁၂ ၁၂

မာယာ၊ ရဲပိုင်၊ အောင်အောင်နှင့် မိုးဝေတို့ ကြောင်
တောင်တောင်လေးတွေ ဖြစ်နေကြသည်။

“တစ်ယောက်က ရင်ခွဲရုံမရောက်သေးဘူး... နောက်
တစ်ယောက် ထပ်လိုက်သွားပြန်ပြီ”

“အေးဟာ... ငါတို့ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

“ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဆိုတာထက်... ငါတို့ပါ မအေ
အောင် ဘယ်လိုကာကွယ်မလဲဆိုတာက ပိုအရေးကြီးနေပြီ မာယာ”

ကျော်ကြီးအား ရင်ခွဲရုံသို့ သယ်သွားကြပြန်သည်။ သူတို့
အုပ်စုလည်း လိုက်သွားကြသည်။ ဘယ်နှရက်လောက် ထားမလဲ
ဆိုတာ မေးပြီး ကျသင့်ငွေ ပေးချေရ၏။

သူတို့ ထိုင်းဘက်သွားကာ အလုပ်လုပ်ဖို့ စုဆောင်းလာ

အထဲမှ သုံးပုံတစ်ပုံလောက် ပါသွားသည်။

“ကျော်ကြီးအပြောအရ သူ့ကိုဒုက္ခပေးတာလည်း တည်း
နန်းက သရဲမပဲ”

“ဟုတ်တယ်... သူ ငါတို့ကို ဘာလို့ဒီလောက်ထိ အနှောင့်
အယှက်ပေးနေရတာလဲ... ”

“သူ အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စနဲ့ များ ဆိုင်နေမလား”

“ဘာဆိုလို့လဲ... သူနဲ့လည်းမသိဘူး... ငါတို့သတ်တာ
ထည်း မဟုတ်ဘူးလေ... ”

“ဒါဆို ဘာလို့ ငါတို့ကို ပစ်မှတ်ထား ဒုက္ခပေးနေရတာလဲ”
ဆက်ပြောဖို့ စကားတွေ မရှိတော့သဖြင့် ဖြစ်နိုင်ခြေကို စဉ်း
စားတွေးတောနေကြရသည်။ မာယာက တစ်ခုခုကို စဉ်းစားမိသွား
ဆန်နှင့်...

“ဟယ်... ဟိုကလေးမလေးကော ငါတို့နဲ့ပြန်လိုက်မယ်
ဆိုတဲ့ ကောင်မလေး”

ထို့နောက် ရဲပိုင်ဦးဆောင်ကာ ဆေးရုံဘက်သို့ ပြန်လာခဲ့
သည်။

ပြင်ပလူနာဆောင်တွင် ထိုကလေးမကို ရှာကြည့်သည်။
မတွေ့တော့ပေ။

ဆေးရုံကနှစ်ထပ်ဆောင်ဖြစ်သော်လည်း လူနာငါးဆယ်
ထောက်သာ ဆန်မည်ထင်သည်။ အများစုက ထိုင်းဘက်သို့သွား

www.burmeseclassic.com

ကာ ဆေးကုကြသဖြင့် ဒီဆေးရုံတွင် ခုတင်စေ့ပင် လူနာမရှိ. . .

ဆေးရုံအနှံ့လိုက်ရှာသည်။

ဘယ်အဆောင်ဘယ်အခန်းမှာမှမတွေ့. . .

“သူဟာသူ မော်လမြိုင်ကို ပြန်မယ်ဆိုပြီး. . . ထွက်ပြေးသွားပြီလား မသိဘူး”

ဆေးရုံလေ့ကား ထောင့်ချိုးအကွေ့တွင် မျက်မှန်းတန်းမီ သောဆရာမနှင့် ဆုံသည်။

“ဪ. . . ဒီမှာဆေးရုံတက်နေတဲ့ ကလေးမတစ်ယောက်ကို သိလားလို့ သူနာမည်ကတော့ မြကြေးရုံပါ ဆရာမ၊ သူ့အစ်မက ဒီမြို့မှာ ခေါင်းဖြတ်အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ သုခဘုံတည်းခိုခန်းက မိန့်ကလေးလေ. . .”

“ရှင်. . .”

ဆရာမ အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားကာ. . .

“အဲဒီလူသတ်မှုကို သိပါတယ်. . . ခေါင်းမပါတဲ့ အလောင်းတောင် ဆေးရုံရောက်လာသေးတာပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ ညီမဆိုတာတော့ မသိပါဘူး၊ ဆေးရုံကိုလည်း သူ့ဆွေမျိုးတွေ လုံးဝ ရောက်မလာဘူး. . .”

“ဗျာ. . .”

ဆရာမလည်း ပြည့်စုံစွာရှင်းပြပြီး အပေါ်ထပ်တက် သွားသည်။ တအံ့တဩဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ မာယာတို့အုပ်စုသာဖြစ်သည်။

“ဒါ. . . ဒါဆို. . . အဲဒီကောင်မလေးက ဒီဆေးရုံက လူနာမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ငါတို့ သရဲနဲ့ စကားပြောခဲ့တာပဲ၊ ထူးတော့ အတော် နှေးနေပြီ”

“ဆန်းတယ်လုပ်မနေနဲ့. . . တို့နားမှာသရဲတွေက တဖြည်းဖြည်းနဲ့ပိုများလာပြီ၊ ကြောက်စရာကြီးကွာ. . . ငါတို့ပြန်တာ ကောင်းလှယ်ထင်တယ်. . .”

“မင်း တာဝန်မဲ့စကား ပြောတာလား မိုးဝေရာ၊ အခု မင်း သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် သေသွားတာ သူတို့နာရေးကိုစွဲ ပြီးစီးဖို့ အိုအားလုံးမှာ တာဝန်ရှိတယ်၊ အဲဒါသဘောပေါက်လား. . .”

“အဲဒါကိုသိတယ်ကွ. . . ဒါပေမဲ့ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ. . . ဒီမှာဆက်နေရင် အားလုံးသေကုန်မှာသိလား. . .”

ကျန်သည့်လေးယောက်ထဲတွင် မိုးဝေကြောက်ပုံက ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် နိုင်လွန်းသည်။ သူငယ်ချင်းတွေ၊ လူမှုရေးတွေ ဘာကိုမှ ထောက်ထားလိုပုံ မရှိတော့။

လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေ မဟုတ်လား. . . အားလုံးက နှုတ်ကို ဘေးမဲ့ပေးထားလိုက်တော့သည်။

အောင်အောင်က ဘာစကားမှမပြောဘဲ ငြိမ်နေ၏။

“ကဲ. . . မာယာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်လုံးအိမ်ကို ဖုန်းဆက်ရင်း သူ့သူ့သွားဝယ်ရအောင်”

“ဘာမှ စားချင်စိတ်မရှိပါဘူးဟာ၊ စားလို့လည်း စင်မှာ

မဟုတ်ပါဘူး”

သို့နှင့် မိုးဝေနှင့်ရဲပိုင်တို့ မြဝတီမြို့ထဲလျှောက်လာရင်း ဖုန်းဆက်လိုရသော စတိုးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ဦးစွာ... သောတအိမ်ကို ဖုန်းခေါ်သည်။ ကိုင်မည့်သူ မရှိ။

ကျော်ကြီးအိမ်သို့လှမ်းဆက်သည်။ ဖုန်းခေါ်နေတာ တောင့်ရင်း ပြောရမည့်စကားစလုံးကို ရင်လေးစွာတွေးနေမိ၏။

“ဟဲလို အမိန့်ရှိပါ... ”

“အန်တီလား ကျွန်တော်မိုးဝေပါ... ”

“ဪ... အေး... ပြောလေသား၊ ကျော်ကြီးကော နေကောင်းလား... သားနဲ့အတူရှိနေလား”

“အဲ... အဲဒါ... ပြော... ပြောမလိုပါအန်တီ၊ ကျော်... ကျော်ကြီး... ဆုံး... ဆုံးသွားပြီ”

“ဘာ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ မြဝတီကို မနက်ကပဲရောက်တာ... ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုသလို သောတနဲ့ကျော်ကြီး အက်ဆီဒင့်(နံ) ဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားလို့အကြောင်းကြားတာပါ”

“ဟင်... ငါ့သားလေး ဆုံးပြီ ဟုတ်လား၊ အမလေး သားရဲ့ အလုပ်သွားလုပ်တာ သေရွာရောက်ပါပေါ့လား...”

“စိတ်ထိန်းပါဦး အန်တီ... သောတအိမ်ကိုဆက်တာ ဖုန်းကိုင်မယ့်သူ မရှိလို့... အန်တီ သူ့မိဘတွေကို အကြောင်းကြား

သိဦးနော်... ”

တစ်ဖက်မှ စကားသံမကြားရတော့ ကျော်ကြီးအမေ လဲကျသတိလစ်သွားပုံရသည်။

“ဟလို... ဟလို... အန်တီ... အန်တီ”

ဖုန်းချသည်နှင့် သက်ပြင်းမောကိုပါ ရောချမိသည်။

ဖုန်းဖုံးရှင်းတော့ စတိုးဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးအား ရဲပိုင်ခေါ်မိသည်။

“ဒီမြို့က သုခဘုံတည်းခိုခန်းမှာ လူသေမှုဖြစ်သွားတာနဲ့ မတ်သက်ပြီး အမကြီး သိထားတာများ ရှိလားလို့ပါ”

“အင်း... တစ်မြို့လုံးလိုလို သိကြပါတယ်ကွယ်၊ ဖြစ်သွားတာသိပ်မှမကြာသေးတဲ့ သုခဘုံရဲ့ထူးခြားဖြစ်စဉ် မဟုတ်လား၊ သောင်ပြီတော့ အခန်း(၇)ကို သွားမတည်းမိစေနဲ့ ညဘက်ဆို ခေါင်းမပါတဲ့သရဲမ ရေချိုးခန်းထဲက အမြဲထွက်လာတယ်လို့ပြောကြတယ်”

“ဘယ်သူကများ ရက်ရက်စက်စက် ခေါင်းဖြတ်သတ်သွားတာလဲဗျာ...”

“မပြောတတ်ပါဘူးကွယ်... ရဲတွေစုံစမ်းနေတုံးပါပဲ”

“ဒါနဲ့... အဲဒီအမျိုးသမီးကို သင်္ဂြိုဟ်တုန်းက... ခေါင်းမပါဘူးပါ”

“သင်္ဂြိုဟ်တာမဟုတ်ဘူး ကလေးရဲ့၊ ခေါင်းမပါဘဲ မြှုပ်လိုက်တာတည်းခိုခန်းက ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်တောင် အဲဒီအခန်းကို

သန့်ရှင်းရေးဝင်လုပ်ရင်း သရဲမ အခြောက်ခံရလို့ ကြောင်တောင်
တောင် ဖြစ်သွားတယ်လေ၊ သူ့နာမည်က ဖိုးထူးတဲ့”

စတိုးဆိုင်မှ အစ်မကြီးရှင်းပြတာ နားထောင်ရင်း တဖြည်း
ဖြည်းတော့ လိပ်ပတ်လည်လာကြ၏။

ရဲပိုင်နှင့်မိုးဝေ အချင်းချင်း ကြည့်မိကာ နောက်ထပ် သဲလွန်
စတစ်ခုဟု ယူဆလိုက်ကြသည်။

“အဲဒီ ကိုဖိုးထူး... ခုတယ်မှာနေလဲ အမ”

“သူက စိတ်ဖောက်သွားပြီး ဆရာဝန်တွေ ကုမရလို့ လက်
မြှောက်လိုက်ရတယ်လေ၊ သူ့ကို မထိန်းနိုင်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း
ပို့လိုက်ကြတယ်၊ ဇောတိကကျောင်းရောက်တော့မှ နည်းနည်းငြိမ်
သွားတယ်”

သဘောကောင်းသော အစ်မကြီးကိုနှုတ်ဆက်ပြီး သူတို့
ဆေးရုံကို ပြန်လာလိုက်သည်။

မိုးဝေက တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်လုပ်ရင်း...

“တို့တွေ ဒီဆေးရုံမှာ ဆက်နေလို့မဖြစ်တော့ဘူး... ညအိပ်
ဖို့နေရာတော့ ရှာရမှာပဲ”

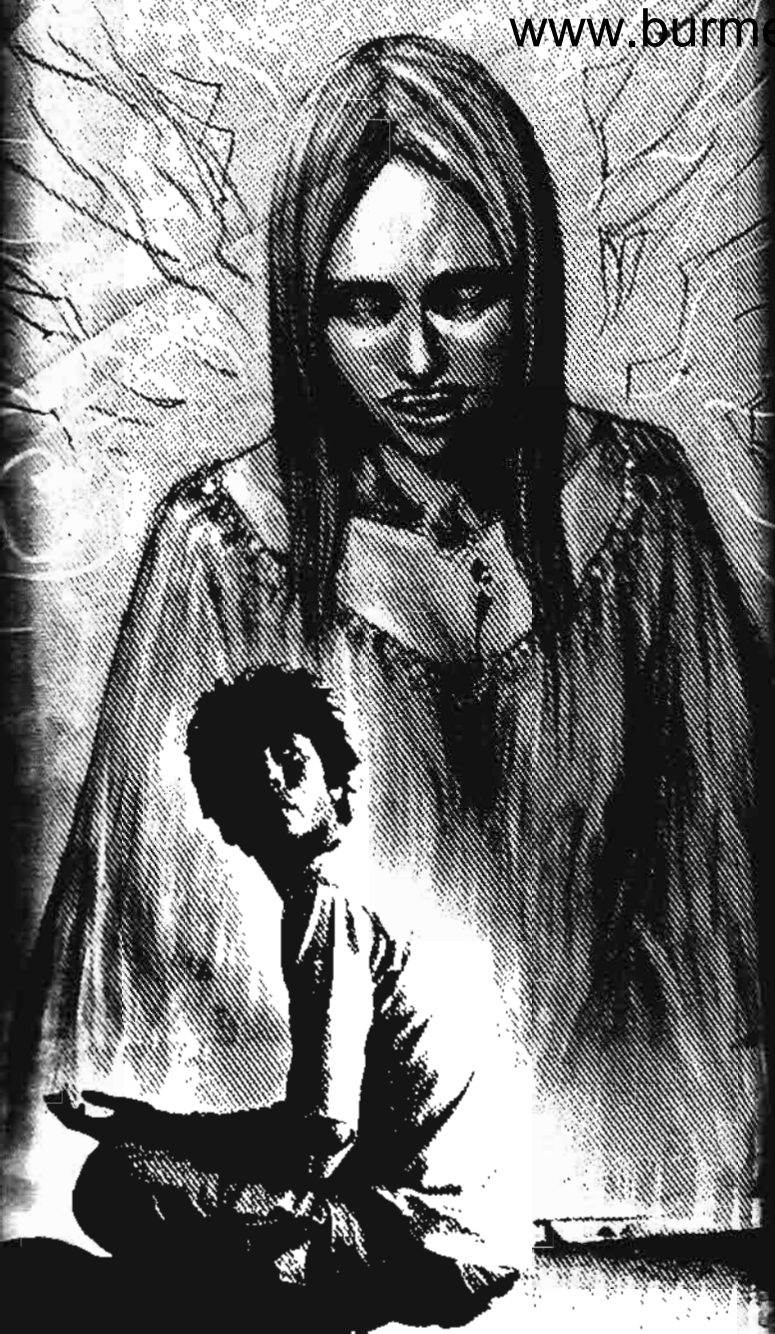
“ဟိုတည်းခိုခန်းကိုတော့ လုံးဝပြန်မသွားဘူးနော်”

“ဒါဆို ဇောတိကဘုန်းကြီးကျောင်းကိုပဲ သွားကြမယ်ကွာ၊
အလျှောက်ကောင်းရင် ညအိပ်လို့ရချင်ရမှာ၊ ပြီးတော့ ကိုဖိုးထူးနဲ့
လည်း စကားပြောလို့ ရနိုင်တာပေါ့”

“အဲဒီအကြံကောင်းတယ် ရဲပိုင်”

သို့နှင့်ဆေးရုံတွင်စောင့်နေသော သူငယ်ချင်းများကို ပြန်
မိကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ခရီးဆက်လေသည်။

အခန်း (၅)

ကျောင်း ကြီးက မြန်မာဘုန်းကြီးကျောင်းပုံစံ

တုတ်ဘဲ ယိုးဒယားကျောင်းပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ကြီးမားကျယ်ဝန်းသလောက် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လွန်းလှသည်။

ကျောင်းအတွင်း တစ်လှမ်းချင်းဝင်လာရင်း . . တစ်စုံတစ်ဦးတွေ့လေမလားဟု ရှာဖွေမိကြသည်။

“တစ်ယောက်မှလည်း မရှိဘူးထင်ပါရဲ့ . . လူသံကိုမကြား

ထိုအခိုက် ကျောင်းထဲမှ ကိုရင်တစ်ပါး ထွက်လာကာ. . .

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ဒကာတို့. . .”

“ဆရာတော်နဲ့တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဆရာတော်ရှိတယ် ကျောင်းပေါ်တက်ကြလေ”

ကိုရင်လေး ဦးဆောင်ရာနောက်သို့ သူတို့အုပ်စု လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ကျောင်းပေါ်ရောက်တော့ တရားမှတ်နေသော ဆရာတော်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်ရှေ့ သဲဖြည့်ထားသော အင်တုံထဲတွင် အမွှေးတိုင်တစ်ချောင်း ထွန်းထားသည်။

အမွှေးတိုင်က သုံးပုံတစ်ပုံခန့် ကျန်သေးသည်။

ရဲပိုင်က ဆရာတော်နောက်နားဆီမှ ယိုးဒယာဟန် ကြေးသွန်းရုပ်ပွားတော်ကို ကန်တော့လိုက်သည်။ ထိုအခါမှ ကျန်သုံးယောက်လည်း ဘုရားဝတ်ပြုဖို့ သတိရသွားကာ လိုက်ကန်တော့ကြသည်။

ထို့နောက် ကျုံ့ကျုံ့လေးထိုင်ကာ. . ဆရာတော် တရားရှုမှတ်တာကို စောင့်နေကြသည်။ တစ်လက်မကျော်ကျော် အမွှေးတိုင်လေး ကုန်ဖို့စောင့်ရတာ နာရီပေါင်းများစွာကြာသလို ခံစားနေရသည်။

ညောင်းညာလာသဖြင့် ထိုင်သောပုံစံ နှစ်ခါလောက် ပြောင်းလိုက်ပြီးမှ ဆရာတော် မျက်လုံးများပွင့်လာသည်။

“ဪ. . ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေကြတာကိုး၊ ဘာကိစ္စ

ဇာတိကွဲ့. . .”

“ဒီ. . . ဒီလိုပါအရှင်ဘုရား. . .”

ရဲပိုင်က သူတို့ဇာတ်လမ်းကို အစအဆုံး လျှောက်ထားလိုက်သည်။ ဆရာတော်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့်. . အလုံးစုံသိသွားသောအခါမှာတော့. . .

“အင်း. . . ဘုန်းကြီးလည်း အသတ်ခံရတဲ့ ဒကာမလေးကို သေပါဘူး၊ ကလေးမက ဒီမြို့မှာသာ အလုပ်လုပ်နေတာ ဆွေမျိုးအပေါင်းအသင်းတွေလည်း ဒီမှာမရှိဘူးလို့ ကြားတယ်၊ သူက လူတွေနဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်၊

ကလေးမကို ဘုန်းကြီးတို့ သင်္ဂြိုဟ်ပေးမလို့ လုပ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်. . ဦးခေါင်းမပါတော့ မြေကြီးထဲပဲမြှုပ်လိုက်ရတယ်၊ အခုချိန်အထိလည်း ကလေးမရဲ့ဦးခေါင်းကို ဘယ်သူမှ ရှာမတွေ့ကြဘူးလေ”

ရဲပိုင်က ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခပ်ရင်း. . .

“တပည့်တော်တို့ ဆရာတော်ကျောင်းရောက်နေတဲ့ ကိုဖိုးထူးနဲ့လည်း တွေ့ချင်ပါတယ်၊ သူ ဒီအကြောင်းတွေကို. . .”

“ဒကာဖိုးထူးဆီက ဘာမှသိရမှာမဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့. . တည်းခိုခန်းမှာ ဖိုးထူး အခန်းရှင်းနေရင်း မျက်နှာကြက်အပေါက်ထဲက အသံတွေကြားနေရလို့ လျှောက်ထားတာကြောင့်တင်ဖြစ်တာကြည့်တော့ မျက်နှာကြက်ထဲမှာ သရဲမကိုတွေ့တယ် ဒကာမ

ဖိုးထူး လှေကားပေါ်က လိမ့်ကျတယ်လေ. . . အကြောက်လွန်ပြီး
စကားတောင်မပြောနိုင်တော့ဘဲ ဆွံ့အသွားရှာတယ်. . .

“အဲဒီလိုဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်း. . . ညဘက်အိပ်ရင် အဲဒီမိန်းမရဲ့
မျက်နှာကို မြင်နေတယ်လို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ဘုန်းကြီးကို ပြော
တယ်၊ တစ်ညလုံး အိပ်မရဘူးလည်း ပြောတယ်၊ ဘုန်းကြီးလည်း
ဒကာဖိုးထူးအပေါ်မှာ သက်ရောက်နေတဲ့ မကောင်းတဲ့ ပယောဂ
တွေကို မေတ္တာပို့ ဖယ်ရှားပေးနေရတယ်လေ”

ထိုအခိုက်. . . ပိတ်ထားသော အခန်းတစ်ခုတွင်းမှ ဝုန်းဒိုင်း
ကဲ့အသံများ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း! . . အုန်း! . . ”

“ဟဲ့. . . နန္ဒီယ. . . မောင်ဖိုးထူးကို ခေါ်ခွဲ. . . ”

“တင်ပါ့ဘုရား. . . ”

ကိုရင်လေးထွက်သွားကာ အခန်းတစ်ခုထဲ တံခါးဖွင့်၍
ဝင်သွားသည်။ မောင်ဖိုးထူး လက်အုပ်လေးချီရင်း သူတို့နောက်
ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

မာယာစိတ်ထဲ သူ့ကို လူတစ်ယောက် ရပ်ကြည့်နေသလို
ခံစားလိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်. . .

“အူး. . . ဂူး. . . ဂူး. . . အူးဝါး. . . ”

ကျောင်းတိုက်အပြင်သို့ လက်ညှိုးကြီးထိုးရင်း ဖိုးထူး အော်
တစ်လေတော့သည်။ ဖိုးထူး ပုံစံကိုမြင်ကာ မာယာလည်း တုန်လှုပ်

ထွက် ရဲပိုင်နောက်တွင် ဝင်ပုန်းရသည်။

ဖိုးထူး စိတ်မထိန်းနိုင်ဖြစ်သွားပုံက ကြောက်စရာကောင်းလှ
သည်။ ဆရာတော်က ဖိုးထူးကို သူ့အခန်းပြန်ခေါ်သွားစေသည်။

“အင်း. . . စိတ်ဖောက်ပြီး ကျင်ကြီး၊ ကျင်ငယ် မနိုင်ဘဲ. . .

အနှံ့လျှောက်သွားနေလို့ ဆရာတော်ဆီ လာအပ်ထားတာ. . .
ထောက်ခံစက သူ့အမျှ ညတောင်မအိပ်နိုင်ရှာဘူး. . . ကျိန်စာသင့်တဲ့
လူတစ်ယောက်လိုဖြစ်နေတာ။

ဘုန်းကြီးတို့ကျောင်းမှာ ကျောင်းထိုင်အဆက်ဆက် ပျံလွန်
တော်မူရင်သုံးတဲ့ ခေါင်းတလားကြီးတစ်ခု ရှိတယ်. . . ဖိုးထူးက
ညဘက်ဆို အဲဒီ အခေါင်းထဲ ဝင်အိပ်တော့တာပဲ ဒကာတို့ရေ. . . ”

“ဘာဖြစ်လို့ ဝင်အိပ်တာလဲ အရှင်ဘုရား”

“အိမ်း. . . သူက အမူအရာနဲ့ ပြောပြတာတော့ အခေါင်း
ထဲမှာပဲ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်တယ်တဲ့. . . အခေါင်းထဲမှာဆိုရင်
သရဲအခြောက်မခံရဘူးဆိုပဲ. . . ”

စကားစပြတ်သွားပြီး ဆရာတော်က သူတို့လေးယောက်
ထို့ကျော်ကာ မျက်မှောင်ကုတ်၍ ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ခေါင်းယမ်းပြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ရင်း. . .

“ဒကာတို့နောက်ကလိုက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ အတော်
နူးကောင်းတာပဲ”

ဆရာတော်စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး နောက်လှည့်

ကြည့်သော်လည်း ဘယ်သူ့ကိုမှမတွေ့၍ ကျောချင်းသွားရသည်။

“အင်း.. ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ကျန်နေတဲ့ဒကာတို့ ငါတို့ ယောက်ရဲ့ ကံကြမ္မာကလည်း သိပ်မကောင်းဘူးကွဲ့..”

“အရှင်ဘုရား ဘာကြောင့်များပါလဲဘုရား”

“သူက ဒကာတို့နောက် တကောက်ကောက်လိုက်နေတာလေ၊ ကဲ.. ကဲ.. ခဏနေကြဦး ဘုန်းကြီး အာရုံပြုလိုက်အုံးမယ်”

လက်အုပ်လေးတွေချီကာ သူတို့အားလုံး ပူးကပ်သွားကြသည်။ ဆရာတော် ဘာစကားမှမဆက်တော့ဘဲ တရားထိုင်နေလိုက်သည်။ ခနကြာတော့ တရားထိုင်ခြင်းကို ဖျက်ကာ ဆရာတော် သူတို့ဘက် ပြန်လှည့်လာသည်။

“အိမ်း.. ခက်တော့ ခက်သားကွဲ့၊ ဒကာတို့ တစ်ခုခု လုပ်ပေးရလိမ့်မယ်၊ သူ့ခေါင်းရှိတဲ့နေရာလည်း ဒကာတို့သိနေပြီမလား၊ အဲ့ဒါဆို သူဒီဘဝက ကျွတ်သွားလိမ့်မယ်”

“တပည့်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဘုရား”

“သူ့ရဲ့ခေါင်းကို ပြန်ရှာပြီး ခေါင်းနဲ့ကိုယ်နဲ့ တွဲသင်္ဂြိုဟ်ပေးလိုက်ရင် သူဘာသာသူ ဘဝကူးကောင်းသွားပြီး ဒကာတို့လည်း အန္တရာယ်ကင်းသွားလိမ့်မယ်”

“အဲ့ဒါ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်နိုင်မှာလဲဘုရား၊ ဘယ်သူကော လုပ်ပေးရဲမှာလဲ ဘုရား”

ဆရာတော်က ကွမ်းအစ်ကလေး လှမ်းယူပြီး ခေါင်းခါ

ခါရင်..

“အဲဒီလိုလုပ်ပေးနိုင်မှပဲ ဒကာတို့တွေ သူ နောင်ယှက်တာမင်းလိမ့်မယ်၊ ဒီအမျိုးသမီးကတော့ အဲ့လိုမလုပ်မချင်း မင်းတို့ ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ဒုက္ခပေးနေအုံးမှာပဲ၊

ဒကာတို့ရဲ့ အသက်အန္တရာယ်ပါ စိုးရိမ်ရတယ်၊ ကိစ္စမပြီးမှန်း လူစုမကွဲစေချင်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဆိုလိုတာက အိမ်မပြန်ကြနဲ့အုံးဆိုလိုတာ”

“တင်ပါ.. တပည့်တော်တို့ မပြန်သေးပါဘူး၊ သူ့ကို ဘယ်သူ့မှာမှ မြှုပ်ထားတာပါလဲ ဘုရား”

“ဒီမှာ သုသာန်တစ်ခုပဲရှိတာလေ.. ဝေးတော့ ဝေးတယ်တို့”

“ဝေးလည်း ဘယ်တတ်နိုင်မှာလဲ ဘုရား.. ဒီလိုလုပ်ပေးမှပဲ အသက်အန္တရာယ်ကင်းမှာဆိုတော့ တပည့်တော်တို့ သုသာန်အလောင်းအရင်သွားဖော်လိုက်ပါမယ် ဘုရား”

“အိမ်း.. အဲဒီအဖြစ်ကြောင့် သူ မကျွတ်နိုင်မလွတ်နိုင်ဖြစ်တာလေ၊ မေတ္တာပို့တာတောင် မယူနိုင်တဲ့ဘဝ၊ ဘုရားတရားလည်း မမေ့ကြနဲ့အုံး ဒကာတို့..

ကဲ.. ဒါဆို ကျောင်းတိုက်ကကားကို ယူသွားကြ၊ ဒကာမတော့ ကျောင်းမှာနေခဲ့ပေါ့၊ ညကြီးမိုးချုပ် သင်္ချိုင်းသွားရမှာတော့ မသင့်တော်ဘူး”

ဆရာတော်က သင်္ချိုင်းနေရာကိုလမ်းညွှန်ရင်း ကိုရင်ကို ကားသောသွားယူခိုင်းလိုက်သည်။

“ကျောင်းစတည်ကတည်းက ယိုးဒယားဘက်က ဒကာတစ်ယောက်လာလျှောက်ထားတဲ့ကားပဲ၊ ဘုန်းကြီးတို့ အသုံးမပြုတာများတယ်။ ကားကလည်းတော်တော်ဟောင်းနေပြီ။ . လိုအပ်သလို သုံးကြပေါ့ကဲ. . ကဲ. . ဒါဆိုသွားကြတော့ အခုတောင် မှောင်စပျိုးနေပြီ”

“တင်ပါ၊ ဘုရား. . .”

ရဲပိုင်ဦးဆောင်ကာ ထရပ်လိုက်သော်လည်း အောင်အောင်နှင့်မိုးဝေက အင်တင်တင်ဖြစ်နေ၍ . . .

“ကဲ. . လာကြစမ်းပါကွာ၊ မင်းတို့ သေမှာ မကြောက်ကြလို့လား”

၁၅ ၁၅ ၁၅ ၁၅

ကိုရင်လေးက ကျောင်းနောက်ဘက် ကားရှိရာသို့ ခေါ်သွားသည်။ ကားက ဗောက်(စ)ဝက်ဝွန် ပေါင်မုန့်ကားလေးဖြစ်သည်။

“အဲဒီသင်္ချိုင်းက သုဘရာဇာကြီးက အရက်သိပ်ကြိုက်တာ၊ သူ့အတွက် ယူသွားဖို့မမေ့နဲ့ ဒကာ”

“ခုလိုသတိပေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ ကိုရင်လေး”

စက်ကို အတော်နှိုးယူလိုက်ရသည်။ ကျောင်းဝင်းမုဒ်ဦးဝကို ကျော်သည်နှင့် ကားအမိုးပေါ် တစ်စုံတစ်ခုပြုတ်ကျလာသလို ဝုန်းခနဲ အသံကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

“ဝုန်း!!!”

ဘာလဲဟဟုရေရွတ်ရင်း ရဲပိုင် ကားကို ဘရိတ်အုပ်လိုက်သည်။

“အောင်အောင် ထွက်ကြည့်စမ်းကွာ. . ဘာပြုတ်ကျတာ

လဲမသိဘူး”

အောင်အောင် ကားပြတင်းပေါက်မှ ကိုယ်လုံးထွက်ကာ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ကြည့်သည်။

“ဘာမှမတွေ့ဘူး ရဲပိုင်. . သရက်သီးကြွေတာ ဖြစ်မှာပါ။ လိမ့်ပြီး အောက်ကျသွားပြီ ထင်တယ်”

သို့နှင့် ကားလေး ဆက်မောင်းလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် မာယာကို အမှောင် ပယောဂကင်းစေရန် ဘုန်းကြီးက ပရိတ်ကြီးများ ရစ်ပတ်ထား သော ခြင်ထောင်တွင် ဝင်အိပ်စေသည်။

မာယာကတော့ မအိပ်နိုင်ဘဲ မိုးဝေတို့ပြန်အလာကို မျှော် နေမိသည်။

ရဲပိုင်တို့ကားလေးသည် တိတ်ဆိတ်နေသော ညအမှောင် ထဲတွင် ပြေးလွှားလို့နေသည်။ ထိုစဉ်. . မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မောင်း လာသောကားတစ်စီး ဟွန်းအဆက်မပြတ်တီးကာ ရဲပိုင်တို့ကားကို ကြည့်သွားလေသည်။ တစ်နေရာအရောက် သိမ်းနေပြီဖြစ်သော လမ်းဘေးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ကောင်လေးများ သူတို့ကားကို အထူးအဆန်းအနေဖြင့် လိုက်ကြည့်နေကြသည်။

ကားမောင်းနေသော ရဲပိုင် ပတ်ဝန်းကျင် အနေအထား ကြောင့် စိတ်ထဲမသိသန့် ဖြစ်လာရသည်။

“မင်းတို့တွေ သတိထားမိလား၊ တစ်ခြားကားတွေ မီးဖွင့်

ထိုက် ပိတ်လိုက်နဲ့ အချက်ပြသွားတာတွေ၊ ဟွန်းတီးပြီး ကြည့်သွား တာတွေလေ. . ”

နောက်ခန်းတွင် ထိုင်သော မိုးဝေက ရှေ့ခန်းမှ ရဲပိုင်နှင့် အောင်အောင်ကို လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့. . ရှေ့မှာ ကားတစ်စီးလာပြီ”

“တီ. . တီ. . တီ. . တီ”

တစ်ဖက်ကားမှ ဟွန်းအဆက်မပြတ်တီးကာ သူတို့ကားကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အော်သွားလေသည်။ ဘာအော်သွားသည်ကိုတော့ သူတို့မကြားရချေ။

အခုမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ သေချာစဉ်းစားမိသည်။ အ ကြည့်တို့ တဖြည်းဖြည်း ကားခေါင်မိုးဆီ ရောက်သွား၏။ ခေါင်းမိုး ပေါ်တွင် တစ်ယောက်ယောက် လိုက်ပါလာသလို ခံစားလိုက်ရ သည်။

တကယ်တော့. . ကားခေါင်မိုးပေါ်၌ ဆေးရုံပေါ်တွေ့ခဲ့ သော သရဲမလေး မြကြေးရုံ လိုက်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုအခြင်း အရာကို မြင်၍ အခြား. . များ လှမ်းအသိပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ ကားထဲက သူတို့ကတော့ မမြင်ကြရပေ။

“ငါတို့ ခေါင်းမပါတဲ့ ဟိုမိန်းမအခေါင်းကို သင်္ချိုင်းမှာ ဘယ် လိုရှာရမလဲ၊ ပြီးရင်. . ခေါင်းပြတ်ကြီးလည်း သွားရှာရအုံးမှာ၊ စိတ် ညစ်ပါတယ်ကွာ”

နောက်ခန်းက မိုးဝေ ညည်းရင်း ဆက်ပြောလေသည်။

“ငါတစ်ခုလောက် တောင်းပန်ချင်တယ်၊ မင်းတို့အားလုံး ငါ့အတွက် အနစ်နာခံပေးပါလားကွာ၊ ငါအိမ်ပြန်လို့ရမလား.. အဝေပြေးဂိတ်မှာ ဝင်ချပေးခဲ့ပါလား”

ရှေ့ခန်းမှ ရဲပိုင်နှင့်အောင်အောင် စိတ်ပျက်နေမိသည်။

“ရှေ့နားဆိုရောက်ပြီ အဲဒီဂိတ်မှာပဲ ငါနေခဲ့မယ်”

“မင်းကွာ ဆရာတော်ဒီလောက်မှာထားတာတောင်၊ မင်းကို သရဲမလာသတ်လို့ သေမှာမကြောက်ဘူးလား၊ သူ့ကိစ္စမပြီးသေးဘူးလေ”

“ကိုယ့်အိမ်ကတော့ အန္တရာယ်အကင်းဆုံးပဲလေ၊ ဟေး.. ဟေး.. ရပ်.. ရပ်.. ငါဒီမှာပဲ ဆင်းတော့မယ်”

ကားရပ်ပေးလိုက်သည်နှင့် မိုးဝေ ကားပေါ်မှ အလျင်အမြန် ဆင်းလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ မင်းကကိုယ်လွတ်ရဲ့သွားတော့ ငါတို့ပဲ ဆက်ရှာရတော့မှာပေါ့”

ပြောပြီး မောင်းထွက်သွားသော ဗောက်(စ)ဝက်ဂွန်လေးကို မိုးဝေ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်နေရင်း မိုးဝေ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

သူထိုင်ခဲ့သော နောက်ခန်းခုံလေးတွင် မိန်းမတစ်ယောက် ထိုင်နေခြင်းပင်။

မိုးဝေ သူငယ်ချင်းများအတွက် အရမ်းစိုးရိမ်သွားကာ ကားနောက်သို့ပြေးလိုက်ရင်း..

“ရဲပိုင်.. ရဲပိုင်.. နေဦး.. ကားထဲမှာ.. သ.. သ”

ကားလေးက အဝေးသို့ပင် ရောက်နှင့်နေပြီ။ သူ့အော်သံက လေထဲပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။

ရဲပိုင် အနည်းငယ်မောင်းလာပြီး ပစ္စည်းများသိမ်းနေသော တုန်ခံဆိုင်ရှေ့အရောက်တွင် ကားရပ်လိုက်သည်။

အောင်အောင်က သုဘရာဇာအတွက် အရက်ဆင်းဝယ်သည်။ ထိုစဉ် ကားရှေ့လေကာမှန်ပေါ်သို့ ခြေထောက်နှစ်ချောင်း တွဲလောင်းကျလာသည်ကို ရဲပိုင် မြင်လိုက်ရသည်။

ရဲပိုင် မျက်လုံးပြူးသွားကာ.. ကားထဲမှ ချက်ချင်းထွက်ပြီး အမိုးပေါ်လှမ်းကြည့်မိသည်။ အမိုးပေါ်၌ ဆေးရုံတွင်တွေ့ခဲ့သော စာလေးမလေး.. ခြေထောက်ကို တွဲလောင်းချထိုင်နေတာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ရဲပိုင် အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားကာ တုန်လှုပ်စွာဖြင့် ဆက်ကြည့်နေခိုက် နောက်ကနေ ပခုံးပေါ်သို့ တစ်စုံတစ်ခု လာထိခြင်း ခံလိုက်ရသည်။

“အမလေး.. .”

“ဟေ့ကောင်.. . ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အရက်ဝယ်ပြီးပြန်လာသော အောင်အောင် ရဲပိုင်ပခုံးကို

လှုပ်ကားမေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာလေ...ဟင်...”

ကားခေါင်းမိုးပေါ်တွင် ဘာမှမရှိတော့...

“စောစောက ခေါင်မိုးပေါ်မှာ ဆေးရုံက ကလေးမလေးကို တွေ့လိုက်တယ်၊ အခုဘယ်ရောက်သွားလဲ မသိဘူး”

“မင်း စိတ်ချောက်ချားနေလို့ ဖြစ်မှာပါကွာ၊ ကဲ...လား... ဆက်သွားကြမယ်”

သို့နှင့် သင်္ချိုင်းထဲသို့ သူတို့ကားလေး မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ကားမီးရောင်အောက်တွင် ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ စွပ်ကျယ် ချိုင်းပြတ် ဝတ်ထားသည့် ဗလတောင့်တောင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ကြသည်။

သူတို့ ကားပေါ်မှဆင်းကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ထံ လျှောက်သွားကြသည်။ ကားမီးဖွင့်ထားခဲ့သဖြင့် အလင်းရောင် လုံလောက်စွာ ရနေသည်။ အနားရောက်တော့ ထိုပုဂ္ဂိုလ်က...

“အဟင်း... ဒီလိုအချိန် ငါ့ဆီ ဧည့်သည်မလာတာ နှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီ၊ ဘာလဲ... မောင်ရင်တို့က ပိယဆေးဖော်မို့ အစိမ်းသေရဲ့ လက်ဖျံရိုးကို လာဖော်ကြတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျွန်တော်တို့ အကူအညီတောင်းစရာ ရှိလို့ပါ”

“ကဲ... မောင်ရင်တို့ကို ဘာကူညီပေးရမလဲ”

“ဒီသင်္ချိုင်းမှာ ခေါင်းမပါဘဲမြှုပ်ခဲ့တဲ့ မိန်းမအလောင်းကို လာရှာတာပါ၊ သူ့နာမည်က မြကြေးမုံပါ”

“ဒါဆိုမောင်ရင်တို့ ကံဆိုးပြီကွာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်က ဒီမှာ လေဆင်နှာမောင်း တိုက်သွားတယ်၊ အုတ်ဂူကလွဲပြီး ကျန်တာတွေ ဖရိုဖရဲ၊ စိုက်ထားတဲ့ မှတ်တိုင်တွေ တစ်ခုမှမရှိတော့ဘူး၊ ဘယ်မြေပုံမှာ ဘယ်မသာမြှုပ်ထားမှန်း ငါတောင်မသိတော့ဘူးကွ”

ရဲပိုင်တို့ စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။

တစ်ဆက်တည်း အောင်အောင်ကို ခေါင်းညိတ်မေးဆတ်ပြ လိုက်သည်။ အောင်အောင်က...

“ရောက်လာမှတော့ မထူးပါဘူး ကျွန်တော်တို့ ဝယ်လာတာ လေးတွေ အတူသောက်လိုက်ကြရအောင်”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်အကြည့်က အောင်အောင်လက်မှ အရက်ပုလင်း ထည့်ထားသည့်အိတ်ဆီ ရောက်လာသည်။

နှုတ်ခမ်းတစ်ချက်သပ်လိုက်ရင်း...

“မောင်ရင်တို့ စိတ်သန့်တယ်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့”

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည့်ပုဂ္ဂိုလ်နောက် သူတို့လိုက်သွားလိုက်သည်။ သရဏဂုံတင်ဇရပ်ပေါ်တွင် အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ အရက်ပုလင်း၊ ရေသန့်ဘူးနှင့် အာလူးကြော်ထုပ်များ သမံတလင်းပေါ် စီချထားလိုက်သည်။ အောင်အောင်က ပုလင်းဖွင့်ပြီး သူ့ဘရာဇာအား ကမ်းပေးသည်။

“မခေါင်အရက်ပဲ ကောင်းတယ်ဟေ့”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ပုလင်းလိုက်မော့၍ နှစ်ငုံလောက်သောက်ပြီး ဖွိုခနဲ တံတွေးတစ်ချက်ထွေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီနေ့မနက်မှရောက်တာ.. အဲ့ဒီမိန်းမနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် အသက်ဆုံးခဲ့ပြီလေ၊ ထပ်ပြီး အကြောင်းမဲ့ အသေမခံနိုင်တော့ဘူး”

“မောင်ရင်တို့ ဘယ်လိုခံစားနေရမလဲဆိုတာ မှန်းကြည့်လို့ ရပါတယ်”

တစ်ခွန်းပြော တစ်ခါမော့နှင့် ပုလင်းကို လက်မလွှတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ရေလည်းမသောက် အမြည်းလည်းမစား တကယ့်ဝါရင့်သမား။ အောင်အောင်က အဖော် ရအောင် နည်းနည်းစီ လိုက်သောက်သည်။ ကားမောင်းရမည့် ရဲပိုင်က လုံးဝမသောက်..

“မှတ်တိုင်တွေမရှိပေမယ့် ရှာလို့ရမယ့်နည်းလမ်း ရှိဦးမလား ဦးလေး”

“အင်း.. ဒီမသာက ထူးခြားပါတယ်၊ ခေါင်းမပါဘူး.. လိုက်ပို့တဲ့သူ မရှိဘူး၊ တာဝန်ရှိသူတွေပဲ လိုက်ပို့တာ၊ ငိုမယ့်သူမရှိတဲ့ အသုဘပေါ့၊ ခက်တာက ဘယ်နေရာမှာ မြုပ်မိမှန်းမသိဘူး၊ မှတ်တိုင် ပါ မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့”

“ကြိုးစားပြီး ရှာကြည့်ရင် မဖြစ်ဘူးလားဗျာ”

“အင်း.. ဖြစ်နိုင်တဲ့မြေပုံ သုံးလေးခုလောက်တော့ ဖော်

ဩဇာရမှာပေါ့”

“လုပ်ပါ ဦးလေးရာ၊ ကျွန်တော်တို့လည်း ဝိုင်းကူပါမယ်”

“မင်းတို့ ကူပေးမယ်ဆိုတော့လည်း ဖော်ပေးရတာပေါ့”

ထိုပုဂ္ဂိုလ်က ဇရပ်ထောင့်မှ ပေါက်တူး ဂေါ်ပြားတွေယူတာ...

“ကဲ.. သွားကြစို့”

သုဘရာဇာနောက်မှ သူတို့လိုက်လာကြသည်။ သုဘရာဇာက ခါးကြားမှ ဓာတ်မီးထုတ်၍ ဟိုထိုးဒီထိုးနှင့် ရှာဖွေနေသည်။ ပြေးလွှားနေသော မီးရောင်အောက်မှ မှတ်တိုင်မဲ့မြေပုံနှင့် အုတ်တုံးများကို မြင်တွေ့ရသည်က ကြက်သီးထစရာပင်..

မှောင်မိုက်တိတ်ဆိတ်နေသည့် တစ်ပြင်ထဲ သုဘရာဇာက မြေပုံတစ်ခုရှေ့ရပ်ပြီး စတုလေသည်။ အောင်အောင် ချထားသော ပေါက်တူးကိုကောက်ကိုင်ပြီး ကူတူးသည်။ ရဲပိုင်က ဓာတ်မီးထိုးပေးရှာသည်။

ဆယ်မိနစ်လောက် တက်ညီလက်ညီ တူးပြီးတော့ အခေါင်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ဆိုးလည်း ထောင်းခနဲ ထလာ၏။ သုဘရာဇာက အောင်အောင်ဆီမှ ပေါက်တူးယူပြီး အခေါင်းမှသံချက်များကို နှာလန့်၍ ဖွင့်သည်။

ရဲပိုင်ကိုင်ထားသော ဓာတ်မီးရောင်က သူ့စိတ်လိုပင် အနာမငြိမ်ဖြစ်နေသည်။ အခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည့်အခါမှာတော့

ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် မျက်နှာကြီးတစ်ခုကို သွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသည်။
အပုပ်နံ့က လေအဝှေ့ နှာခေါင်းထဲတိုးဝင်ပြီး ပိုပြင်းလာသည်။

“အောင်မလေးဗျ”

ရဲပိုင်၏ အလန့်တကြားအော်သံနှင့်အတူ ဓာတ်မီးပါ ပြုတ်
ကျသွား၍ မှောင်အတိဖြစ်သွားကာ . . အလောင်း၏ မသတိစရာ
မျက်နှာကြီး မြင်ကွင်းမှပျောက်သွားသည်။ ဓာတ်မီးကဖွင့်ထားသော
အခေါင်းထဲပြုတ်ကျသွားသဖြင့် ရဲပိုင်မမြင်မစမ်း လိုက်စမ်းနေရ
သည်။

အထိအတွေ့က ပျော့စိစိအရာတစ်ခုကို ကိုင်မိသွားသည်။

“အမလေး . . ကိုက်တယ်ဗျ”

အခေါင်းထဲ လက်နှိုက်နေသော ရဲပိုင်ကိုကြည့်ကာ ဘေးမှ
သုဘရာဇာရော အောင်အောင်ပါ မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။

လက်ကို တစ်ခုခုက အမှောင်ထဲမှ ကိုက်ခဲထားသဖြင့် ရဲပိုင်
မထုတ်ရဲသေး။ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် အခေါင်းထဲ နှိုက်ရှာကြည့်
ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါစမ်းမိသည်က မာမာတောင့်တောင့် အရာတစ်ခု
ဖြစ်ဖြစ်သည်။ သေချာသည် ဓာတ်မီးကို သူကိုင်မိသွား၏။

ဓာတ်မီးဖွင့်ကာ အခြားလက်တစ်ဖက်ကို ထိုးကြည့်သည်။

“အား . . ငါးရှည်ကြီး”

သူ့လက်အား ခဲထားသောငါးရှည်ကို ဓာတ်မီးဖြင့် အားကုန်
လွှဲခိုက်လိုက်သည်။

“အား . . နာလိုက်တာကွာ”

သူ့လက်ပါ ရိုက်မိသွား၍ ရဲပိုင်အော်လိုက်မိသည်။ ငါးရှည်
က လွတ်ပေးလိုက်သော်လည်း သူ့လက်မှာ သွေးများစီးကျနေလေပြီ။

အောင်အောင်က သူ့အင်္ကျီကိုဆွဲဖြုတ်ပြီး ရဲပိုင်ကိုလှမ်းပေး
သည်။ အဝတ်စနှင့်ပတ်လိုက်မှ သွေးထွက်တာရပ်သွား၏။

သုဘရာဇာကြီးက အလောင်းကိုသေချာကြည့်ပြီး . .

“ယောက်ျားအလောင်းကြီးဟာ အင်္ဂါအစုံပါတယ်၊ ငါတို့မှား
တူးမိပြီ”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အဖုံးပြန်ဖုံးကာ မြေပြန်ဖို့ရသည်။
အောင်အောင်မောနေ၍ ရဲပိုင် ကူညီမြေဖို့ပေးလိုက်သည်။

“ဟိုသစ်ပင်နားက မြေပုံပဲဖြစ်မယ်”

သူတို့ နောက်မြေပုံတစ်ခု တူးဖော်ကြပြန်သည်။

တစ်ယောက်တစ်လှည့် ခပ်သွက်သွက် တူးလိုက်ကြသည်။
ရဲပိုင်၏ ဓါတ်မီးရောင်ကတော့ ခုန်ပေါက်နေဆဲ။ ချွေးပြိုက်ပြိုက်ကျ
အောင် တူးပြီးနောက် အခေါင်းတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။

ခပ်သွက်သွက် ဖွင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဒီတစ်ခါလည်း
မဟုတ်ပြန်။ အလောင်းကောင်က အနီးပြိုင်းပြိုင်းကျနေပြီး ဦးခေါင်း
မှ ဟောက်ပက်ဖြစ်နေသည့် မျက်လုံးနေရာ ချိုင့်နှစ်ခုက ငါးရှည်တွေ
တိုးထွက်လာသည်။

“ဝေါ့ . . အို့ . . ဝု”

ရဲပိုင် မထိန်းနိုင်ပဲ အန်ချတော့၏။ သူတို့လည်း ရဲပိုင်ကို
ဂရုစိုက်မနေအား၊ မြေပြန်ဖို့က နောက်မြေပုံတစ်ခု တူးကြပြန်သည်။
အောင်အောင်တို့လည်း လက်ပန်းကျကုန်ကြပြီ။ ထိုအခိုက် မိုးက
လည်း သည်းသည်းမည်းမည်း ရွာလာသည်။

“မင်းတစ်လှည့် တူးဦးကွာ၊ ငါတို့လက်တွေလည်း ပေါက်ပြွ
ကုန်ပြီ”

မလွန်ဆန်သာသဖြင့် ရဲပိုင် ပေါက်တူးကိုင်၏။ အင်တိုက်
အားတိုက် တူးဖော်ကြရာ နောက်ထပ်အခေါင်းတစ်ခု ထွက်လာပြန်
သည်။ သုဘရာဇာနှင့် အောင်အောင် အခေါင်းအဖုံးကို ဖွင့်ကြပြန်
သည်။ ရဲပိုင်က ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည်။

အခေါင်းဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်ကြသည်။ မြင်လိုက်ရသည်က
ယောင်ကင်းပုပ်ပွဖောင်းကားနေသည့် မိန်းမအလောင်းတစ်လောင်း၊
မြှုပ်ထားတာ ကြာသေးပုံမရ၊ အသက်ကြီးပြီး အင်္ဂါစုံသည့်အလောင်း
ဖြစ်၍ ဒီတစ်ခါလည်း လွဲပြန်ပြီ။ အားလုံး စိတ်ဓါတ်ကျသွားကြသည်။

နောက်မြေပုံတစ်ခု ဆက်တူးဖို့တောင် အားမပါတော့။

သုဘရာဇာကြီးက နဖူးမှချွေးများ သုတ်ရင်း..

“ဧကံန ခေါင်းမပါတဲ့ ဟိုမိန်းမအလောင်းကို ငါးရှဉ့်တွေ
စားသွားပြီလားမသိဘူး၊ ဘယ်လိုလဲ ဆက်ရှာကြဦးမလား”

“ရှာရမှာပေါ့၊ ဦးလေးရာ”

“တော်ပြီကွာ မရှာဘူး၊ ဘာမှ အဓိပ္ပါယ်မရှိဘဲ အလကား

သက်သက် အပင်ပန်းခံနေရတာ၊ ခုဟာက သူတို့ ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း
လွှဲလောင်းနေတာကို သွားနှောက်ယှက်သလို ဖြစ်နေတာကို”

ရဲပိုင် စိတ်ဓါတ်ကျနေပြီဖြစ်သည်။

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်..”

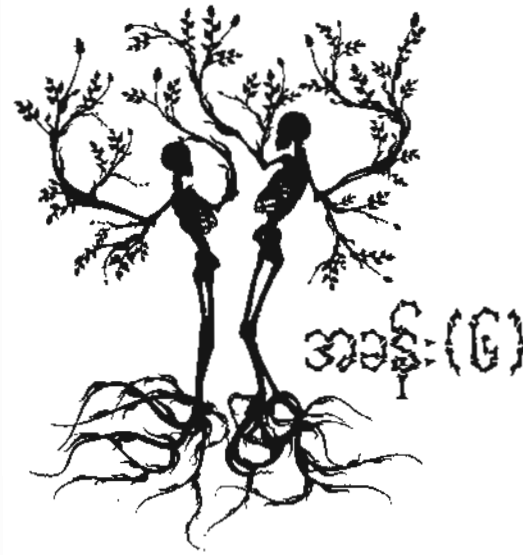
ရဲပိုင်ကို အောင်အောင် အတင်းဆွဲခေါ်နေသည်။

“ကဲ.. ဦးလေးနဲ့ အလောင်းတို့ရေ.. နှောက်ယှက်မိတဲ့
အတွက်.. အားလုံးပဲတောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပါ
တော့မယ်”

“အေး.. အေး.. နောက်ကြိုလည်း လာလည်ပေါ့ကွာ..
ဟား.. ဟား.. ဟား..”

သို့နှင့် အလောင်းမရှာနိုင်ပဲ တပ်ခေါက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ရာကားစီးပြီး မိုးဝေ အိမ်ပြန်လာလိုက်သည်။ သန်းခေါင်
ကျော်လောက်မှ အိမ်ပြန်ရောက်လာ၍ စိတ်ထဲလုံခြုံ နွေးထွေးကာ
အားရှိသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘာကိုမှ ကြောက်လန့်စရာ မလို
တော့ဟူသော ယုံကြည်မှုမျိုးကိုလည်း တည်ဆောက်သွားနိုင်သည်။
အမေတစ်ခု သားတစ်ခုမို့ ခြံကလေးက အေးချမ်းတိတ်ဆိတ်နေ၏။

“အမေ . . အမေ”

သောခလောက်ကြီး ချိတ်ရုံသာချိတ်ထားသဖြင့် မိုးဝေနှင့်

ဝင်လာလိုက်သည်။ အမှန်က ပိတ်ထားသောသော့ခလောက်ကြီးမှာ သူ မရောက်ခင်လေးကမှ သူ့အလိုလို ကျောက်ခနဲပွင့်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ တံခါးကို ခြေထောက်နှင့် နောက်ပြန်ကန်၍ ပိတ်လိုက်ပြီး လေလေးချွန်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့သည်။ တစ်အိမ်လုံး မှောင်နေသဖြင့် မိန်းခလုတ်တင်လိုက်မှ လင်းသွားသည်။

“မေမေရေ သား ပြန်လာပြီ”

အိမ်ထဲအနံ့လျှောက်သွားကာ အော်ပြောသော်လည်း ဘာတုန်ပြန်သံကိုမှ မကြားရ။ ခုံပေါ်တွင် ဖိတ်စာတစ်စောင်တွေ့၍ သူယူကြည့်သည်။ ရွာကအမျိုးမျိုး အလှူလုပ်သော ဖိတ်စာဖြစ်သည်။ ဒါဆို အမေ ရွာကိုသွားတာဖြစ်မည်။ သို့သော် စိတ်ထဲဘဝင်မကျသည်က အိမ်တံခါးဖြစ်နေသည်။

တစ်ချိန်လုံး ပြေလွှားနေရသဖြင့် ချွေးစေးများဖြင့် စိတ်မသတိသလို ဖြစ်လာကာ အဝတ်အစားများ ချွတ်ပြီး ရေချိုးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရေချိုးခန်းဆီသို့အလာ မီးဖိုခန်းသို့အဖြတ်တွင် သူ့ကိုကျောပေးကာ ထမင်းစားပွဲ၌ ထိုင်နေသောအမေကို တွေ့လိုက်သည်။

“အဟား.. အမေ ဘယ်မှမသွားဘူးနော်၊ ကျွန်တော်က ရွာသွားတယ် မှတ်နေတာ၊ စောစောစီးစီးထပြီး ဘာတွေစားနေတာလဲ သားလည်းစားမယ်.. ဗိုက်ဆာတယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မိုးဝေ မီးဖိုထဲ ဝင်လာသည်။

ဘာစကားမှ ပြန်မပြောသဖြင့် မိုးဝေ အမေနားချဉ်းကပ်သွားပြီး ပခုံးကို လှမ်းဖက်လိုက်သည်။

“အမေ”

အမေအထင်နှင့် သူလှမ်းဖက်လိုက်သော်လည်း လှည့်လာသောအမျိုးသမီးက တည်းခိုခန်းမှ သရဲမဖြစ်နေသည်။

“ဟင်.. မင်း.. မင်း”

မိုးဝေ ထိုနေရာမှ အော်ဟစ်ထွက်ပြေးတော့သည်။

အိပ်ခန်းထဲပြေးဝင်ကာ တံခါးပိတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုတံခါးကို မျက်တောင်မခတ် ကြည့်ရင်း တုန်နေသည့် နှုတ်ဖက်ကို ပိုက်ထားရသည်။

“ဟား.. အိမ်ရောက်ရင် လွတ်ပြီမှတ်တာ.. ဒီသရဲမက အိမ်ထဲကြုံရောက်နေတယ်.. ဒုက္ခပါပဲ”

ကြောက်လန့်စွာဖြင့် လွတ်ရာလွတ်ကြောင်း လမ်းရှာရန် အခန်းထဲ လှည့်ပတ်ကြည့်မိမှ..

“ဟင်.. ငါရောက်နေတာ အမေအိပ်ခန်းပဲ၊ ဘယ်သူမှလည်း မရှိဘူး၊ အမေ ရွာအလှူသွားတာတော့ သေချာပြီ၊ ဒါဆို ငါတစ်ယောက်တည်းပေါ့.. ဘုရား.. ဘုရား”

တစ်ယောက်တည်းဆိုသောအသံက ကြောက်စိတ်ကို ပိုကြီးလာစေသည်။

“ဒုက္ခပါပဲ.. ဟိုကောင်တွေနဲ့အတူနေတာကမှ ပိုပြီးလုံခြုံ

ဦးမယ်၊ ခုတော့ ငါတစ်ယောက်တည်း. . . ငါတော့ သေနေစေပြီ
ထင်ပါရဲ့. . . အဟီး”

ထိုစဉ်. . . တစ်အိမ်လုံး မီးအမှောင်ကျသွားပြန်ရာ မိုးဝေ
သွေးပျက်မတတ်ဖြစ်လာ၏။

“ဒုန်း! . . ဒုန်း! . . ”

အခန်းအပြင်က တံခါးကို ထုနေလေပြီ။ သူ့ခုတင်ဘေးသို့
ဝင်ပုန်းကာ စောင်ကိုဆွဲယူ၍ ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းခြုံထားလိုက်သည်။

သို့သော် ထိုနေရာတွင် ကြာကြာဆက်မနေရဲတော့သဖြင့်
မိုးဝေ ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်ချရန်အထ. . .

သူ့ခြေထောက်ကို ခုတင်အောက်မှ လှမ်းဆွဲလိုက်သဖြင့်
လဲကျကာ ခုတင်အောက်ထဲသို့ တရွက်တိုက်ပါသွားလေသည်။

“အမေ. . . သားကိုကယ်ပါအုံး. . . အမေ”

ခုတင်အောက်အရောက် ကိုယ်ပေါ်လွှမ်းခြုံထားသော
စောင်စက လည်ပင်းကိုတင်းကျပ်စွာ ရစ်ပတ်လေသည်။ သူ ကြိုးစား
ဖြည်သော်လည်း မရ။ တင်းကျပ်သထက် တင်းကျပ်လာကာ အသက်
ရုဏ်းပြလာသည်။ နောက်ဆုံး. . . စူးစူးဝါးဝါး ပေါ်ထွက်လာသော
မချိမဆန့်အော်သံနှင့်အတူ မိုးဝေလျှာထွက်ပြီး အသက်ထွက်ရလေ
တော့သည်။

နက်မိုးမလင်းခင် ကျောင်းထဲ ကားလေးထိုးစိုက်သည်နှင့်
လှေကားမှ အပြေးဆင်းလာသောမာယာကို တွေ့ရသည်။ သူတို့
ထားပေါ်မှ ဆင်းသည်နှင့် မာယာအနားရောက်လာပြီး. . .

“နင်တို့ကလည်း တစ်ညလုံးပဲ ပေါ်ကိုမလာတော့ဘူး. . .
ညက ခြင်ထောင်ဘေးမှာ ဟိုမိန်းမ တစ်ညလုံးလာရပ်နေတယ်၊ ခြင်
ထောင်ကို ပရိတ်ကြီးတွေနဲ့ ပုတ်ချည်ထားလို့ တော်သေးတာပေါ့၊
ငါကြောက်လွန်းလို့ သေတော့မယ်၊ ဒါနဲ့. . . နင်တို့သွားတဲ့

ကိစ္စကော အဆင်ပြေရဲ့လား”

မာယာအမေးကို ပြန်မဖြေဘဲ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ သူတို့သုံးယောက် ကျောင်း၏လှေကားအတက်အဆင်းတွင် ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ပုရစ်အော်သံတည့်ညံ့နှင့် အသက်ဝင်လျက်ရှိသည်။

ထိုပုရစ်တို့တွင် လှပသောအနာဂတ် ရှိနိုင်သေး၏။

သူတို့သုံးယောက်တွင်တော့. . .

“တို့တွေ ကံဆိုးတယ်မာယာ၊ သင်္ချိုင်းမှာ လေဆင်နှာမောင်း မွေသွားလို့ မှတ်တိုင်အမှတ်အသားတွေ ဘာမှမရှိတော့ဘူးလေ။ မြကြေးမုံရဲ့အလောင်း ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး”

အောင်အောင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခေါင်းခါရင်း. . . ဒေါသပေါက်ကွဲလာရသည်။

“ငါတို့ ဘာအမှားလုပ်မိလို့လဲကွာ၊ အလောင်းမရှာနိုင်တဲ့ အတွက် ငါတို့သေရမယ့်ရက်ကို စောင့်ရတော့မှာလား၊ မိသေမယ့် တခြားနည်းလမ်းကော မရှိတော့ဘူးလား”

“စိတ်ဓာတ်မကျပါနဲ့ကွာ. . . ငါတို့မှာ အချိန်တွေရှိပါသေးတယ်”

အောင်အောင်ပခုံးကိုလာကိုင်ကာ မိုးဝေနှစ်သိမ့်ပေးနေသည်။

ခေါင်းကြီးငဲ့ကာ အောင်အောင်ကလေးတစ်ယောက်လို အော်နေလေသည်။

“ငါတို့အားလုံး သေရတော့မှာကွာ. . . ဘယ်သူမှ ငါတို့ကို မသေနိုင်တော့ဘူးလား၊ ဒီသရဲမ ငါ့ကိုဖက်လာချိုးလိမ့်မယ်၊ မင်း ဆည်းလွတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

ရဲပိုင်ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ. . .

“ငါတို့ ကျိန်စာသင့်ခံနေရပြီ၊ ငါတို့အားလုံး ကျိန်စာသင့်နေပြီ. . .”

“တော်လောက်ပြီဟာ”

မာယာဖြတ်အော်လိုက်မှ အောင်အောင်ငြိမ်သွားသည်။

ခဏမျှ အားလုံးငြိမ်သွားကြသည်။

“ဘယ်မှာလဲ မိုးဝေ”

မာယာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်အိမ်ပြန်သွားပြီ”

“ဘာ. . . သူ့ကိုတစ်ယောက်တည်း အိမ်မပြန်ရဘူးလို့ ဆရာတော် မှာထားတယ်လေ. . . သွားပြန်ခေါ်မှဖြစ်မယ်”

သူတို့အားလုံး မျက်လုံးချင်းဆုံသွားကြသည်။

ချက်ချင်းပင် မိုးဝေရဲ့ရာ သထုံကိုသွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည်။ ရဲပိုင်ကားသော့ကိုင်ကာ ကားဆီအရင်ပြေးသွားလိုက်သည်။ ကားတံခါးဆွဲအဖွင့် မောင်းသည့်ထိုင်ခုံအောက်တွင် ဆောင့်ကြောင့်လေးထိုင်နေသော သရဲမလေးမြကြေးရဲ့ကို ရဲပိုင်တွေ့ကာ ကားပေါ်တက်ရဲတော့ဘဲ ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

ဆေးရုံမှာ စကားလာပြောတဲ့ သရဲမလေး။

တံခါးဆင့်ပိတ်သံ နှစ်ခါကြားလိုက်ရပြီး ကားပေါ်သို့ မာယာ နှင့် အောင်အောင်ပင် ရောက်နှင့်နေပြီ။

ရဲပိုင် ကားပေါ်မတက်ရဲသေးဘဲ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး အပြင် တွင် ဟိုကြည့်ဒီကြည့် လုပ်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့. . နင်ဘာဖြစ်နေတာလဲ မြန်မြန်လာလေ”

ရှေ့ခန်းမှ မာယာ စိတ်မရှည်တော့စွာ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ရဲပိုင် မရဲတရဲဖြင့် ကားတံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်ရာ. . ဘာမှမရှိ တော့ပေ။ သို့သော် မောင်းသည့်နေရာတွင် ထိုင်နေရသည်ကိုတော့ စိတ်မသန့် တော့. . .

သူတို့ပါလာသော ပိုက်ဆံလေးဖြင့် ဆီဝင်ဖြည့်ကာ သထုံသို့ မောင်းလာလိုက်သည်။

မိုးဝေအိမ်ရှေ့ ကားထိုးလိုက်သည်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တိတ်ဆိတ်နေသလို အိမ်ထဲမှာလည်း မီးမထွန်းထားဘဲ မည်းမှောင် နေ၏။

“အိမ်များမှားနေလား ရဲပိုင်ရယ်”

“သေချာပါတယ်၊ ခြံက စာတိုက်ပုံလေးကို ငါမှတ်မိတယ်”

“ဒါဆို ငါတို့အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ရအောင်”

“ဟေး. . . ငါအိမ်ထဲမလိုက်တော့ဘူး၊ ကားမှာပဲ စောင့်နေ တော့မယ်”

အောင်အောင် အိမ်ထဲမဝင်ချင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို. . လာဟာ ငါတို့ပဲ ဝင်ကြည့်တာပေါ့”

မာယာနှင့်ရဲပိုင်တို့ ခြံထဲဝင်သွားလေသည်။ အိမ်တံခါး ပွင့် နေ၍ သူတို့ အထဲဝင်ကြည့်ကြသည်။ အိမ်ထဲတွင် ပြတင်းပေါက်များ ဖိတ်ထား၍ မှောင်မည်းနေသဖြင့် မီးခလုတ်ကို လိုက်စမ်းနေရသည်။ မီးခလုတ်တွေ့၍ ဖွင့်ကြည့်သော်လည်း မီးကလင်းမလာပေ။

ထိုစဉ် အခန်းတစ်ခုထဲမှ အသံကြားကာ. . သူတို့ဝင်ကြည့် ကြသည်။ အခန်းထဲတွင် ရှင်းလင်းနေသော်လည်း ထုပ်တန်းတွင် စောင်ဖြင့် ဆွဲကြိုးချသလို သေနေသော မိုးဝေကို တွေ့လိုက်ရာ. . အခန်းထဲမှ သူတို့နှစ်ယောက် ထွက်ပြေးကြလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အပြင်၌ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့သော အောင်အောင်မှာ ကားကိုမှီ၍ ဆေးလိပ်ထုတ်ပြီး မီးညှို့နေစဉ်. . လေတစ်ချက် ဝေ့တိုက်လိုက်ရာ လက်ထဲကဆေးလိပ် အောက်ပြုတ် တုသွား၏။

ဆေးလိပ်ကို ကုန်းအကောက်. . ကားအောက်တွင် ချိတ်ပါ လာသော အဝတ်စတစ်ခုကိုတွေ့ပြီး သူအံ့အားသင့်သွားရသည်။ ထိုအဝတ်စသည် သူတို့ တည်းခိုခန်း မျက်နှာကြက်မှ ဆွဲချခဲ့သော ဖိတ်စလေး ဖြစ်နေသည်။

သူ အဝတ်စကို ကုန်းပြီး လှမ်းယူဖို့ကြိုးစားသည်။

လက်လှမ်းသော်လည်း မမှီဘဲဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကားနောက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လာသော ခြေထောက်
တစ်စုံကိုပါ အောင်အောင် ကားအောက်မှ ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်
သည်။ မိန်းမခြေထောက်ဖြစ်ပြီး သွေးမရှိသလို ပြာနှမ်းနေ၏။

ကားကိုပတ်ပြီး သူရှိရာကားရှေ့သို့ လျှောက်လာနေချေပြီ။
အောင်အောင် ငုံ့ကြည့်နေရာက ဖင်ထိုင်လျက်ပင် လဲကျ
သွားတော့သည်။

ထိုစဉ် အိမ်ထဲကပြေးထွက်လာသော မာယာနှင့် ရဲပိုင်တို့
ကားပေါ်တက်လိုက်သည်နှင့် သူလည်းဘာမှမမေးတော့ဘဲ ကား
ပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။

ဗောက်(စ)ဝက်ဂွန် ပေါင်မုန့်ကားလေးကတော့ ထိုနေရာမှ
အမြန်ဆုံး ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

မာယာ၏ထွက်ဆိုချက်များကို ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦး လက်
နှိပ်စက်လိုက်ရိုက်ရင်း မှတ်တမ်းတင်နေလေသည်။

“ဒါကလည်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သတ်သေတာပဲလေ. . . ကျွန်
တော်ထင်တာကို ပြောတာပါ”

ခုရဲအုပ်ကျော်စိုး နားပေါလိပ်ကို ပါးစပ်တွင်ကိုက်ကာ
ညှိရင်း ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ် ဖိုင်တွဲတစ်ခုဖြင့်
ထပ်ဒေါက်ဒေါက် ခေါက်လိုက်ပြီး မာယာရှေ့ တိုးပေးလိုက်သည်။

ပြီးမှ. . .

“ခင်ဗျားသူငယ်ချင်း မိုးဝေမှာ အိမ်တွင်းရေးပြဿနာလေးတွေရှိတယ်၊ ဖိုင်ထဲက စာရွက်တွေကို ကြည့်ကြည့်ပါအုံး”

မာယာ ဖိုင်ကိုဖွင့်ကာ စာရွက်တွေကို လှမ်းလျှော့ကြည့်လိုက်သည်။ စာရွက်မဟုတ်ဘဲ အိမ်အပေါင်စာချုပ် ဖြစ်နေသည်။ မိုးဝေရဲ့ ဘဝကို ကိုယ်ချင်းစာသွားကာ မာယာ မှုတ်ရည်များစီးကျလာသည်။

“ပြီးတော့. . . ဘယ်ကို ဆက်သွားကြလဲ ပြောပါအုံး”

“ကျွန်မတို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းပြန်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် အောင်အောင်. . .”

ပြောနေရင်း စကားရပ်သွားပြီး မာယာရှိုက်ငိုမိသည်။

“အောင်အောင်. . . မလုပ်ကောင်းတာတွေ လုပ်ပြီး သူ. . .”

မာယာ သူထိုင်နေသောခုံကို အံ့ကြိတ်ရင်း လက်သည်းနှင့် ကုတ်ခြစ်လိုက်လေသည်။

“ကဲ. . . ရပါပြီ. . . ရဲပိုင်ရယ် ကားကိုအရှိန်လျှော့ပါတော့တော်ကြာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမရောက်ဘဲ အကုန်သေကုန်အုံးမယ်”

မာယာပြောလိုက်မှ နင်းထားသောလီဇာကို ရဲပိုင်ပြန်ရုတ်လိုက်သည်။ သူတို့အားလုံး မအိပ်ရသေးသဖြင့် လမ်းတွင်ခရီး တစ်ထောက်နားပြီး ကားပေါ်မှာတင် မွေးအိပ်လိုက်ကြသည်။

“ဘော်. . . ဘူ. . .”

ဟီးနီးကား၏ ဟွန်းသံကြောင့် သူတို့လန့်နိုးသွားကြသည်။

ကောင်းကင်မှကျေးဇူးတင်တဲ့ နေဝင်ချိန်အိပ်တန်းတတ်ရန် ပြန်နေကြလေပြီ။

“အား. . . ငါတို့အိပ်ပျော်သွားတာ မိုးတောင်ချုပ်တော့မှာပဲ”

ထို့နောက် အတန်ကြာမောင်းလာအပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲ ကားဝင်လိုက်သည်နှင့် အောင်အောင် ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်း. . .

“အခုမှပဲ ငါတို့အတွက် အလုံခြုံဆုံးနေရာကို ရောက်တော့တယ်၊ ငါတစ်ခုစဉ်းစားမိတယ်၊ ကျောင်းမှာရောက်နေတဲ့ ကိုဖိုးထူးက အခေါင်းထဲဝင်ဝင်အိပ်တာ နှင်မှတ်မိလား”

“အဲဒီတော့. . . နှင်ကလည်း ဝင်အိပ်ချင်လို့လား”

“အေး. . . ငါအိပ်ကြည့်ချင်တယ်၊ နှင်တို့ စောင့်ပေးလေဟာ၊ အဲဒီတော့မှ ငါ့အညံ့တွေ ပျောက်မှာ”

“အညံ့တွေပျောက်မလား မပျောက်မလားတော့ မသိဘူး၊ အခေါင်းထဲမှာ နှင်အသက်ပျောက်နေအုံးမယ်၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ မလုပ်စမ်းပါနဲ့ အောင်အောင်ရယ်၊ အခေါင်းဆိုတာ လူသေတွေ အတွက်ဟာ၊ ကိုဖိုးထူးက စိတ်မနှံ့လို့ ဝင်အိပ်တယ်ပဲထားအုံး. . . နှင်ကလူကောင်းလေ၊ မလုပ်ကောင်းတာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ အောင်အောင်ရယ်”

အောင်အောင်ကတော့ တားမရ. . . ခေါင်းမာမာပင်. . .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဟာ ငါတော့ အဲဒီထဲပဲဝင်အိပ်မယ်၊ အဲဒီအခေါင်းက ကားဂိုဒေါင်နားမှာ ငါတွေ့ခဲ့တယ်၊ ဒါမှ သရေမငါ့ကိုလာ

မခြောက်တော့မှာ. . ”

မာယာနှင့်ရဲပိုင် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။

ရဲပိုင်ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ မာယာလည်း သက်ပြင်းချရှာသည်။

“ကဲ. . ခိုးလည်းချုပ်ပြီ၊ ငါအခေါင်းထဲဝင်အိပ်ပြီး ယတြာချေလိုက်အုံးမယ်၊ အခေါင်းထဲမှာ တစ်ညတာ ဖြတ်သန်းရအုံးမယ်. . ငါ့ကိုလိုက်စောင့်ပေးကြအုံး၊ အခေါင်းထဲက ပြန်ထလာတာနဲ့ ငါ့ဘဝရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းကို ပြန်လည်မွေးဖွားနိုင်ပြီကွ”

အောင်အောင်က စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားဟန်နှင့် ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွားသည်။ ရဲပိုင် ထိုင်ရာမှထပြီး မာယာကို လက်ကမ်းလိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လက်တွဲ၍ အောင်အောင်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။

ကားရုံဒေါင်ထဲရောက်တော့ စင်ပေါ်တင်ပြီး တာလပတ်အုပ်ထားသည့် ရှည်မျောမျော ပစ္စည်းတစ်ခုကို တွေ့သည်။ အောင်အောင်က တာလပတ်ကို ဆွဲလှန်လိုက်သည်။ မှန်စိရွှေချထားသည့် ခေါင်းတလားတစ်ခု ပေါ်ထွက်လာ၏။ အခေါင်းကိုတစ်လှည့် အချင်းချင်းတစ်လှည့် ကြည့်မိကြသည်။

အောင်အောင်က ခုံတစ်လုံးဆွဲယူ၍ ထိုင်ပေါ်မှတစ်ဆင့် အခေါင်းထဲဝင်ကာ လှဲအိပ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီလိုလုပ်တာ မကောင်းမှန်းလည်း ငါသိပါတယ်ကွာ၊ ငါ့ကို အခေါင်းဖူး ပိတ်ပေးကြပါ။ အသက်ရှူလို့ရအောင် အဖူးကိုနည်းနည်း ဟပေးထား”

အောင်အောင်ဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောသည့်အနေနှင့် အဖူးဖူးပေးပြီး လေဝင်ပေါက် အနည်းငယ်ဟထားပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက်သူတို့ အခေါင်းဘေးတွင် ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။

အောင်အောင်အိပ်သွားသည်နှင့် ရဲပိုင်နှင့်မာယာတို့ ကျောင်းပေါ်တက်ကြည့်သည်။ ဆရာတော်နှင့် သံဃာနှစ်ပါးလည်း မရှိကြတော့။ တရားရှုမှတ်ပြီး၍ ကျိန်းစက်သွားကြလေပြီမို့ အခေါင်းဘေးသို့ ပြန်လာလိုက်သည်။

အချိန်က တဖြည်းဖြည်းနှင့် ညသန်းခေါင် ကျော်နေပြီမို့ မျက်ခွံများ လေးလံလာသည်။ သူတို့အနားယူမှု ဖြစ်တော့မည်။

ငုတ်တုတ်လေးထိုင်ကာ ကြိုးစားအိပ်ကြသော်လည်း မရသဖြင့် ကားဆိုပြန်ကာ ကားပေါ်မှာပဲ အိပ်လိုက်ကြသည်။ အဖြစ်အပျက်တွေ ပြန်တွေးပြီး မာယာစိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် အိပ်မရဖြစ်နေသည်။

တလူးလူးတလွန်လွန်နှင့် ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်ကြာမှ ပင်ပန်းနွမ်းနယ်မှုက အနိုင်ရသွားသည်။ နှစ်ယောက်လုံး ကားထဲမှ ဟောက်သံသဲ့သဲ့ ထွက်လာသည်။ တစ်ညတာတော့ နားခွင့်ရပြီ ထင်၏။

အောင်အောင်တော့ သူ ရွေးချယ်သည့်နေရာမှာ နှစ်ဦးစီ

စွာ အိပ်ပျော်နေလောက်ပြီ။

အဝေးဆီမှ ခွေးဟောင်သံနှင့် ညဉ့်ငှက်အော်သံတို့ ထွက်ပေါ်လာလေပြီ။ ထိုအချိန်တွင်မှ ကားဂိုဒေါင်ထဲသို့ မီးခိုးငွေ့များလေနှင့် လွင့်မျောဝင်ရောက်လာကြသည်။

မီးခိုးတို့ ကားဂိုဒေါင်အတွင်း ဝေ့ဝဲလွင့်ပါးနေရာမှ ခေါင်းတလားအနီးတွင် စုစည်းရပ်တန့်သွားသည်။

“ဘုတ်”ခနဲအသံနှင့်အတူ အခေါင်းပေါ်သို့ အရာဝတ္ထုတစ်ခု ပြုတ်ကျလာသည်ကို ခေါင်းထဲကအောင်အောင် ကြားလိုက်ရသည်။

လေရှူပေါက်ကကြည့်တော့ အပေါ်တွင် ဘာမှမရှိပေ။

“ဟေ့. . အပြင်က မာယာလား. . ရဲပိုင်လား. . အခေါင်းပေါ် ဘာတက်လုပ်တာလဲ၊ ငါ့ကိုမနောက်ကြန့်နော်. . အသံလေး ဘာလေး ပေးကြအုံး”

အခုမှ အောင်အောင် ဇောချွေးများပြန်လာကာ ကြောက်လာမိသည်။ အသံနားထောင်နေရာ. . . ပြန်ထူးသံမကြားသဖြင့် အခေါင်းကို တွန်းဖွင့်ရတော့သည်။ အခေါင်းက ဖွင့်မရတော့ပေ။ သူ အားစိုက်တွန်းကြည့်သည် မရ။ အခေါင်းဖုံးပေါ် မတ်တတ်ရပ်ကာ သရဲမမြကြေးမှု ရောက်နေလေပြီ။

ထို့နောက်. . ပျဉ်ချပ်ကို ထိုး ဖောက်ပြီး အခေါင်းထဲ လျှောဆင်းကျလာသည်။

“အား. . . ”

နာနာကျင်ကျင် အော်ဟစ်လိုက်သည့် အောင်အောင်အသံနက်ကြီး ခေါင်းတလားထဲမှ ထွက်လာသည်။ အခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံးလည်း တုန်ခါလှုပ်ရမ်းနေသည်။ ခဏနေတော့ ခေါင်းတလားကြီး ငြိမ်သက်သွား၏။ မာယာနှင့်ရဲပိုင် ကားထဲဝင်အိပ်နေ၍ ထိုအသံကို မကြားရပေ။

အဲဒီနောက် ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘဲ တစ်လောကလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့၏။

၆ ၆ ၆ ၆

၂

ကျေးဌာန်တို့ တိတိတာတာ အသံပြုနေစဉ်မှာပင် နေရောင်ခြည်လည်း လင်းလက်လာသည်။ နံနက်ခင်းက တစ်ကျော့ပြန်လာခဲ့ပြီ။ ကြေးစည်သံတွေ အဆက်မပြတ် ကြားလိုက်ရသဖြင့် ရဲပိုင်တို့ နိုးလာကြသည်။

“ဟိုကောင် အောင်အောင် မနိုးသေးဘူးထင်တယ် သွားနှိုးရအောင်. . အခေါင်းထဲ အိပ်ကောင်းရင်ကောင်းနေမှာ”

“သူ့ဟာသူ ဖွင့်ထွက်လာလဲ ရဲရဲသားနဲ့ အလကားအလုပ်ကို ရှုပ်တယ်”

ကားဂိုဒေါင်ထဲအရောက် အခေါင်းကို ပုတ်ရင်း. . .

“ဟေ့ကောင် ထတော့အောင်အောင် မိုးလင်းတော့မယ်”

“ဟင်. . အခေါင်းဖုံးက အလုပ်ပိတ်နေပါလား ရဲပိုင်”

“ညက ငါသေချာဟပေးခဲ့တာပဲ”

“ရဲပိုင် မြန်မြန်ဖွင့်၊ တော်ကြာ အထဲမှာအသက်ရှူကျပ်ပြီး အောင်အောင် သေနေဦးမယ်”

မာယာစိုးရိမ်သွားကာ အခေါင်းဖုံးကိုကိုင်ရင်း ရဲပိုင်ကိုပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား အခေါင်းဖုံးကို မ,ဖွင့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ. . အို. . ”

ခေါင်းထဲမှ အောင်အောင်အဖြစ်ကိုကြည့်ရင်း အံ့သြထိတ်လန့်သွားရသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ကုတ်ခြစ်ရာများဖြင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား အသက်ထွက်နေသည်။ အခေါင်းမျက်နှာပြင်ကိုလည်း ကုတ်ခြစ်ထားရာ. . အောင်အောင် လက်သည်းခွံများ ကွေးကောက်ကျွတ်ထွက်နေလေပြီ။

“နင်ပြောတော့ အခေါင်းထဲမှာ လုံခြုံတယ်ဆို၊ အတန်တန် စားတဲ့ကြားက အောင်အောင်ရယ် အဖြစ်ဆိုးလိုက်တာဟယ်”

နှစ်ယောက်သား ကြေကွဲငိုရိုက်မိကြသည်။

နှစ်ရက်အတွင်းမှာ သူငယ်ချင်းလေးယောက် အသက်ပျောက်ခဲ့ပြီ။ အကြောင်းအမျိုးမျိုးနှင့် အသတ်ခံကြရသည်။ မြကြေးမှု့သတ်တာဟု သိသော်လည်း သက်သေပြစရာမရှိ။

ဆရာတော်နှင့် ဦးပဉ္စင်များရောက်လာကြ၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်ကြတာလဲ ဒကာတို့”

“ကိုဖိုးထူးလို အကြောက်သက်သာအောင်ဆိုပြီး. . ညက

အခေါင်းထဲဝင်အိပ်တာပါ။ တားမရလို့ လွှတ်ပေးလိုက်ရတာပါ
ဘုရား”

ဆရာတော်တို့လည်း မျက်နှာမကောင်း... .

“အင်း... ဒီလောက် အညှိုးကြီးတဲ့ပိညာဉ် ဒီတစ်ခါပဲ ကြ
ဖူးတယ် ဒကာတို့ အင်းလေ ဆုံးပါးသွားမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာတုံး
သရဏဂုံ တင်ပေးရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့”

သံဃာတော်များ နေရာထိုင်ခင်း ပြင်ဆင်၍ အောင်အောင်
အား သရဏဂုံ တင်ပေးသည်။ တရားနာကာ အမျှဝေကြရင်း ရှိက်
ကြီးတင် ငိုမိကြသည်။ ဆရာတော်က တရားပြ နားချ၏။

“တပည့်တော်တို့ ရဲစခန်း သွားအကြောင်းကြားလိုက်ပါဦး
မယ်ဘုရား”

“အိမ်း... လောကီကိစ္စတွေတော့ ဒကာတို့သာ ဆောင်ရွက်
ကြတော့”

“ကား ခဏယူသွားပါရစေ ဘုရား”

“လိုအပ်ရင် ယူသာသုံးပေါ့ကွယ်”

အောင်အောင်အလောင်းကိုထားခဲ့ပြီး ကားနှင့်ထွက်ခဲ့ကြ
သည်။ မာယာ မျက်ရည်များသာ တတွင်တွင်ကျနေသည်။

အောင်မြင်စေမယ်

“သူ သေတာတော့ ရှင်းပါတယ်”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ပြာခွက်ထဲမီးသပ်ရင်း
ပြောလိုက်သည်။

“ဒါက အောက်ဆီဂျင် ပြတ်ပြီး အသက်ရှူမရလို့ သေတာပဲ၊
အခေါင်းထဲဝင်အိပ်တာ ဦးနှောက်ကိုမရှိဘူး၊ အပေါ်ကလည်းအဖုံး
အုပ်ထားလိုက်သေးတယ်”

နည်းတောင်နည်းသေးတယ်ဆိုသောသဘောနှင့် ကျော်စိုး

အောင်မြင်စေမယ်

မဲ့ကာ ပြောလိုက်၏။ မာယာ ငုံ့နေသောခေါင်း မော့လာပြီး ကျော်နိုး အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်သည်။

“ရှင်ပြောသလို ကျွန်မတို့အခေါင်းဖုံးကို အကုန်မပိတ်ခဲ့ပါဘူး၊ လေကောင်းကောင်းရှူနိုင်အောင် အကျယ်ကြီး ဟပေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ ဒါဆိုလည်း ဆက်ပြောပါ”
မာယာ ကျော်စိုးအားစိုက်ကြည့်ပြီး အံတစ်ချက်ကြိတ်လိုက်သည်။

ပြီးမှ . . ဆက်ပြောလေသည်။
“ငါတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တယ်နော်”
မာယာငိုရွှက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။
ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှ အောင်အောင်အလောင်းကို အခေါင်းနှင့်တကွ တာဝန်ရှိသူများ သယ်ထုတ်သွားကြသည်။

“အေးလေ ငါဖြင့် ယုံတောင် မယုံနိုင်ဘူး၊ တို့တွေအားလုံး ဘယ်နေရာမှာနေနေ သေရမယ့် လူတွေပဲ ထင်ပါရဲ့”

“ငါတော့အဲလို အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး ရဲပိုင်၊ ဒါတွေ အားလုံးရဲ့ အဖြေဟာ သုခဘုံက အခန်း(၇)မှာပဲ ရှိရမယ်၊ အဲဒီအခန်းကို ပြန်သွားမယ်”

“မာယာ . . နင် ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ”

“လုပ်စမ်းပါဟာ သုခဘုံကို ပြန်မယ်၊ အဲဒီမှာ သဲလွန်ဝ

နီလိုငြားပေါ်”

“အေးလေ . . တို့မှာ တခြားနည်းလမ်းမှ မရှိတာ”
ပြဿနာများ စတင်ခဲ့ရာ သုခဘုံသို့ရောက်သောအခါ . . သူတို့ကို ရဲများ လာစုံစမ်းကြောင်း ရိုဆက်ရှင်မှ သတင်းပေးသည်။

“ဟုတ်လား . . အသုဘချတော့ ရဲတွေနဲ့ ဆုံမှာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့မှာလည်း ကိုယ့်အပူတွေနဲ့ကိုယ်ဗျ၊ အခန်း(၇)ကို တက်ကြည့်ခွင့်တယ် . . ဖွင့်ပေးလို့ရမလား”

“လိုက်တော့ မဖွင့်ပေးတော့ဘူး၊ အစ်ကိုတို့ဘာသာ ဖွင့်ကြည့်တော့ . . ရော . . ဒီမှာသော့”

သော့ယူကာ အခန်း(၇)ဆီ တက်လာခဲ့ကြသည်။ သုခဘုံထဲသို့ ထိုသရဲမကြောင့် လာဘ်တိတ်သွားခဲ့ပြီ၊ ထိုအထပ်တွင် တည်းခိုသူ လုံးဝမရှိတော့၊ စင်္ကြံလမ်းက မှောင်မိုက်ပြီး လူသူကင်းကာ ချောက်ချားဖွယ်အသွင် ဆောင်နေသည်။

ထိုင်းမှိုင်းမှုက ထိတ်လန့်အားငယ်မှုကို ဖြစ်ပေါ်စေသည် ထင်၏။ သူ့လက်ကို မာယာ ဆုပ်ကိုင်လာတာ ရဲပိုင် သိလိုက်သည်။ သော့ဖွင့်ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲရောက်လာပြီ။

တစ်ခန်းလုံး မှောင်မည်းနေ၍ နှစ်ယောက်လုံး ခြေလှမ်းတွေ တုန်သွားသည်။ တံခါးပေါက်ဘေးနံရံကို စမ်း၍ မီးခလုတ်ကို ခှာသည်။ မီးဖွင့်ပြီးမှ အခန်းထဲဆက်ဝင်ရဲသည်။

အခန်းထဲရှိ မျက်နှာကြက်လေထွက်ပေါက်သည် သူ့ထွက်သွားစဉ်ကအတိုင်း ဟောင်းလောင်းပေါက် ဖြစ်နေ၏။

မာယာ ထိုအပေါက်ကိုမော့ကြည့်ပြီး ဆေးရုံတွင်ညီမဖြစ်သူ မြကြေးရုံပြောသွားသောအသံကို ကြားယောင်လာမိသည်။

“လူသတ်သမားက မမရဲ့ခေါင်းကို မျက်နှာကြက်အပေါ်ထဲ ထည့်ထားတာ”

ကြည့်နေရင်းက အပေါက်ထဲ အရိပ်များလှုပ်ရှားနေသည်ကို အောက်ကအတိုင်းသား မြင်နေရသည်။

အရိပ်တို့ တဖြည်းဖြည်း ပိပြင်လာပြီး ထိုအပေါက်က တိုင်းထွက်လာတော့သည်။

ထွက်လာသောအရာက မြကြေးမုံ၏ ဦးခေါင်း ဖြစ်နေ၏။ ထိုဦးခေါင်း အောက်သို့ပြုတ်ကျလာရာ မာယာ ယောင်ယမ်းပြီး ဖမ်းလိုက်သည်။

“အား. . အား. .”

လက်ထဲကျလာသော ခေါင်းပြတ်ကြီးကို ကိုင်ရင်း မာယာ အော်နေမိသည်။

“မာယာ ဘာဖြစ်တာလဲ”

နောက်မှ ပခုံးကိုလာကိုင်ကာ ရဲပိုင်သတိပေးမှ သူ့လက်ထဲကို ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့။

“ဒေါက်. . ဒေါက်. . ဒေါက်”

“တစ်ခုခုထူးခြားတာများ တွေ့လို့လား အစ်ကိုတို့”
ဝိတ်တာလေး အခန်းထဲမဝင်ရဲဘဲ အပေါက်ဝမှ ခေါင်းလေး

ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမှမတွေ့ပါဘူး ညီလေး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ရဲပိုင် အမှန်တကယ်သူ့ဘာမှမမြင်၍ ပြောလိုက်သည်။
ဝိတ်တာလေး လက်ထဲကိုင်ထားသောအိတ်ကို လှမ်းပေး

ရင်း..

“ဒီအိတ်က မြကြေးမုံရဲ့ အိတ်ပါ၊ သူ ဒီမှာတစ်ခုခုဖြစ်ခဲ့ရင် ဒီအိတ်ကို သူ့အိမ်ပြန်ပို့ပေးဖို့ ကျွန်တော်တို့ကို မှာခဲ့တယ်၊ သူ

အသတ်ခံရပြီးကျန်ခဲ့တဲ့ တစ်ခုတည်းသောအိတ်ပါ။
ကျွန်တော်လည်း ကြောက်လွန်းလို့ သူ့အိတ်ကို စတိုခန်းထဲ

သွားထည့်ထားခဲ့တာ”
ရဲပိုင် အိတ်ကိုလှမ်းယူလိုက်သည်။ ဝိတ်တာလေး မျက်နှာ

ကြက်အပေါက်ကိုကြည့်ရင်း နောက်ဆုတ်နောက်ဆုတ်နှင့် ထွက်သွားသည်။

ရဲပိုင်လေ့လာကြည့်သည်။ အိတ်ကနှစ်ပေလောက်ရှည်ပြီး အမြင့်တစ်ပေလောက်ရှိသည့် ခရီးဆောင်လက်ဆွဲအိတ် အလတ်

က ဖြစ်သည်။
ရဲပိုင်က အိတ်ဖွင့်ရန် ဇစ်ကိုလှမ်းကိုင်လိုက်သည်။

“ရဲပိုင်. . တော်ကြာ. . သူ့ခေါင်းပြတ်ကြီး ထွက်လာမယ်

www.burmeseclassic.com

နော်”

မာယာအပြောကြောင့် ရဲပိုင် လက်တွန့်သွားသည်။ နောက်မှ
မထူးတော့ပါဘူးဟု ဆုံးဖြတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်နှင့် အိတ်ကိုညှပ်ပြီး
ဖိနှိပ်စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အထိအတွေ့အရ စက္ကူတွေ စာရွက်တွေ
စာအုပ်တွေဟု ထင်ရသည်။

“ခေါင်းပြတ်တော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး. . ”

ပြောရင်း ရဲပိုင် ဇစ်ကို ခပ်သွက်သွက် ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
ဖွင့်ပြီး အိတ်ကိုဟကြည့်တော့ စက္ကူတစ်ထပ်နှင့် စာအိတ်

(၆)အိတ်ကိုတွေ့ရသည်။ စာအိတ်ပေါ်တွင် ဒေါ်သူဇာဆိုသည့် အ
မည်နှင့် မော်လမြိုင်မှ လိပ်စာတစ်ခုကိုတွေ့သည်။

“ ဒေါ်သူဇာ၊ အမှတ်(. .)၊ တဲ့. . ”

“ဒါကြောင့် တို့ပြန်မယ်လုပ်တော့ မြကြေးရုံလေး လိုက်ပါ
ရစေလို့ ဝင်ပြောတာမဟုတ်လား”

“စာတွေဒီလောက်တောင် ရေးခဲ့ပြီး သူ့အိမ် မပို့လိုက်ရ
ဘူးနဲ့တူတယ်၊ ဒါဆို စာအိတ်ပေါ်ကလိပ်စာအတိုင်း ငါတို့သွား
ကြည့်ရအောင်”

ရဲပိုင်က မြကြေးမူ၏ လက်ဆွဲအိတ်ကို လှမ်းယူရင်း တံခါး
ဖွင့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်လိုက်သည်။ မာယာ အပြေးအလွှားနှင့်
လိုက်လာ၏။ သူတို့ ရီဆက်ရှင်ကိုပင် ဘာမှမမှားခဲ့တော့ဘဲ ကားနှင့်
ထွက်လာခဲ့သည်။

“ဟူး. . တို့ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ ကံကြမ္မာက အကုန်တူနေ
တာလား မသိဘူးနော် မာယာ . . ”

“တစ်ထပ်တည်းတော့ တူမှာ မဟုတ်ပါဘူးဟာ. . . ”

“ဘာပဲပြောပြော ငါ မသေချင်သေးတာတော့ အမှန်ပဲ”

ဒီလိုနှင့် သူတို့ကားလေး မော်လမြိုင်သို့ ပြန်ဦးတည့်လိုက်
သည်။ မာယာ တွေတွေငေးငေးလေးဖြစ်သွားပြီး အဝေးမှရှုခင်း
များကို လှမ်းမျှော်ကြည့်နေသည်။ ကားကို ဆက်တိုက်မောင်းလာခဲ့
ရာ မော်လမြိုင်သို့ ရောက်လာလေသည်။

လိပ်စာအတိုင်း မေးလာခဲ့ပြီး ခြံတစ်ခြံရှေ့အရောက် ကား
ရပ်လိုက်၏။ အိတ်လေးဆွဲပြီး ကားပေါ်မှဆင်းကာ ခြံရှေ့ရပ်၍
တိတ်ဆိတ်နေသောခြံထဲ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ အုန်းပင်များနှင့်
အုပ်ဆိုင်းနေသော နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်လေး ဖြစ်သည်။

နှစ်ထပ်အိမ်ဟု ဆိုသော်လည်း အိမ်ကအတော်ဟောင်းနွမ်း
နေ၏။ ခြံတံခါးကလည်း သေ့ခတ်မထား။ လူလည်းမမြင်တာ
ကြောင့် ရဲပိုင်အရဲစွန့်ပြီး ခြံတံခါးဆွဲဖွင့်ဝင်လာလိုက်သည်။

မြေနှိမ့်လမ်းလေးအတိုင်း သူတို့လျှောက်ဝင်လာစဉ်. .

“ဒုတ်! . . ဒုတ်! . . ဒုတ်! . . ”

တစ်ခုခုကို ခုတ်ထစ်နေသည်အသံမျိုး. . .

မာယာထိတ်လန့်သွားဟန်နှင့် ရဲပိုင်၏လက်မောင်းကို ကော်
တွယ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်တွဲပြီး အသံလာရာ အိမ်ဘေးဆီသို့

တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာခဲ့၏။

မိန်းမတစ်ယောက် တစ်စုံတစ်ရာကို ခုတ်ထစ်နေတာ လှမ်း
မြင်ရသည်။

ထိုမိန်းမက အမဲသားတွဲများကို ဓားဖြင့်နှုတ်နှုတ်စင်းရင်း
သူတို့လျှောက်လာသော မြေနီလမ်းလေးကို ကျောပေးထိုင်နေ၏။

ထိုအမျိုးသမီးက သူတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ. .

“နင်တို့ကို ဘယ်သူခွင့်ပြုလို့ ငါ့ခြံထဲဝင်လာတာလဲ”

“ခွင့်မတောင်းပဲ ဝင်လာမိလို့ ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါ
တယ်၊ ဒေါ်သူဇာဆိုတာများလား ခင်ဗျာ”

ခုတ်ထစ်နေတာ ရပ်သွားသော်လည်း လှည့်မကြည့်သလို
အဖြေလည်းမပေး။ အမဲသားကိုသာ ဆက်ခုတ်နေ၍ ရဲပိုင်နှင့်မာယာ
ဘယ်လိုလဲဆိုသည့်သဘောနှင့် အပြန်အလှန်ကြည့်မိကြ၏။

မာယာအိတ်ဇစ်ကိုဖွင့်ရင်း အထဲကစာအိတ်များကို ထုတ်
ယူလိုက်သည်။ ပြီးမှ စာအိတ်များကို ထောင်ပြရင်း. .

“ဟို. . ကျွန်မတို့ မြဝတီကလာတာပါ အဒေါ်ကို ဒီစာလေး
တွေ ပြချင်လို့ပါ”

ထိုအခါမှ ခုတ်နေခြင်းကို ရပ်ကာ သူတို့အား လှမ်းကြည့်
လေသည်။

ပြီးနောက်. . . ဓားကိုပစ်ချရင်း ဝုန်းခနဲ ထရပ်၏။

သူမ၏ မျက်နှာက အကြောက်တင်းတင်းနှင့်ခက်ထန်မည့် ပုံစံ

မျိုး. . .

“အဒေါ်သမီး မြကြေးမုံရေးခဲ့တဲ့စာတွေ လာပို့တာပါ”

မာယာလက်ထဲမှ စာအိတ်တွေကိုကြည့်ပြီး ခက်ထန်နေ
သော မျက်နှာထားက ချက်ချင်းအငိုဘက်သို့ ပြောင်းလဲသွား၏။

စာအိတ်များကိုလှမ်းယူပြီး ဒေါ်သူဇာ ဝိုချလေတော့သည်။

“သမီး. . ကြေးမုံ. . အမေ့သမီးလေး. . ဟင့်. . ဟင့်”

ထိုစဉ်. . ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ တစ်စုံတစ်ယောက်က
သူတို့သုံးယောက်ကို ကြည့်နေလေသည်။

“ဪ. . . အားနာလိုက်တာကွယ်၊ အိမ်ထဲဝင်ကြပါဦး. .
လာလာ”

ဒေါ်သူဇာ သမီးအိတ်လေးဆွဲပြီး ဦးဆောင်ခေါ်ရာနောက်
ရဲပိုင်တို့ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ အိမ်ထဲမှ ပရိဘောဂများကလည်း ဖုန်အ
လိမ်းလိမ်း။ တွေ့ရာအဝတ်နှင့် ဖုန်သုတ်ပြီးထိုင်ရသည်။

မာယာက အိမ်တွင်းအပြင်အဆင်ကို အကဲခတ်သည်။ ချိတ်
ထားသည့် ဓာတ်ပုံများကို ကြည့်ရင်း တစ်နေရာရာအရောက်မှာတော့
မြင်လိုက်ရသည့် ဓာတ်ပုံကြောင့် ပါးစပ်အဟောင်းသား ပွင့်သွားပြီး
ရဲပိုင်ကို လက်ကုတ်ညွှန်ပြသည်။

မြကြေးမုံ ကျောင်းစိမ်းလေးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ရိုက်
ထားသော ပုံဖြစ်သည်။

ထိုဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်သူဇာက. .

“သမီးကြီး မြကြေးမုံက အိမ်ကထွက်ပြေးသွားတာ”

ဓာတ်ပုံထဲက မြကြေးမုံက သူတို့အား ပြုံးပြနေသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ကြေးမုံဆီက ဘာသတင်းမှမရတော့ဘူး၊ အိမ်ကိုလည်း အဆက်အသွယ် မလုပ်တော့ဘူးလေ. . . အဒေါ်လည်းသူ့ကို ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲ မသိခဲ့ဘူးလေ”

ဒေါ်သူဇာမှာ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုသံကြီးဖြင့်. .

“သမီးနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖေရင်းက သူတို့ငယ်ငယ်လေးထဲက ငိုထိပြီးဆုံးသွားရှာတယ်၊ အဒေါ်လည်း သမီးနှစ်ယောက်နဲ့ ဘဝကိုမရပ်တည်နိုင်တော့. . နောက်ပိုင်း တစ်ပင်လဲပြီး တစ်ပင်ထူလိုက်ရတယ်”

မာယာစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ဒေါ်သူဇာကိုကြည့်နေရာမှ အကြည့်လွဲကာ မိရိုးပေါ်တင်ထားသော ဓာတ်ပုံမှန်ဘောင်လေးဆီ အကြည့်ရောက်သွားသည်။

ထိုဓာတ်ပုံလေးကို သူမမြင်ဖူးသလိုရှိကာ သေချာအောင် မှုတ်မှောင်ကြုတ်ကြည့်မိသည်။ ဆေးရုံတွင် မြကြေးရုံထုတ်ပြသော ညီအစ်မနှစ်ယောက်တို့ ဓာတ်ပုံလေးဖြစ်နေသည်။

“အဒေါ် ဟိုဓာတ်ပုံထဲက ညီမလေးကရော. . .”

“အငယ်မလေ. . မြကြေးရုံတဲ့”

“ကြေးရုံလေးက သူ့အမကို အတော်ချစ်ရှာတာ၊ သူတို့

နှစ်ယောက်က ဘယ်သွားသွား တတ်တဲ့လေ၊ ဘယ်တော့မှ တစ်ယောက်တည်းသွားတယ်ဆိုတာမရှိဘူး၊ အရမ်းချစ်ကြတဲ့ ညီအမတွေပေါ့”

“သမီးကြီးက အမေကိုတောင် ဘာမှမပြောဘဲ အိမ်က ထွက်သွားတော့ ကြေးရုံလေး တစ်ချိန်လုံး ငိုနေရှာတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်ပြီး ကျန်ခဲ့ရတာပေါ့”

“သူ အခု အိမ်မှာပဲလား ဒေါ်ဒေါ်. .”

မာယာစကားကြောင့် ဒေါ်သူဇာ ခေါင်းရမ်းသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ဝမ်းနည်းကျေကွဲမှုတွေ ယှက်သန်းလာပြန်သည်။

“ကြေးရုံလေးက အခန်းထဲကအခန်းပြင်ကို မထွက်တော့ဘဲ တစ်ချိန်လုံး အခန်းအောင်းနေတော့တာပဲ၊ အဒေါ်သွားကြည့်ရင်လည်း အခန်းထဲမှာ အမြဲအိပ်နေတတ်တယ်. . .

တစ်နေ့မှာတော့. . . ကြေးရုံလေးလည်း အိမ်ကထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်၊ အခုထိ ဘာသတင်းမှမရတော့ဘူးလေ”

ဒေါ်သူဇာ သူမ၏ သမီးနှစ်ဦးလုံး သေသွားပြီဆိုတာ မသိရှာသေးသဖြင့် ရဲပိုင်နှင့်မာရှာ သိသလောက်ကို ပြောပြလိုက်ရာ ဒေါ်သူဇာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုလေတော့သည်။

ထိုစဉ်. . .

“ဒုန်း!. . ဝုန်း!. . ဒုန်း!. .”

ရဲပိုင်ရော၊ မာယာပါ အသံလာရာဆီ လှည့်ကြည်မိကြသည်။

ဒေါ်သူဇာ မျက်နှာပျက်သွားတာကလွဲ၍ ဘာမှမဖြစ်သလို ပြန်နေလိုက်သည်။ သူတို့စကားပြောနေသော နောက်ခန်းထဲမှ အသံ ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

“အဒေါ်အခန်းထဲက ဘယ်သူလဲမသိဘူးနော်၊ အသံတွေ ကြားနေရတယ်”

ဒေါ်သူဇာ ပျာပျာသလဲနှင့် . . .

“ဒါ အဒေါ်နောက်ယောက်ျားရဲ့အသံပါ၊ စိတ်မနဲ့ဘူးလေ သူ့ဗိုက်ဆာနေပြီနဲ့တူတယ်”

“တုံ! . . ဝှမ်း! . . ဂလုံ! . . ”

အခန်းထဲမှ ခွက်သံများဆူညံစွာ ထွက်လာပြန်လေသည်။

“ကဲ. . ကဲ. . ပြန်ကြတော့”

မာယာနှင့်ရဲပိုင် ကြောင်သွားကာ မက်တတ်ထအရပ် သူတို့ နှစ်ယောက်အား ဒေါ်သူဇာ အတင်းတွန်းလွှတ်နေ၏။

လိုဏ်သံပါနေသော အော်ဟစ်သံတချို့ကို ထပ်ကြားလိုက်ရသည်။

အိမ်ရှင်ကိုယ်တိုင်က နှင်ထုတ်နေသဖြင့် ရဲပိုင်တို့လည်း ပြန်ဖို့ ပြင်ကြရသည်။ သံပန်းကန်လွင့်ပစ်သည့်အသံ အော်ဟစ်သည့် အသံများ သိသိသာသာကြားနေရသဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်လုံး စိတ်

ဝင်စားသွားကာ ထိုအခန်းထဲပင် ဝင်ကြည့်ချင်စိတ် ပေါက်လာရသည်။

“မှောင်တောင်. . မှောင်လာပြီ၊ မင်းတို့ အိမ်ပြန်ရင်လည်း ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းကြဦး”

အပြင်ကြည့်တော့ နေမင်းကြီးက အားကောင်းဆဲ. .

ဂရုစိုက်သလိုနှင့် နောက်ကအတင်းတွန်းထုတ်နေသည်။

ထိုစဉ်အခန်းတံခါး ဟလာသဖြင့် နှစ်ဦးသားခေါင်းလေးငဲ့ကာ ထိုအခန်းထဲ ပြိုင်တူကြည့်လိုက်ကြသည်။ ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မုတ်ဆိတ်မွေး၊ ပါးမြိုင်မွေး ဗရပုစ်နှင့် ခြေထောက်တွင်လည်း သံကြိုးတွဲလောင်း အချိတ်ခံထားရသော လူတစ်ယောက်ကို ခုတင်ပေါ်တွင် သူတို့တွေ့လိုက်ရသည်။

“သွား. . သွားကြတော့. . အခုပြန်ကြတော့လေ”

ဒေါ်သူဇာကလည်း နောက်က အော်ဟစ်နေချေပြီ။

အခန်းထဲ ထမင်းများ ဟင်းများ ပွလာကြနေ၏။

သူတို့ အိမ်အပြင်ထွက်ရင်း အံ့သြသလိုခံဖြင့် ဒေါ်သူဇာကို ကြည့်လေလျှင်. . .

“ဒါ. . ဘာမှမဟုတ်ဘူး. . သွား. . နောက် ဒီအိမ်ကို ဘယ်တော့မှပြန်မလာနဲ့. . ကြားလား”

မာယာတို့ ခြံအပြင်ရောက်သည်နှင့် ခြံတံခါးကို ဂလုံထိုးပစ်လိုက်၏။

မာယာတို့ကားလေးထွက်သွားမှ . .

“သမီးတို့ရယ် . . အမေ . . တောင်းပန်ပါတယ်”

ဒေါ်သူဇာ ခြံတံခါးကိုမှီရင်း ချုံးပွဲချင်ကာ ပြောလိုက်၏။

ထိုအချိန်တွင် ကားပေါ်မှဆင်းနေခဲ့သော သရဲမလေး မြကြေးရုံ၏ ဝိညာဉ်အရိပ်လေးသည် ခြံဝမှ အမေဖြစ်သူကိုကြည့်ပြီး မျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့သည်။

သရဲမလေးမြကြေးရုံတစ်ယောက် အမြင်များဝေဝါးလာကာ အတိတ်က ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်လာမိတော့သည်။

ဒေါ်သူဇာ မီးဖိုထဲတွင် ချက်ပြုတ်နေခိုက် သမီးကြီးဖြစ်သူ မြကြေးမုံဝင်လာပြီး . .

“မေမေ ဘာဟင်းချက်”

“ဪ . . သမီး နင့်ဦးလေးအကြိုက်လေ ဝက်နံရိုးနဲ့ မျှစ်ချဉ်ချက်နေတာ”

“အမေကလည်း အမေ့လင်အတွက်ပဲ၊ သမီးတို့ မျှစ်ချဉ်မကြိုက်ပါဘူးဆိုနေ အဲဒါပဲ ချက်နေတော့တာပဲ၊ သမီးတို့က ဘာနဲ့

သွားစားရမှာလဲ”

မျက်နှာလေးဆူပုပ်ပြီး မြကြေးမုံပြောလိုက်တော့..

“ဪ.. သမီးကလည်း မိန်းမသားဘဝဆိုတာ သားကို သခင်.. လင်ကိုဘုရားတဲ့.. ဒီလိုပဲ ဦးစားပေးရတာပေါ့ကွယ်”

“သူက ဘာများကောင်းနေလို့လဲ.. အမေပဲ ရှာကျွေးနေ ရတာကို”

“ဒါတွေ သမီးတို့ ကြီးလာတော့ သိမှာပေါ့ကွယ်၊ အမေတို့ မှာ မိန်းမသားတွေချည်းပဲလေ.. သူရှိတော့ စော်ကားမော်ကား လုပ်ချင်တဲ့သူတွေ မလုပ်ရဲဘူးပေါ့၊ အားကိုးရတာပေါ့သမီးရယ်”

“အမေလင်လား.. အားကိုးရပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်သူဇာ၏ စိတ်ခံစားမှုတစ်ခုအတွက် သူတို့ညီအစ်မ နှစ်ယောက် အလိုက်အထိုက် နေပေးနေရသည်။ သူ့အမေပြောတာ အလုံးစုံမမှန်မှန်း မြကြေးမုံသိနေမိသည်။ သူ့အဖေ၏ လက်ရင်း တပည့်ဖြစ်သော အောင်ဒင်က အဖေဆုံးပြီးမကြာခင်မှာပင် အမေ နှင့် လုပ်ငန်းအားလုံးကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အောင်ဒင်က ရုပ်ချောပြီး ဗလတောင့်သလို အပြောအဆို လည်း ကျွမ်းကျင်သည့်အပြင် အမေထက် ငါးနှစ်ငယ်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အမေ အရူးအမူးဖြစ်နေခြင်းပင်။ ထိုစဉ် ပထွေးဖြစ်သူ အောင်ဒင်အပြင်မှ ပြန်လာသည်။ မီးဖိုထဲက ထွက်လာသော မြကြေးမုံနှင့် ပက်ပင်းတိုးလေ

သည်။

အောင်ဒင်က မြကြေးမုံကို ပြိတိတိကြည့်၍ ပြုံးပြလိုက် သည်။ မြကြေးမုံက မျက်စောင်းထိုးပြီး မီးဖိုထဲမှ ဆက်ထွက်လာခဲ့၏။ ဟင်းချက်နေသော ဒေါ်သူဇာကို အောင်ဒင် နောက်ကသိုင်းဖက် ကာ အနမ်းမိုးများ ချွေချလိုက်၏။

ကလေးတွေရှိတယ်ဆိုသော သဘောဖြင့် ဒေါ်သူဇာ အမူ အရာလုပ်ပြလိုက်မှ အောင်ဒင် ကိုယ်ရှိန်သတ်သွားသည်။

ထို့နောက် ဇွန်းတစ်ချောင်းယူ၍ သူ့အတွက် ချက်ပေး ထားသော ဝက်နံရိုးနှင့် မျှစ်ချဉ်ကို ခပ်မြည်းပြီး..

“အား.. မမလက်ရာ အတော်ကောင်းတာပဲ၊ မောင် တောင် လျှာလည်သွားပြီ၊ လိမ်သွားလို့ ပြန်ဖြောင့်ရအုံးမယ်.. . ဟဲ့.. ဟဲ့”

“မမ မနက်ဖြန် ယိုးဒယားဘက် ပစ္စည်းတွေ သွားသယ် လိုက်ဦးမယ်၊ ခါတိုင်းလို မောင်လည်းလိုက်ခဲ့ပေါ့၊ ဟိုမှာ လွတ်လွတ် လပ်လပ် နေလို့ရတာပေါ့”

ဒေါ်သူဇာပြောရင်း ဆန့်ကျင်လှော်နေ၏။ အောင်ဒင် ခေါင်းကုတ်၊ ဖင်ကုတ်ဖြစ်နေလေသည်။ ပြီးမှ..

“မောင် ဒီတစ်ခေါက်တော့ မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ အေးလွင်ရဲ့ မင်္ဂလာဆောင် ဝိုင်းလုပ်ပေးရဦးမှာ၊ ဒီကောင်က အသက်ကြီးမှ မင်္ဂလာဆောင်တာလေ၊ ကြီးမှဝက်သက်ပေါက်တာကြီးဆိုတော့ သွား

မကူလို့မရဘူး မမရေ"

အမှန်တော့ ဘာမင်္ဂလာဆောင်မှ မရှိ၊ သူမလိုက်ချင်၍ လီဆည်ပြီးပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူ့မိတ်ဆွေ အေးလွင်ဆိုသူက ဒီတစ်သက် မိန်းမမယူတော့ဘဲ လူပျိုကြီးလုပ်သွားမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆုံးဖြတ်ထားသူဖြစ်၏။

“အင်း. . . မောင်မလိုက်ရင် မမတစ်ယောက်တည်း သွားရမှာလေ”

“ဪ. . . ဒီတစ်ခေါက်ပါ မမရာနော်. . . နော်လို့”

ချက်ပြုတ်နေသည့် ဒေါ်သူဇာကို အောင်ဒင်က နောက်မှ သိုင်းဖက်လျက် ကလေးလို ဆိုးနွဲ့ပူဆာသည်။

“အင်းပါ မောင်ရယ် မမပြန်လာရင်သာ မြို့အဝင်ဂိတ်မှာ လာကြိုဖို့ မေ့မနေနဲ့နော်”

“စိတ်ချ မမ”

သူတို့ဒေသက ထုံးစံအတိုင်း ယိုးဒယားနှင့် ကုန်သွယ်ကာ ဆိုင်ဖွင့်ပြီး လက်လီလက်ကားရောင်းချသောအလုပ်ကို မေမေက သာ ဦးစီးဦးဆောင် လုပ်နေရသည်။

ဒီတစ်ခေါက် မေမေခရီးထွက်သွားတာ မြကြေးမုံဘဝအတွက် တစ်ဆစ်ခို အပြောင်းအလဲပင်ဖြစ်သည်။ မေမေခရီး ထွက်သွားသော ညမှာပင် တိုက်ဆိုင်စွာ မြကြေးမုံ အပြင်းဖျားလေ၏။ ညကြီးမိုးချုပ်မှ အဖျားတက်လာသည်မို့ ခုတင်တစ်လုံးစီနှင့် တစ်

ခန်းတည်း အတူအိပ်သည့်ညီမကို လှမ်းနှိုးသော်လည်း အိပ်မောကျနေ၍ နှိုးမရဖြစ်နေသည်။ သို့နှင့် အခန်းပြင်ထွက်ပြီး အရေပေါ်သောက်ဆေးများထားသော ဗီရိုရုံရာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဗီရိုနားအရောက်တွင် တစ်ရေးနှိုးလာသော အောင်ဒင်နှင့် ပက်ပင်းဆုံလေသည်။

“မြကြေးမုံ သမီးဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဖျားနေလို့”

ပထွေးအောင်ဒင် အနားသို့ သုတ်ခနဲရောက်လာပြီး နဖူးကို စမ်းသည်။

“မှန်းစမ်း. . . ဟာ ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေပါလား၊ လာ. . . လာ ဒီမှာထိုင်နေဦး သောက်ဆေးကော ရေနွေးပါလုပ်ပေးမယ်”

သူပြုစုတာ မခံချင်သော်လည်း မဟန်နိုင်တော့သည်မို့ မြကြေးမုံ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ အောင်ဒင်က ဆေးတွေရှာဖွေပြီး ရေနွေးတစ်ခွက်နှင့် ရောက်လာသည်။

“ရော့. . . ဒါလေးသောက်လိုက်”

ဆေးသုံးလေးလုံးကို သူမ ဂွလ်ခနဲမော့သောက်လိုက်သည်။ ပထွေးနှင့် နှစ်ယောက်တည်းမနေချင်၊ သူ့အခန်းသူပြန်ကာ လုံခြုံစွာနေဖို့ မသိစိတ်က သတိပေးနေ၏။ ခေါင်းတွေမူးနေသဖြင့် ခဏဆက်ထိုင်နေစဉ်. . .

“အစာမရှိဘဲ ဆေးသောက်လို့မရဘူး၊ ရော့. . . တွေတာ

အုပ်နဲ့ ပေါင်မုန့်စားလိုက်၊ ပြီးရင် အိပ်လိုက်. . သက်သာသွားလိမ့်မယ်”

တည်တည်ကြည်ကြည်နှင့် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံပြီး လိုအပ်သလောက်သာ ဂရိုက်စိုက်သည့်အတွက် မြကြေးမှုကြောက်စိတ်လျော့ပါးသွားသည်။ ဒီလိုတော့လည်း ပထွေးက မဆိုးပါလားဟု တွေးမိသေး၏။

ကွေကာအုပ်တစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ကုန်သွားသော အခါမှာတော့ မြကြေးမှု ရီဝေမှုယစ် လာခဲ့သည်။ အဖျားကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆပြီး အခန်းမှာပြန်အိပ်ဖို့ ထရပ်လိုက်သည်။ မြကြေးမှု မိုက်ခနဲ ဖြစ်ပြီး ယိုင်လဲသွားသည်။

“အား. . မူး. . မူးလိုက်တာ”

“ကြေးမှု. . သမီး ဘာဖြစ်လဲ. . လာလာ. . ဦး သမီးအခန်းကို လိုက်ပို့ပေးမယ်”

သူ့ကို ပွေ့ဖက်ချုပ်နှောင်လိုက်တာ သိ၏။ ထို့နောက်မှာတော့ ချာချာလည်သွားသည်။ ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့။ ကိုယ့်ခုတင်ပေါ် ကိုယ်ပြန်ရောက်သလား. . ပထွေးရော ပြန်ထွက်သွားရဲ့လားဆိုတာ. . ဘာကိုမှသတိမထားမိတော့. . ။

အဖြစ်အပျက်တွေကို မြကြေးမှုသိတစ်ချက် မသိတစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။ မကြာမှီ ထူးကဲသောအရသာမျိုးစုံကို တစ်နှင့်တဖိုး ရရှိနေခဲ့သည်။ ခံစားနေရမှု ရသက နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းနေသလို

မောဟိုက်နှုန်းလျှလွန်းရတာကလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပင်. . .

အချိန်တွေ မည်မျှကြာသွားသည်မသိ။ စိတ်နှင့်လူ ပြန်ပူးကပ်သွားစဉ်မှာ သူမကိုယ်ပေါ်လေးပင်သော အရာတစ်ခု ဖိစီးထားတာ သိသွားလေသည်။

အခန်းက သူမအိပ်ခန်းမဟုတ်မှန်း ဝိုးတဝါးမြင်လိုက်ရသည်။ သူမတစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးလှုပ်ခါနေစဉ်မှာတော့ အရာရာက နောက်ကျလို့သွားခဲ့ပြီ။

ဘီလူးစီးခံရသလိုလို. . တိမ်ပေါ်မှပြုတ်ကျလာသလိုလို ခံစားလိုက်ရပြီး. . နောက်ဆုံးတော့ မြကြေးမှု သတိလစ်မေ့မျောသွားခဲ့သည်။

နောက်နေ့မနက် ကိုးနာရီလောက်မှ မြကြေးမှု အိပ်ရာမှ ထနိုင်သည်။ သူမအခန်းထဲ ဘယ်လိုပြန်ရောက်နေသည် မသိ။ ညီမလေးကိုလည်း မတွေ့။ သူ့ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်၏။

အပျိုဖော်ဝင်စ လှသွေးကြွယ်နေသော သူမဘဝတစ်ခုလုံး ဖျက်ဆီးခံလိုက်ရပေပြီ။

ညနေ ညီမလေး ကျောင်းကပြန်လာချိန်အထိ မြကြေးမှု တစ်ယောက်တည်း အခန်းအောင်းကာ ကျိတ်ငိုရုံမှအပ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့သည့် ဘဝပဲ မဟုတ်လား။

အောင်ဒင်ကတော့ အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်လို ခုန့်ခန်းတွင် အရက်နှင့်အမြည်းကို မြန်ရေရှက်ရေ စားသုံးနေနေသည်။

ညီမလေးကျောင်းမှ ပြန်လာချင်း အခန်းထဲဝင်လာသည်။

“မမ နေမကောင်းဘူးဆို ဦးဦးပြောတယ်”

“အင်း.. ဟုတ်တယ် ညီမလေး”

“ကဲ.. ရေသွားချိုးတော့၊ မမ အခန်းရှင်းထားမယ်”

နောက်နေ့မှာလည်း ညီမလေးကျောင်းသွားသည်နှင့် ပထွေးက အခန်းထဲရောက်လာသည်။ မားထောက်ပြီး စိတ်ကြွဆေး တိုက်သည်။ မြကြေးမှု စိတ်တွေသန့်သန့်ဖြစ်လာတော့မှ နှစ်ပါးသွား ဇာတ်ခင်းပြီး ကာမကိုအဓမ္မရယူသည်။

မေမေ ပြန်ရောက်လာချိန်မှာ နည်းနည်းသက်သာခွင့်ရ သော်လည်း အကြောင်းအမျိုးမျိုးပြကာ ဆိုင်မှအိမ်သို့ပြန်လာတတ် သည်။

ကြာတော့ မြကြေးမှုဆေးစွဲလာသည်။ အောင်ဒင်လာမည့် အချိန်ကို မျှော်တတ်လာသည်။ ဆုတ်စူး၊ စားရူးဘဝနှင့် မြကြေးမှု ကိုယ့်ဘဝကိုယ် စိတ်ပျက်လာသည်။ သူနှင့် ပထွေးကိစ္စ မေမေသိမှာ စိုးရိမ်လာသည်။ ဘယ်သူမှအသိမပေးဘဲ တစ်ယောက်တည်း မူးယစ်ဆေးအပေါ် သာယာနေမိသည်။ အရင်က သိပ်ချစ်ကြကာ တစ်တွဲတွဲနေလာသော ညီမလေးနှင့်ပင် ခပ်ကင်းကင်းနေလာမိ သည်။ ညီမဖြစ်သူက စာတစ်ဖက်နှင့်မို့ သတိမပြုမိပေ။

နောက်ဆုံးတွင် ကာမကျေးကျွန်အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရန် အမေ့ကိုပင် မပြောတော့ဘဲ အိမ်မှထွက်ပြေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အောင်ဒင်က အမေ့ကိုယူလို့ အားမရတဲ့ သမီးကိုပါ ထပ်ယူ ထားသဖြင့်.. အမေနှင့် တစ်လင်တည်းမယားအဖြစ်မှ ရုန်းထွက်၍ မြကြေးမှု မြဝတီတွင် နားခိုကာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ရုန်းကန်နေလိုက် သည်။

သို့သော်.. “ရာဘ”ကို သူမစွဲနေခဲ့ပြီ..

ထိုဆေးသောက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးစိတ်လက် တက် ကြကာ တိမ်ထဲပျံ့ဝဲရင်း နတ်ပြည်သို့ရောက်နေသည့်အလား ခံစား ရသဖြင့် အစွဲကြီးစွဲနေခဲ့ချေပြီ။

ဆေးသောက်ထားချိန်တွင် တစ်နေ့ကုန်မနားတမ်း အလုပ် လုပ်နိုင်သော်လည်း၊ ဆေးအာနိသင်ပြယ်သွားပါက ခုတင်ပေါ်မှ မထနိုင်တော့ပေ။ ထိုဆေးသောက်မှ သူ့အသက်ဆက်ရှင်နိုင်သလို ခံစားရပြီး ဆေးမသောက်ရင် မနေနိုင်အောင်ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မြကြေးမှုအိမ်က ထွက်သွားတော့ ဘာမှမသိရှာသော ဒေါ် သူဇာနှင့် ညီမလေးတို့မှာ မြကြေးမှု ဘယ်တော့ပြန်လာမလဲဆိုပြီး တမျှော်မျှော်ဖြင့် ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြစ်နေရသည်။

မြကြေးမှုမရှိတော့ သူ့အပေါ် အမြင်စောင်းမှာ၊ အဖြစ်မှန် တွေ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးပြီး အောင်ဒင် ခဏငြိမ်သွားသေးသည်။

“မမ သမီး.. လင်နောက်လိုက်သွားတာပဲဖြစ်မှာ၊ တကယ် ဗျာ မိသားစုအရှက်ရအောင်လုပ်တာ ပြန်လာရင် လုံးဝလက်ခံ နဲ့ သိလားမမ၊ အဲဒါဘယ်တော့မှ မပြောင်းလဲတဲ့ မောင်နဲ့သဘော

ထားပဲ”

အသက်ငယ်ငယ်လင်လေးကို အစွဲကြီးစွဲနေသော ဒေါ်သူဇာမှာလည်း အားကောင်းမောင်းသန်အချစ်တွေကို တပ်မက်စိတ်နှင့် မောင့်သဘောဟု လိုက်လျောခဲ့သည်။

သမီးပျောက်ကိုပင် လိုက်မရှာဖြစ်တော့. . .

သို့သော်. . . (၁၁)နှစ်အရွယ် မြကြေးရုံလေး၏ သင်္ကာမကင်းသော မျက်လုံးတို့ဖြင့် ကြည့်ခံရဖန် များလာသောအခါ. . . အောင်ဒင် စိတ်မလုံတော့ဘဲ ဆင်ကြံကြံပြန်သည်။

သူ့အစ်မမြကြေးရုံကို နယ်စပ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု လိမ်ညာပြောလေသည်။ အစ်မကိုတွေ့လိုလျှင် သူမအမေ မသိအောင် စီစဉ်ပေးမည်ဟု အယုံသွင်းလေသည်။ အစ်မကို လွမ်းဆွတ်လွန်းနေသော မြကြေးရုံလည်း အောင်ဒင်စကားကို ယုံစားကာ သူ့အမေ မသိအောင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ. . . အောင်ဒင်လည်း ယိုးဒယားဘက် လူကုန်ကူးသော ဒုစရိုက်အဖွဲ့နှင့် ထည့်ပေးလိုက်လေသည်။

သူမ ရောင်းစားခံလိုက်ရသည်ကို မသိသော မြကြေးရုံလေး တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ကူးသည့်အချိန်ရောက်မှ မလိုက်လိုသဖြင့် အပြင်းအထန်ရုန်းကန်ထွက်ပြေးလေရာ ဒုစရိုက်အဖွဲ့၏ လိုက်လံရိုက်ပုတ်ခြင်းခံရပြီး သနားဖွယ် သေဆုံးခဲ့ရလေသည်။

သမီးကြီးက အိမ်မှထွက်သွားပြီး မကြာမီ သမီးငယ်ပါ

ပျောက်သွားလေရာ ဒေါ်သူဇာ သံသယဝင်လာသည်။ သို့သော်. . . သက်သေမရှိသလို စွပ်စွဲရန်လည်း အာသီသပြင်းပြင်းချစ်ခြင်းက ခွင့်မပြုနိုင်ဘဲ ရှိနေလေသည်။

အောင်ဒင်ဘဝက ဥပဒေကြောင်းအရ ဘေးမသိ ရန်မခခဲ့သော်လည်း. . . ပရလောကသားဖြစ်သွားသည့် သမီးငယ် မြကြေးရုံ၏ ခွင့်လွှတ်မှုကိုတော့ မရခဲ့ပေ။

လင်မယားနှစ်ယောက်တည်း ကုန်ခဲ့သည့်အိမ်ကြီးတွင် အခြောက်အလှန့်တွေ ရှိလာသည်။ ဒေါ်သူဇာကိုယ်တိုင် ဘာမှ မကြံ့တွေ့ရသော်လည်း အောင်ဒင်အတွက်တော့ အိမ်မက်ဆိုးတွေက ညတာရှည်ခဲ့သည်။

ခြောက်လွန်နှိပ်စက်ခြင်း၊ ကိုယ်ထင်ပြခြင်း စသည့်တို့ကို အောင်ဒင် လုံးဝမခံစားနိုင်တော့ဘဲ ရူးကြောင်ကြောင်ပင် ဖြစ်လာသည်။

အောင်ဒင် အိမ်ထဲဘယ်နေရာသွားသွား ပစ္စည်းတစ်ခုခုနှင့် ပစ်ပေါက်ခြင်း ခံနေရသည်။ နောက်ဆုံး အိပ်နေတုန်း ခဏခဏ လည်ပင်းလာညှစ်သဖြင့် အိမ်တွင်မနေရဲတော့ဘဲ ထိုင်းဘက်သွားမည်ဆိုပြီး အောင်ဒင်ထွက်သွားလေသည်။

၆ ၆ ၆ ၆

မြကြေးမုံအတွက် ကံဆိုးချင်တော့ အောင်ဒင် ထိုင်းဘက်
မသွားခင် မြဝတီ၌ တစ်ထောက်နားကာ သူမအလုပ်ဝင်လုပ်နေ
သော သုခဘုံဟိုတယ်တွင် လာတည်းသည်နှင့် ဆုံတွေ့လေသည်။
ထိုအခါ... စကားနားမထောင်လျှင် သူမညီမလေးကို
ဒုက္ခပေးမည်ဟု အောင်ဒင်က ခြိမ်းခြောက်လေရာ... မြကြေးမုံ ဘာ
မှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ အောင်ဒင်ပြုသမျှ နုရလေတော့သည်။
အောင်ဒင်လာတိုင်း အခန်း(၇)တွင် တည်း၏။ ထိုင်းဘက်
သွားတာများတော့ အောင်ဒင်လည်း ဆေးစွဲလာသည်။
မြကြေးမုံကို ယင်းထနေလျှင် ဆေးရှာခိုင်း၏။
မြကြေးမုံခမျာ အလုပ်တစ်ဖက်နှင့် ပထွေးကို လင်လို ပြု
နေရသည်။ ဆေးရလို့ ပြန်လာချိန်တွင် အောင်ဒင်ဆေးငတ်ပြီး စိတ်

ဖေါက်ချင်သလိုဖြစ်နေတတ်သည်။ ဆေးရှာတာကြာရမလားဆိုပြီး
နိုက်နက်နှိပ်စက်သေး၏။ မြကြေးမုံမှာ လူယုတ်မာနှင့် ဝေးရာသို့
ထွက်ပြေးလာသော်လည်း ကံဆိုးရရှာသည်။

တစ်နေ့ မော်လမြိုင်မှ တက်လာသော အိမ်နီးချင်း ဦးဘလူ
နှင့်ဆုံကာ မြကြေးမုံလေး ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိလိုက်ရသည်။
အောင်ဒင် လက်ချက်မှန်း မြကြေးမုံ တန်းသိလိုက်သည်။
သူမဘဝကဲ့သို့ပင် ညီမလေး ရေတိမ်နစ်သွားလေပြီဟု...
ယူကျုံးမရစိတ်ဖြင့် အောင်ဒင်ကို စိတ်အနာကြီးနာကာ သတ်ဖို့
ကြံစည်တော့၏။

အမေ့ထံသို့ရောက်သော စာများထည့်ထားသည့်အိတ်ကို
အလုပ်ဖော် ဝိတ်တာလေးအားပေးရင်း သူ မရှိတော့ပါက စာအိတ်
ပေါ်ကလိပ်စာအတိုင်း သူမအိတ်ကိုပို့ပေးရန် မှာခဲ့ပြီး... အောင်ဒင်
အိပ်နေခိုက် ဓားဖြင့်ထိုးသတ်ရန် မြကြေးမုံ ဓားထည့်လာခဲ့သည်။
ဓားနှင့်ထိုးမည်အလုပ်တွင်တော့ အောင်ဒင်နို့လာပြီး ဓား
ကိုလုကာ မြကြေးမုံ၏ ရင်ဝတည့်တည့်ကို ပြန်ထိုးချလိုက်သည်။
မြကြေးမုံ ယူလာသောဓားက သူမအတွက် ဖြစ်သွားလေသည်။
သွေးအိုင်ထဲတွင် ဓားတန်းလန်းဖြင့် မြကြေးမုံ အသက်
ပျောက်ရရှာသည်။
မြကြေးမုံအလောင်းကို ဖျောက်ဖျက်ဖို့ အောင်ဒင်ကြိုးစားလေ
သည်။

တစ်ကိုယ်လုံး အပိုင်းပိုင်းလီးပြီး လေလုံအိတ်ထဲထည့်၍
ခုတင်အောက်ထဲထည့်ထားလိုက်သည်။ ခေါင်းတခြား ကိုယ်တခြား
ဖြစ်နေတဲ့အလောင်းကို ကြည့်ပြီး အောင်ဒင်သွေးပျက်နေသည်။

ခေါင်းကိုတော့လှီးမရ၍ ဆံပင်မှကိုင်ကာ မျက်နှာကြက်
အပေါက်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ တစ်စစီ ဆုတ်ပြုနေသော အဝတ်
စများကိုလည်း မျက်နှာကြက်အပေါက်ထဲသို့ပင် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။

ခုတင်အောက်မှ အထုပ်ကိုတွေ့ပါက ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်း
ချက်ချင်းမသိနိုင်တော့ပေ။ ခေါင်းမှာလည်း ကြာလျှင်ပျက်ဆီးသွား
ပြီး မမှတ်မိနိုင်တော့ဟု အောင်ဒင်တွက်ဆထားသည်။

ထို့နောက် တည်းခိုခန်းမှ အောင်ဒင်ရုပ်ဖျက်ပြီး ထွက်သွား
လေသည်။

အောင်ဒင်အတွက် သွားစရာနေရာမရှိတော့သဖြင့် ဒေါ်
သူဇာဆီ ပြန်လာလိုက်သည်။

အိမ်နီးချင်း ဦးဘလူကလည်း မော်လမြိုင်ကိုပြန်ရောက်
ချိန်တွင် မြကြေးမုံကို မြဝတီတွင်တွေ့ခဲ့ကြောင်းနှင့် ဒေါ်သူဇာကို
လာပြောလေသည်။

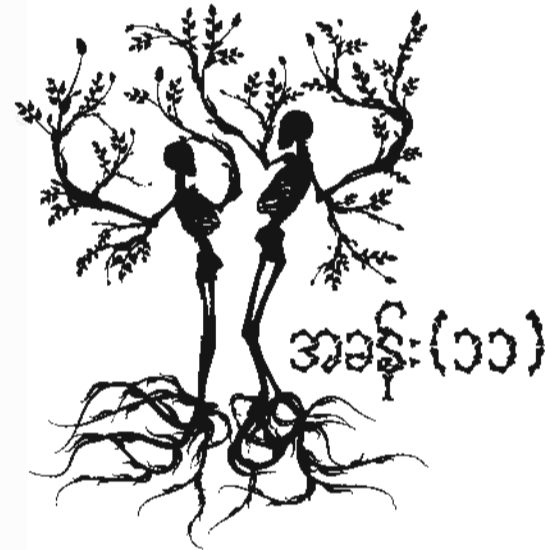
မြကြေးမုံသေမှ ဦးဘလူ ပြန်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ရာ လာဖို့
သောသတင်းက နောက်ကျနေလေပြီ။

အောင်ဒင်လည်း ဆေးကြောင်ပြီး ကယောင်ကတမ်းများ
ပြောလေရာ. . သူ့ပယောဂကြောင့် သမီးနှစ်ယောက်လုံးထွက်ပြေး

သွားမှန်း ဒေါ်သူဇာ ရိပ်မိသွားသည်။ ထို့ကြောင့် အောင်ဒင်ကို
အရက်မူးအောင်တိုက်ပြီး အခန်းထဲ၌ သံကြိုးခတ်ထားလိုက်၏။

သမီးနှစ်ယောက်အတွက် အချစ်ကြီးချစ်ခဲ့ရသည့် အောင်
ဒင်ကို ကလဲ့စားချေရမည်ပင်. . .

သူခဘုံတည်းခိုခန်း၏ အခန်း(၇)တွင် အဖြစ်ဆိုးစွာ
အစိမ်းသေ သေခဲ့သော မြကြေးမှုဲမှာ ထိုအခန်းတွင် မကျွတ်မလွတ်
ဘဲ ရှိနေလေသည်။ ထို့ပြင် . . သူ့ဘဝကိုဖျက်စီးခဲ့သည့် အောင်ဒင်
ကြောင့် သရဲဘဝတွင် ယောက်ျားများကို အလွန်မုန်းတီးသလို . . မူ
ယစ်ဆေးကိုလည်း လွန်စွာမုန်းတီးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် မြကြေးမှုဲရှိရာ အခန်း(၇)သို့ မူယစ်ဆေး
များ သယ်ဆောင်လာသော ယောက်ျားသားတစ်စု ဆိုက်ဆိုက်ဗိုက်

မြိုက် ရောက်ရှိလာချိန်မှာတော့... သူတို့၏အသက်ကို တစ်စဉ်
ဖဲ့ချွေယူလေတော့သည်။

ရဲပိုင်နှင့် မာယာသာ ကျန်တော့သည်။ မာယာကတော့
မိန်းခလေးလည်းဖြစ်ကာ မူးယစ်ဆေးဝါး သယ်လာသည်ကို မသိရှာ
သူလေးဖြစ်သည်။

ရဲပိုင်တို့ကားလေး ဒေါ်သူဇာတို့အိမ်မှ မောင်းထွက်လာပြီး
လမ်းတွင် မာယာက... .

“ဒေါ်သူဇာက တစ်မျိုးကြီးပဲနော်... .”

“အင်း... . ကြည့်ရတာ သမီးနှစ်ယောက်လုံး သေသွားလို့
စိတ်ဖောက်သွားတာလား မသိပါဘူး၊ ထားလိုက်ပါတော့ တို့တာဝန်
ကျေပြီလေ၊ မြကြေးမုံရဲ့အိတ်ကို သူ့အမေဆီ ပြန်ပို့ပေးနိုင်ပြီပဲ”

“ငါတို့ အခုထိလည်း ဘာမှ သေချာမသိရသေးပါလား၊ နင်
မြကြေးမုံအကြောင်းကို ဒီထက်ပိုပြီးမသိချင်တော့ဘူးလား”

ရဲပိုင် ခေါင်းခါပြကာ... .

“မသိချင်ပါဘူး၊ ပိုသိလာလေ သေဖို့ပိုနီးလာလေ ဖြစ်လိမ့်
မယ်”

“တို့ ဘယ်ကိုသွားကြမလဲ... .”

မာယာမေးလိုက်၏။

အခုချိန်ဆို သူတို့သူငယ်ချင်းတွေ သယ်လာသော မူးယစ်
ဆေးအိတ်အား ရဲတွေ တွေ့သွားလောက်ပြီဟု တွေးရင်း... . ရဲပိုင်

ယောင်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

“ထောင်ထဲ... .”

“ဟင်... . နင်... . နင်ဘာပြောတာလဲ... .”

“မဟုတ်ပါဘူးဟာ... . မြဝတီကိုပြန်ရင် တို့သူငယ်ချင်းတွေ
သေတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရဲကဖမ်းရင်လည်း ထောင်ထဲပဲ သွားနေတော့
မယ်လို့ပြောတာ... .”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာဟာ ငါတို့ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသတ်ခဲ့ဘူး
လေ... .”

မာယာက စိတ်ပျက်သောပုံစံနှင့် မျက်နှာရှုံ့ကာပြောသည်။

“အဲဒီအတွက် ခိုင်လုံတဲ့သက်သေမှ မရှိတာ... .”

ထိုစကားအား မချေပနိုင်၍ မာယာ အသံတိတ်သွားသည်။

ကားကိုသာ ဂရုတစိုက်မောင်းရင်း အဖြစ်အပျက်တွေကို
ပြန်တွေးနေမိသည်။ အသက်ဆက်ရှင်သန်ရေး မသေချာသလို... .
အနာဂတ်ကလည်း မလှပတော့... . ။

ကားမောင်းရင်း လယ်ကွင်းများ၊ တောင်တန်းများနှင့်
စိမ်းလန်းသော တောအုပ်ရှုခင်းများကို မြင်နေရသော်လည်း စိတ်
သက်သာရာ မရသလို ခံစားနေရသည်။ တသုန်သုန် တိုက်ခတ်နေ
သောလေက ကားထဲ တဟူးဟူး ဝင်နေသော်လည်း အသက်ရှူမဝ
သလို ဖြစ်နေသည်။

ရဲပိုင် ကားမောင်းနေရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“သိပ်ကိုက်ဆိုးရှာတဲ့ မိသားစုပဲနော်. . ငါအငယ်မလေးကို ပိုပြီးသနားမိတယ်၊ ဘယ်လိုသေသွားရှာလည်းမသိဘူး”

“နင် ဒေါ်သူဇာရဲ့အိမ်ထဲမှာ နောက်ထပ်ဘာထူးခြားတာများ တွေ့ခဲ့သေးလဲမာယာ”

“ခုတင်ပေါ်မှာ စိတ်မနှံ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ တွေ့ခဲ့တယ် လေ၊ နင်ကော ဘာတွေ့ခဲ့လို့လဲ”

မာယာနားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် ရဲပိုင်ကိုပြန်မေးသည်။

“အဲ့ဒီ ခုတင်အောက်မှာကော. . နင် ဘာမှမတွေ့ခဲ့ဘူး လား”

“ငါက ဘာကိုတွေ့ရမှာလဲ ရဲပိုင်ရယ်၊ နင်ကလဲ အထိတ် တလန့်နဲ့. . .”

“ထင်တယ်. . ငါ့ကိုပဲ ခြောက်တာဖြစ်မယ်လို့. . ခုတင် အောက်မှာ သရဲမမြကြေးမှုကို ငါတွေ့လိုက်တယ်”

“ဟင်”

၁၃ ၁၃ ၁၃ ၁၃

အချိန်တွင်. . .

အခန်းထဲက သံကြိုးများချည်ခံထားရသော စိတ်သိပ်မမှန် တော့သည့်အောင်ဒင်မှာ ခုတင်ကိုကျောမှီပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ် ထိုင် လျက် ခွက်များကို ကန်ကျောက်နေ၏။

ထိုစဉ်. . သူ့နောက်ဘက်ရှိ ခုတင်အောက်မှ. . .

“ဂျစ်!. . ဂျစ်!. . ဂျစ်!. .”

အသံကြား၍ အောင်ဒင်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ. . .

ခုတင်အောက်မှ တွားသွားကာ ထွက်လာနေသော သရဲမ မြကြေးမှုကို တွေ့သွားသဖြင့်. . .

“အား. . . ကယ်ပါအုံး”

ခြေထောက်က သံကြိုးတင်းသွားသည်အထိ ခုတင်နှင့်ဝေး

ရာသို့ သူနောက်ဆုတ်နေမိသည်။

“ကျွန်း . .”

အခန်းတံခါးပွင့်လာမှ ခုတင်အောက်က မြကြေးမှုဲ ပျောက်သွား၏။ ဝင်လာသူက ဒေါ်သူဇာဖြစ်သည်။ ထမင်းဟင်း ပုံထည့်ထားသောလင်ဗန်းကို အောင်ဒင်ဘေး ပစ်ချပေးလိုက်သည်။

ဒေါ်သူဇာ သမီးကြီး မြကြေးမှုဲ၏ စာများကို ဖတ်ရှုပြီးချိန်မှာတော့ အောင်ဒင်၏ ကမ်းကုန်အောင်ယုတ်မာခဲ့ပုံများနှင့် မြကြေးမှုဲကိုသတ်ခဲ့သူမှာ အောင်ဒင်ဖြစ်ကြောင်း အသေအချာသိလိုက်ရပြီဖြစ်လေသည်။

အစာကိုအငမ်းမရ စားနေသော အောင်ဒင်ကိုကြည့်ပြီး ဒေါ်သူဇာက . . .

“နင်ဝအောင်စားထား၊ ဒီထမင်းတစ်နပ်က နင့်အတွက် နောက်ဆုံးစားရခြင်းပဲ ဖြစ်စေရမယ်”

စားနေသော ထမင်းလုတ်ပင် ပြုတ်ကျသွားပြီး ဒေါ်သူဇာကို မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် မော့ကြည့်လေသည်။

ဒေါ်သူဇာနောက်တွင် မြကြေးမှုဲနှင့် မြကြေးရုံတို့ ဝိညာဉ်များ ရပ်လျှက် သူ့ကိုကြည့်နေကြသည်။

ဒေါ်သူဇာ လက်ထဲတွင် အသားလွီးစားကို ကိုင်ထားလေရာ အောင်ဒင်မလွတ်တော့မှန်း သိနေသည်။ ဒေါ်သူဇာ ဓားကိုင်ထားလျှက် မျက်ရည်များစီးကျလာကာ . . . ဒေါသကြောင့် မျက်လုံးများ

နီရဲလာ၏။

ထို့နောက် ဓားကိုလွဲမြောက်ပြီး အားကုန်ခတ်ချလိုက်သည်။ သမီးနှစ်ယောက်ကို မျက်လုံးထဲပြေးမြင်ကာ အချက်ပေါင်းများစွာ ဆင့်ပြီး ခုတ်နေမိသည်။

၂ ၂ ၂ ၂

ရဲပိုင်နှင့်မာယာ ကားပေါ်တွင် နှစ်ယောက်သား တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။

“ဒုန်း! . . ဒုန်း! . . ဒုန်း! . .”

ကားခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် လမ်းလျှောက်နေသောအသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။

ထိုစဉ်. . .

“ဗြစ်. . ဇီ”

နောက်ခန်းထဲက ဇစ်ဖွင့်သံကြား၍ ရဲပိုင်ကားမောင်းရင်း လှည့်ကြည့်သည်။ မာယာလည်းလှမ်းအကြည့် ဒေါ်သူဇာကို မေးခဲ့သော အိတ်ကလေး ကားပေါ်ပြန်ပါလာခြင်းဖြစ်သည်။

ဇစ်ကလည်း ပွင့်နေသဖြင့် နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်

မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။ မာယာ အိတ်ကိုလှမ်းယူကာ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ဖွာလန်ကြဆံပင်များနှင့် မြကြေးမုံ၏ခေါင်း ထွက်လာ၏။

“အား”

မာယာလန်ပြီး လွင့်ပစ်လိုက်ရာ ခေါင်းပြတ်ကြီးက ကားမောင်းနေသော ရဲပိုင်ခြေထောက်အောက် ပြုတ်ကျသွားပြီး မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာလေသောအခါ. . .

“အား. . အား. . .”

ရဲပိုင် ကြောက်အားလန့်အားဖြင့် ကားလက်ကိုင်ကို လှည့်ချလိုက်သည်။ ကားမှာ လမ်းဘေးသို့ ထိုးကျသွားပြီး နှစ်ပတ်သုံးပတ် လိမ့်သွားပြီးမှ. . . ဘေးတစ်စောင်း အနေအထားနှင့်ပင် လျှောတိုက်လွင့်ပါသွားပြီး ကမူတစ်ခုနှင့် တိုက်မိပြီး အရှိန်သေရပ်တန့်သွားသည်။ ရဲပိုင် နောက်ဆုံးသိလိုက်သည့်အသံအရ ကားတံခါး ပွင့်ထွက်ပြီး မာယာ လွင့်စင်ထွက်ကျသွားခြင်းပဲဖြစ်သည်။

အသွားအလာ ပြတ်သည့်နေရာဖြစ်၍ ကူမည့်သူတွေ ရောက်မလာကြ။ မူးဝေပြီး အသိကင်းကွာသွားခဲ့တာ မိနစ်ပိုင်းလောက်တော့ ရှိမည်ထင်၏။ နာကျင်မှုဝေဒနာကို ခံစားရပြီးနောက် ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ သတိရသွားသည်။ ယာဉ်မောင်းဘက်ခြမ်းက မှောက်ခဲ့တာမို့ ရဲပိုင် လွင့်ထွက်မသွားဘဲ ကားထဲမှာ ပိတ်မိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆွဲကိုင်လိုရတာတွေ လှမ်းဆွဲပြီး ကားထဲမှထွက်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ ကားထဲကြည့်တော့ အိတ်နှင့် မြကြေးမှုခေါင်းပြတ်ကြီး မရှိတော့ပေ။

ကားတံခါးပေါက်မှ ခေါင်းပြုမိသည်နှင့် ဘေးဝဲယာကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း မာယာကို ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာမှမတွေ့။ စိတ်စူးသွားပြီး ကားပေါ်တွယ်တက်၍ လှည့်ပတ်ကြည့်မိသည့်အခါမှာတော့ အနီးမှချောင်းထဲ တဖြည်းဖြည်း ဆင်းသွားသည့် မာယာကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“မာယာ. . မာယာ. . နေဦး. . နေဦးလေ ဘာလုပ်မလို့လဲ”

လှမ်းအော်တားပြီး ကားပေါ်မှ ခုန်ချကာ ချောင်းဆီသို့ ပြေးရပြန်သည်။

“မာယာ. . မာယာ. . မလုပ်နဲ့”

သူ့ချောင်းစပ်ရောက်တော့ မာယာက ချောင်းလယ်ရောက်နေပြီ။ ရေက သူ့ရင်စို့လောက်ထိ ရှိနေ၏။ ရေထဲ ဒိုင်ဗင်ထိုးချပြီး မာယာထံ ရေကူးသွားသည်။ အနားရောက်တော့ မာယာက မြုပ်လူမြုပ်ခင်ဖြစ်နေပြီး ရေအောက်ကြမ်းပြင်ကိုခြေနှင့်စမ်း၍ ထောက်လိုက်ရင်း မာယာကိုဆွဲထားရသည်။

“လွတ်. . ငါ့ကိုလွတ်”

“မလွတ်ဘူး. . နင်ဘာလုပ်မလို့လဲ”

“သတ်သေမလို့. . ငါလည်း သရဲမပေးတဲ့ဒုက္ခကို မခံစားနိုင်တော့ဘူး၊ သေမှပဲ ကိစ္စပြတ်မှာ”

မာယာဆောင့်ရုန်းရင်း ရှေ့တိုးသွားသည်။ မာယာ ချိုင့်ထဲ ခြေချော်ကျသွားသည်လားမသိ။ စွတ်ခနဲ မြုပ်သွားသည်။

“မာယာ. . မာယာ”

ခေါ်လိုရမှာ မဟုတ်သည့်အတွက် ရေထဲငုပ်ပြီး မာယာကို ရှာကြည့်သည်။ မာယာ ရေနစ်နေပြီ။ ခြေထောက်နဲ့ အောက်ကြမ်းပြင်ကိုကန်၍ လက်နှစ်ဖက်နှင့် ရေကိုယက်ထုတ်ပြီး မာယာထံ တစ်ရိုက်ထိုး ကူးခတ်သွားမိသည်။

အနားရောက်သည်နှင့် မာယာလက်မောင်းတစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး ရေပေါ်သို့ ပြန်ကူးခပ်၏။ ထိုစဉ် ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဆောင့်ခွဲခံရ၍ ဟန်ချက်ပျက်သွားသည်။ လှည့်ကြည့်တော့ ရေထဲမှာ ခေါင်းမပါတဲ့ မြကြေးမှုကို တွေ့လိုက်၍ လန့်သွား၏။

သူ့ကို ဇီဝိန်ချွေတော့မည်လား မသိ။

နောက်ဆုံး အားကိုးရာအဖြစ် မသေခင် ဘုရားဂုဏ်တော်ကို ရွတ်ဖတ်ပွားများကာ သရဏဂုံဆောက်တည်နေလိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရေထဲမှလှိုင်းဂယက်တွေ ထလာကာ သူတို့နှစ်ယောက်ကို တွန်းတင်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်ပြီး ရေထဲမှတိုးထွက်လာကာ ကမ်းစပ်ကိုကူးခပ်ရလေသည်။

ကမ်းစပ်အရောက် အဆုတ်ထဲမှ ရေများပြန်အန်ထွက်

သွားသဖြင့် ရဲပိုင်အသက်ရှူလို့ရသွားသည်။

အင်း. . သေဖို့အချိန် မရောက်သေးဘူး ထင်ပါရဲ့။

ရေမွန်း၍ အသက်ရှူကျပ်နေသည့် မာယာအား ကျောပြင်
ကို နှိပ်ပေးကာ ရေများအန်ထွက်အောင် ကူညီပေးလိုက်သည်။

အသက်ဝဝ ရှုခွင့်ရသွားသဖြင့် မာယာပုံမှန်ပြန်ဖြစ်သွား
သည်။

“မာယာရယ်. . အကျိုးမဲ့ မသေချင်ပါနဲ့ဟာ”

မာယာက ရဲပိုင်ကို ကြည့်ရင်း . .

“အင်း. . သေဖို့ဆုံးဖြတ်ပြီးပေးမယ့် တကယ်တမ်းသေရ
တော့မယ့် အချိန်မှာတောင် ရှင်သန်တင်ကျန်ရစ်ဖို့ မျှော်လင့်နေမိ
သေးတယ်နော်၊ အေးပါဟာ. . . ငါကတိပေးပါတယ်၊ ထပ်မလုပ်
တော့ပါဘူး”

“ဒါဆို နင့်ကိုအိမ်ပြန်ပို့ပေးမယ်”

“နင်ကော ဘယ်သွားမှာလဲ ရဲပိုင်”

“ငါကတော့ ဇောတိကကျောင်းကို ကားပြန်ပို့ရင်း ဘုန်းကြီး
ဝတ်မယ် စိတ်ကူးတာပဲ”

မာယာက စကားကိုအဆုံးသတ်လိုက်ပြီး မောသွားဟန်
နှင့် စားပွဲပေါ်မှ ရေခွက်ကိုယူသောက်လိုက်၏။ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက
မာယာအား မမှိတ်မသုန် စူးစူးရဲရဲကြည့်ရင်း ဘော(လ်)ပင်ကို ဖွင့်
လိုက်ပိတ်လိုက် လုပ်နေသည်။ တစ်ဖက်လူ၏ အတွေးထဲထိ ထွင်း
ဖောက်ဝင်ရောက် စူးစမ်းတော့မလို ကြည့်နေသော ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး
၏မျက်ဝန်းကို ရင်မဆိုင်ရဲဟန်နှင့် မာယာ မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့နေ
လိုက်သည်။

မှတ်တမ်းတင်သောရဲဘော် သူ့ကျွတ်ပြီးသဖြင့် အခန်းထဲ
မှ ထွက်သွားလေသည်။ ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးနှင့် သူမသာ ကျန်ခဲ့သည်။

“ကျွန်တော်လည်း ခင်ဗျားအတွက် အချိန်အတော် ထေး
လိုက်ရပြီပဲ”

မာယာ မျက်လွှာတစ်ချက်ပင့်ကြည့်ပြီး ကြောက်ရွံ့ဟန်နှင့်
ခေါင်းပြန်ငုံလိုက်သည်။

“ကဲ. . လူသေမှုတွေက မတော်တဆမှုတွေပဲ ထားပါတော့၊
နောက်ထပ် ထူးခြားဖြစ်စဉ် ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သေးလဲ၊ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အား
လုံးကို သရဲမသတ်တယ်ဆိုပြီး ပုံချနေတယ်၊ ဟုတ်ပြီ. . ဒါဆိုရင်
တစ်ယောက်တည်းကျန်တော့တဲ့ မင်းသူငယ်ချင်း ရဲပိုင်အကြောင်း
ပြောပါဦး. . သူအခု ဘယ်မှာလဲ”

“သူ ဘုန်းကြီးဝတ်မယ်ဆိုပြီး ဇောတိကကျောင်းကို သွား
မယ်လို့ဖြေသွားတယ်၊ အဲဒီနောက် ကျွန်မတို့လမ်းခွဲခဲ့ကြတာပဲ၊
ဘုန်းကြီးမဝတ်ခင် ကျိန်စာတွေပျောက်အောင် အဓိဋ္ဌာန်နှစ်ကြိမ်
လောက် ဝင်ဦးမယ်လို့လည်း ပြောတယ်ရှင်”

“အဟတ်. . ဟတ်”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး မာယာ့စကားကို သဘောကျသောပုံစံဖြင့်
လှောင်ရယ်ရယ်လိုက်သည်။

“ရှေ့မှာဖြစ်ခဲ့တာတွေက အမှန်ပါပဲ၊ ရဲပိုင်နဲ့ကျွန်မလမ်းခွဲပြီး
နောက်မှာတော့ ရဲပိုင်အကြောင်းကို ကျွန်မဆက်မသိတော့ပါဘူး”

“ခင်ဗျားထွက်ဆိုချက်မှာ လူတွေကတော့ အများကြီးသေ
သွားပြီ၊ သတ်တဲ့လူက တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်. . .

ခင်ဗျားသူငယ်ချင်းရဲပိုင် ဘုန်းကြီးမဝတ်ဖြစ်ဘူး. . အိမ်ပြန်
သွားတာ၊ နောက်ထပ်ရက်ပိုင်းလေးမှာပဲ ရဲပိုင်ကို သူ့အိမ်က စိတ္တဇ
ဆေးရုံ လာတင်သွားတယ်၊ အဲဒီနေ့မှာပဲ ရဲပိုင်ကို မူးယစ်ဆေး သယ်
ဆောင်မှုနဲ့ ဖမ်းလိုက်တယ်၊

အမှုစစ်ဖို့ရုံးအထုတ်မှာတော့ ထောင်ထဲမှာသူသေနေပြီ၊
ရဲပိုင်က သူငယ်ချင်းအားလုံးကို သူသတ်ခဲ့ကြောင်း ဝန်ခံသွားတယ်”

“အို. . မဟုတ်တာရှင်”

“အကျိုးကိုကြိုးလိုလုပ်ပြီး ထောင်သံတိုင်မှာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်
ဖွဲ့ကြိုးချ သတ်သေသွားတယ်၊ ရဲစစ်ချက်အရ လူသတ်သမားက
သရဲမ မဟုတ်ဘူး. . . ရဲပိုင်ပဲ မမာယာ၊ ကျွန်တော်တို့စစ်ချက်ကို
တလွဲဖြစ်အောင်မလုပ်ပါနဲ့. . ကျွန်တော်တို့က အပေါ်ကို အစီရင်ခံ
စာ တင်ရမှာလေ”

“ကျွန်မပြောတာအမှန်ပဲ ရဲပိုင်သတ်တာမဟုတ်ဘူး. . .
မြကြေးမုံဆိုတဲ့သရဲမ သတ်တာ၊ ရဲပိုင်ကိုလည်း အဲဒီ သရဲမ သတ်
သွားတာဖြစ်မှာပဲ၊ နောက်ပြီး ရဲပိုင်ဟာ သူ မသတ်ဘဲ သတ်ပါတယ်
ဆိုပြီး ဘာလို့ထွက်ဆိုရမှာလဲ. . မဖြစ်နိုင်တာ၊ ရှင်ကော ကျွန်မတို့
ဘာသက်သေပြစရာရှိလို့လဲ”

မာယာက လေသံမာမာနှင့်ပင် ရဲပိုင်မသတ်ကြောင်း ငြင်း

သည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး မချီပြီးလေး ပြီးပြီး. . .

“ထောင်နံရံမှာ သွေးနဲ့ရေးခဲ့တဲ့စာက သက်သေပြနေတယ်လေ၊ ရဲပိုင်မသေခင် လက်မောင်းသွေးဖောက်ပြီး ရေးခဲ့တာ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သူသေတော့ လက်မောင်းမှာ ပြတ်ရှုဒဏ်ရာနဲ့ သွေးတွေ ထွက်နေတုန်းပဲ”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးက မာယာ၏ မျက်နှာနှစ်ခုကြားတည့်တည့်သို့ စိုက်ကြည့်ရင်း ဆက်ပြောသည်။ ဖိုင်တွဲထဲက စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကိုရှာပြီး ခုံပေါ်တင်ကာ မာယာရှေ့ တိုးပေးလိုက်သည်။

စာရွက်လေးကို မာယာယူကြည့်သည်။

“အဲဒါ ထောင်နံရံကစာကို ပြန်ကူးရေးထားတဲ့စာပဲ၊ ဓါတ်ပုံမှတ်တမ်းတွေလည်း ရှိပါတယ်”

“အားလုံးကို ကျွန်တော်သတ်ခဲ့တာပါ” ဟူသော စာကြောင်းလေးဖြစ်သည်။

“အဲဒီတော့ လူသတ်သမားက ရဲပိုင်ဖြစ်သွားပြီပေါ့၊ သရဲဆိုတာ တကယ်မရှိပါဘူးဗျာ၊ ခင်ဗျား ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်လို့နေမှာပါ”

“ကျွန်မ ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နေလောက်အောင် ကျန်းမာရေး မဆိုးရွားသေးပါဘူး၊ ရဲပိုင်သတ်တာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး၊ သရဲမမြကြေးမုံသတ်တာပါရှင်၊ ကျွန်မတို့အနားမှာ အဲဒီသရဲမ တစ်ချိန်လုံး

ရှိနေခဲ့တာပါ. . .”

“ဟုတ်ပြီ. . . ဒါဆို မင်းရဲ့ဇာတ်လမ်းထဲက အဓိကဇာတ်ကောင် မြကြေးမုံ ခုဘယ်မှာလဲ၊ သူ အခု ဒီမှာရှိနေလား၊ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုတွေ့ချင်တယ်၊ ဘာကြောင့် လူတွေ သတ်နေတာလဲလို့ မေးကြည့်မလို့. . . ဟား. . . ဟား. . .”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး၏ လျှောင်သလို ပြောလိုက်သဖြင့် မာယာမီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်ဝန်းများနှင့် စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“အခုကော မြကြေးမုံကို တွေ့နေရတုန်းပဲလား မာယာ”

မာယာနှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ရင်း ခုံကိုတင်းကျပ်နေအောင် ဆုတ်ထားလိုက်သည်။

သရဲကို မယုံသော ကျော်စိုးထပ်ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့နားမှာရော သူရောက်နေပြီလား. . . ပြောဦးလေဗျာ”

ကျော်စိုးပြောတာ များသွား၍ထင်သည် မာယာ ငြိမ်ကျသွားပြီး ပါးပြင်မှုမျက်ရည်များ စီးကျလာခဲ့သည်။ စီးဆင်းလာသော မျက်ရည်များကိုကြည့်ကာ ကျော်စိုးစိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားဟန် တူသည်။

“ကဲ. . . မမာယာ ခင်ဗျားလည်း အတော်ပင်ပန်းနေရောပေါ့၊ မူးယစ်ဆေးသယ်တဲ့အမှုမှာ ခင်ဗျားမပါဝင်တဲ့အတွက် ငြိမ်လို့ရပါပြီ”

BURMESE CLASSIC

အချိန်ကမိုးချုပ်နေပြီဖြစ်ကာ စခန်းအတွင်း လူရွာရွာ
လာသည်။ မာယာ မပြန်သေးဘဲ ထိုင်ရာကမထ ခေါင်းကြီးငုံ့
ငိုနေ၍ ကျော်စိုးသက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

“မေးစရာလေးတွေ ရှိရင်တော့ စခန်းကို ကျွန်တော်တို့ ထပ်
ခေါ်ရပါလိမ့်မယ်၊ လောလောဆယ်တော့ နယ်မြေကျော်ပြီး ခရီးသွား
လို့မရသေးပါဘူး မမာယာ.. ကဲ.. ပြန်လို့ရပြီနော်”

ထိုသို့ပြောပြီး ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ဦးစွာ အခန်းထဲမှထွက်လာ
လိုက်သည်။ အိမ်သာတက်ချင်နေသဖြင့် ထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး အိမ်သာတက်နေရင်း သတိရသွား၏။

“ငါနဲ့ကွာ.. မေ့နေလိုက်တာ အခုထွက်ဆိုချက်တွေအ
တွက် လက်မှတ်ထိုးခိုင်းရဦးမှာပဲ၊ ပြန်သွားပြီထင်တယ်”

ကျော်စိုး သူ့ပေါ့လျော့မှုအတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့်
အခန်းထဲပြန်ဝင်လာစဉ်..

“ဟာ.. မမာယာ.. ခင်ဗျားမပြန်သေးဘူး၊ ဝမ်းသာစရာ
ပဲ.. လက်မှတ်လေး ထိုးသွားပါဦးဗျာ”

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး သူမရှေ့ ခုံမှာဝင်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်
တည်းပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ အံ့ဖွဲ့ဆွဲဖွင့်ပြီး
ဖိုင်တွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဖိုင်ကို လှန်ကာ လက်မှတ်ထိုးရန် သူမထံ
တိုးပေးလိုက်သည်။

ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုးရှေ့ ခေါင်းကြီးငုံ့ပြီး ထိုင်နေသော အမိုး

သမီးမှာ တဖြည်းဖြည်း ခေါင်းမောလာသည်။

“ရှင်.. ကျွန်မကို တွေ့ချင်လို့ဆို..”

“အား..”

စခန်းတစ်ခုလုံး ကျော်စိုးအသံ ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

မာယာမဟုတ်.. ‘သရဲမမြကြေးမုံ’ ဖြစ်နေလေ၏။

မာယာက ပြန်သွားလေပြီဖြစ်သည်။

“အကယ်၍.. ရှင်လည်း ကျွန်မတို့လို သရဲမနဲ့ ကြုံတွေ့ခဲ့
ဖူးဆိုရင်.. လောကကြီးထဲက အပြီးတိုင်ထွက်သွားရမှာပါ..”

ဆိုသော.. မာယာ၏ ပထမဦးဆုံး ထွက်ဆိုချက်လေးကို
ဒုရဲအုပ်ကျော်စိုး ပြန်ကြားယောင်သွားခဲ့တော့သည်။

